

MAMUT TOUR

Jirus – Mamut-poprvé v orange

Páteční cesta se trochu protáhla, pak ještě prezentace a ubytování, takže na tiskovku přicházím dost pozdě. Kolíkáč dojídá, Olin už láduje pohár, ostatní dopíjejí. Tak aspoň jedno pivko, ať se líp usíná a zpátky na pokoj. Jenže s tím usínáním to bylo horší. Okno do ulice a provoz jako blázen, na to u nás na vsi nejsme zvyklí. V jednu v noci беру ibuprofen a pak konečně usínám. Ráno jako vždy: co na sebe? Venku solidně prší, teplota kolem 10°C. Kolíkáč se neptám, ten by jel nejradši krátký krátký. Mažu hřejivku, беру návleky na nohy, na ruce, na boty, vestu. Nikomu se moc nechce jít se rozjíždět už ve třičtvrtě na osm, když podle zpráv z Prahy po osmé přestane pršet. Nakonec jdem a světe div se ani v půl deváté na startu pršet nepřestává. No ono ani v devět, v deset, v jedenáct, vlastně už asi nikdy nepřestane. V 8:30 tedy start. Jede se v pohodě, dopředu se necpu, dávám si pozor, aby mě někdo nesejmul až mu to uklouzne. Toho jsem za chvíli našťestí jen svědkem a tak valíme dál. První brdky v klídku, první zvednutí tepovky přichází se stoupáním na Tesák. Kolíkáč si najíždí dopředu, já jsem spokojen zabudován v balíku. Ten se ale za chvíli začíná trhat a já jsem samozřejmě mezi opadajícími. V dálce před sebou vidím mizející orange helmu. Tak to teda ne, takhle brzo ne. Stálo to dost sil, ale nahoře jsem zase zpět a ve sjezdu se dostávám i před Jirkou Ježka (ó jak jsem dobrej) téměř na špici. Pak už si to hlídám líp a při výjezdu na Hadovnu jedu bok po boku s Kolíkáčem. Najednou se zepředu z doprovodného auta začne ozývat, že si máme ve sjezdu dávat pozor a kdesi cosi. Tak se připravím na sjezd a ono nic. Auto zmizelo a kopec se začal ještě zvedat. Ale nakonec jsme nahoře a asi ani nijak neztrácíme. Sjezd je chuťovka hodná otrlého bika. To bláto mám v uších ještě teď. No a je tady konečná. Teda co se týče mého pobytu v prvním balíku – Grapy. Házím 39-27 a lámu to co to dá, ale nemám na to. Nahoře jsme s Kolíkáčem sami, před námi dva borci, které v následných houpačkách docvaknem. Ve sjezdech se mi podařilo malinko poodjet a zkouším nejdřív ve dvou, pak ve třech sjet skupinku před námi. Ale oba borci jedou krátkou a ty před námi prý taky, tak to balím a čekám, až nás dojede grupa za námi, ve který je i démon Kolíkáč. Pak až na rozdělení tratí v pohodě. Cítím se skvěle střídám špice a mám pocit, že ostatní moc nejedou. Měl jsem se blbec šetřit, to nejhorší teprve přijde. A je to tu. Rozdělení tratí. Začíná stokilometrový koncert v oranžovém – Kolíkáč a já. Houpe se to, střídáme, sem tam nějaká poznámka, ale moc do smíchu nám není. Ty předchozí skoro čtyři hodiny v dešti se na nás podepsali, tedy aspoň na mě jo. Ono, když si člověk chce vzít něco z kapsy a nemůže tam dosáhnout, a když už tam dosáhne, nemůže nic nahmatat, protože má úplně zkrchlý prsty, a když už nakrásně nahmatá, tak to nevytáhne, protože se to všechno tak lepí, tak to na náladě nepřidá. O řazení ani nemluvim. Levá ruka to neumáčkne, takže přesmyk musím dávat pravačkou. A řetěz chrastí a nechce to tam skočit. V takovém stavu začínáme stoupat podruhé na Tesák. Zadírám, abych nezůstal sám, ale Kolíkáč mě tam nenechá. Nahoře už se těšíme na Troják na bufáč. Jo, rohlík se salámem a chleba se škvarkama. A frčíme dál. Teď to chvíli jede, ale Lázy tam prostě jsou a čekají. I my čekáme a těšíme se na ty výhledy. No prý to stálo za to, já teda nevím ☐. Sjezd je fakt o hubu, brzdový spalky zůstaly už někde pod Tesákem, takže brzdím spíš očima. Před námi poslední kopeček nad Hubertem. Jedu už jen silou vůle. Všechno mi začíná zplívat : silnice, voda z nebe, voda z Kolíkačova zadního kola a snad i slzy. Pak už je to jak sen, chce se hrozně spát, pořád do sebe cpu nějaký gely, ale už nic nepomáhá. Vezu se v háku a jen chvílemi se snažím vystřídat. A je to tady. Posledních pár kilometrů. Rovinka, pak les, cedule Přerov, cíl 1km, cíl 400m... Branou projíždíme v objetí a je to za námi. Jak řekl Kolíkáč: cesta přes celou republiku, startovní, ubytko, nový řetěz, nový špalky, od pondělky na antibiotikách, ale stálo to za to. Díky draku. Bylo to s Tebou super svezení a těším se na další. Dík.

Kolíkáč – Bronzový Mamut

Děšť bubnuje do parapetu, ladíme radary, vzhlížíme toužebně k šedému nebi, dost bylo vody! Nic nepomáhá, vylézáme před ubytovnu a první kapky smáčí helmu, ramena, první dotyk suchého kola s loužemi ... rozjíždíme se krokem, nikdo moc nemluví, ale všichni víme, že do toho zase jdeme. Po sedmé na startu Mamuta, jsem totálně promočen, ale ani to nějak nevnímám, ta atmosféra a očekávání nějaký děšť odsouvá do pozadí. Výjezd v poklidu, nikdo neblázní, většina ví, kde je jeho místo, rozdělení startů tomu hodně prospělo. Nemám problém se dostat na špic a točit se vepředu, oranžový Jirus okolo mě, zimní sen je tu, skvělý pocit. Kostky jedu těsně za Jirkou Ježkem, nic nebolí, jede se pohoda, mám na každé zrychlení, takhle jsem si to přál. Ani první brdky se nestanou nějakým

problémem a mastíme to vstříc prvnímu Tesáku. V Bystřici mi klepe na rameno Olin, paráda, tři orange načínají v hlavním balíku první vážnější stoupání. Menším trychtýřem se stane autobus, ale když zahlédnu v dáli v krajnici stojícího Žízu, dostávám do nohou impuls a letím na špic, aby mě zvěčnil. Teď se již hezky přikládá, ale stále visím a visím, Jirus si mě svým nezaměnitelným stylem dolítl a začínám věřit, že se naše maratónské pouto z minulých sezon neztratilo, ba naopak, ještě zesílilo, díky stejnému dresu. Sjezd z Tesáku a brdek k Trojáku, zase co nejvíce ke špici a zkusit něco chytit na bufetu. Hlavní pole se zredukovalo, je nás kolem 30-40 hlav, moc nepiji, nejím, musím se nutit, ať to neskončí průšvihem. Za Kašavou stojka na hlavní silnici, hlava funguje a drtím špici vedle Jirky Ježka, do sjezdu se vrhám na 3 fleku, za mnou ty nabušený zvířata, no co více si přát. Blíží se Hadovna, zase lovím zadní kapsy, musím cucnout gelu a přichází zbytečná ztráta pozice, jak kdybych se uchlácholil tím, že jeden z postupných cílů jsem si splnil a pod Hadovnou jsem s čelem... a tak bohužel najíždím do prvních metrů tohoto kopce zezadu balíku, což je pěkná blbost. Jirus je tu taky, ale vepředu se nejede žádná vražda, klestíme si cestu mezi prvními odpadlíky, ale je to zbytečná energie navíc, kdybychom si tam najeli v TOP10 točíme poklidnější tempo. Už se to nadělilo, s Jirusem máme dostatek sil na zrychlení a před vrcholem posloucháme pro nás rajskou hudbu ze zaváděcího vozidla, které nás informuje, že sjezd je plný bahna od lesáků. Tak jdeme do toho, vybavují se mi vzpomínky na pád, kde skončil jeden borec v kládách, no mám pěkně stažený zadek a brzím jak protržený. A navíc ze shora se začínají valit střelci, co to neuvíseli a závodí z kopce, bahno nebahno. Tak na toto nemám žaludek, stále jedu s pocitem, jak se válím ve škarpe, tak snižuji rychlost hodně k nule. Lahůdkou je průjezd asi 2cm vrstvou bahna, které ohodí oranžové návleky na botech do hnědé barvy, no bikeři by měli radost. Stále našťestí prší, takže jízdou pod Grapy část hnědého nánosu samovolně odstraňujeme. Ale mám problém, balík odjetý, takže se gumuji při sjíždění a bohužel se již znovu nedostanu do přednějších pozic a do první stojky najíždím zase na ocase. S Jirusem zase chytáme společnou řeč a jedeme slalom mezi vrávorajícími postavami, které drtí 23 zoubků. Do toho Žíza, který nás v tom zase nenechal samotné a fotí a fotí... zaváděcí vozidlo není daleko, na rovině by sjetí byla otázka chvilky, ale v této stojce, která podle mého nepatří na silniční závod, je to zhola nemožné. Grapy melou jako kafemlýnek hlavní pole na částice, které se již nemají moc šancí spojit. Ještě se v lese pohoupeme a dáme pořádně zabrat řadícím systémům, ještě v dáli zahlédnu Mirka Švehlu, mého soupeře nad 40 let a následuje sjezd do Bystřice. I když to je již široká silnice, znovu nedokáží přepnout do režimu závod a jedu jak starostlivý otec od rodiny a ničím špalky. Jirus odjíždí, v každé točce se vidím ve svodidlech, všude potoky vody a naplaveného bordelu, zase jsi to woe prokaučoval. Jirus chytnul nějakou dvojičku, já našťestí v grupě asi 8 lidí, ale jak tak koukám a vyptávám se, všichni jedou krátkou. Pomalu sjíždíme Jiruse, já stále vzadu, nestřídám, musím nabrat morální síly... Bufet proletíme a následující magnet trochu potahám, ať jsem u orange bojovníka rychleji. Rozdělení trátí a apokalypsa může začít, pouze dvě Šlapky odbočují, řveme nadšením či hrůzou, ani nevím, jak to nazvat, ale bylo to takové povznášející řvaní. Vybaví se mi vzpomínka na Lénu, ten by tady byl určitě s námi a tahal by jako o život. Teď jeho roli přebírá Jirus a určuje tempo naší dvojice v této nezáživné části, kdy je to furt nahoru a dolů, jakoby bez konce. Dokonce si uděláme močící pauzu a pohlédneme do dálky za nás, kde nikde nikdo. Až před Tesákem se trochu vzpamatovávám, Jirusovi hlásím, že Mírek Š. by nemusel být daleko, a ten většinou o pódium jede, ale dnes počítám, že ještě několik 40-cátníků je před námi. Tesák se mi jede dobře, Jirus trochu zaostává, ale nemá cenu se dělit, vím, že by mě ve sjezdu zase docvakl, navíc roviny dnes jede parádně. Hecuji ho, pojď, nahoře bude Žíza a dám nám cucnout oranžové energie. Ale Žíza nikde, až po chvíli proti nám se z té mlhy vynořilo světlo a je to ON. Byl jak nějaký cyklistický bůh, který sestoupil z nebes, to plácnutí dlaněmi ještě cítím teď, jak ta voda vystříkla na všechny strany, z těch našich nacucaných rukavic. Na Trojáku vymočít, houska se sýrem a salámem, chleba se škvarkama, cpu to do sebe pod tlakem, horký čaj, dává se do mě pěkná zima a to nás ještě nečeká nic hezkého. Okolo nás se prořítí neúnavný Žíza, safra chlape, ty nějaký ten maraton musíš objet. Sjezd do Ratiboře, vísky, odkud pochází můj děda, začíná třesavka, dole znovu určuje Žíza a jeho foťák, a přichází Lázy. Gel, magnesium a jde se na to. Ale už je to trápení, rozpohybovat ztuhlé nohy, ruce nefungují, řídit je heroický výkon. Motáme se vzhůru, vzpomínky se linou, jak jsme tu s Ricem válčili, výhledy jsou tu nádherné, ta zeleň! Mlha, zima a nekonečný sjezd od Podolí, špalky již asi zmizly a jen jiskřičky od ráfků dávají tušit, že člověk brzdí. Jirus po každém sjezdu čeká, tady ztrácíme minuty, prostě ty sjezdy jsou mojí slabinou. Vidina cíle nás žene vpřed, nějaké pořadí je mi ukradené, vana ve Stavařově to bude největší zasloužená odměna. Před Hubertem sjedeme jednoho

Poláka, ale nemá šanci zalovit, pak ještě potkáváme dva zdecimované borce, co stojí v krajnici, teď mít defekt, to by byl pro mě šilený a neřešitelný průser. Z Lipníka po krásném asfaltu vlastně až do cíle, když člověk uvidí ceduli Přerov 14km, hned se mu jede lépe, i když podle tachometru to ještě 20km bude, ale to již dáme. V hlavě se mi zjevují všechny ty zimní tréninky v tom mrazu, větru, sněhu a začínám si to neskutečně užívat. Když jsme jeli třeba z Mimoně, pěkně trénovali sílu, jak že to říkal trenér staříků? Jirus skvěle visí a střídá, mám strach, že bude chtít spurtovat, jak je jeho zvykem, ale přijímá společný průjezd za ramena, jen říká, že musím jet vpravo, že levou ruku již nezvedne na moje rameno. Cíl, konečně, zastavujeme u sportovní haly a z dáli se line: „Právě dojezdy dvě Vinohradské Šlapky, Jiří Zárybnický a Robert Sýkora, který se umístil na 3. místě v kategorii!“ Ty wogo, Jirus, ty bejku, my to dali! Přibíhá Rainy s Olinem a potvrzují tu parádní zprávu. Rychle do vytoužené vany, na hromadě promočené hnědo-černé-orange hadry, kolo dostalo pěknou sodu, ale na to se teď nemyslí, podium hřeje... Michal Klasa, cyklista, na kterého jsem vždy letěl ze školy se dívat, když dávali Závod míru, mi gratuluje a dává na krk bronzovou placku Mamuta. Jirus, děkuji, z pŭlky je Tvoje!

SUDETY TOUR

Čert – Sudety z cela

Na 30km odjel Kulhec s nekým z Favoritu Brno, byl tam celý tým. Od začátku se hezky zavodilo, průměr 42. Říkám si, super to mi sedí, doufám, že se tak pojede celý závod. Na první premií kostkovem kopci na horizontu odjel ten Kulhec, byl jsem tam s nima, ale říkám si, to sjede, budu v klidu. Borci samozřejmě nic. Nechali je odjet a každý byl spokojený. V kopcích se zavodilo na rovinách stalo. Ke konci jsem zkoušel odjízdet, ale bezúspěšně. Kdokoli z naší skupiny odjel, nechali ho jet zvednul jsem se ja, tak se zvonilo na poplach, to mohl najednou každý. Nestřídali, neměli snahu zavodit. Kdyby se ten závod jel deset hodin, byli by spokojeni. Jsem znechucený dnešním stylem zavodění. Asi jsem za staré školy, kdy se zavodilo celý závod nadoraz. Nastupy, vražedné tempo, uniky. To je to, co mi vyhovuje. Takové cundry, co se jezdí teď, je neskutečné. Ti mladí a ten zbytek to je hruza. Lawi tam bylo ve čtyřech a buď odjížděli, ale stylem 100m před skupinou nebo nestřídali nebo se sjížděli navzájem. Jako vzájemně, jestli se mi vůbec oplatí tady v tom systému dal zavodit. Pripadá mi, že má každý strach ten závod utvořit, něco vymyslet nebo se sebrat a odjet sám za své. Každý jen v haku vyčkává a čeká co udelám ja. Jako neríkám, že jsem superman, ale polovinu závodu jsem musel tvořit ja. Není divu, že závody ve světě by mi seděly víc. Mrzí mě, že jsem se za svou kariéru nikam nepodíval ven, kde je styl zavodění úplně jiný. No už jsem se z toho vyspal a jedem dál, Hold nezbyva než dal ukazovat zbytku, jak se zavodilo kdysi, když jsme byli mladí. Na Rampusakovi to snad bude jiné....

Dreamer – 34 minut za Kulhavým - Sudety Tour 2013

Rok se sesel s rokem a zatímco před rokem jsem mohl do nadpisu reportu dát text "10 minut za Hruskou", letos je podle titulku patrně, že to taková hitparáda nebyla, co se týče odstupu od vítěze. Pricin to mělo několik, jak se pokusím popsat na následujících radcích. Po vodních lazních a povodních, kdy jsem vynechal většinu závodu a jel jenom časovku na SUACu kde taky byla zima a mokro, jsem v týdnu dal v úterý Kolodeje kde mi to ještě docela jelo, ve středu a čtvrtek pak tréninky o samote. A právě ve čtvrtek jsem se po x měsících probudil s lehkou bolestí v krku, v pátek jak se oteplilo se k tomu začal přidávat ucpaný nos. No nebudu chodit kolem horce kase ani se vymlouvat, ale prostě na mě 3 dny před Sudety vlezlo nějaké lehké nachlazení + jak se náhle oteplilo to mi taky nesvědčí. Takže jsem byl trochu nalomený jestli na Sudety jet, ale zas tak špatně mi nebylo. Na druhou stranu když jsem včera četl že i König najednou chytil virozu a vzdal Dauphine Libere, tak jsem si říkal, hmm a to je profík, ty nikam jet nemusíš a pokud se ti tam nechce na 100%, tak nejezdí. Nicméně je sobota 5:30 ráno a vyrazíme s Czendou a Hraboskem směr Teplice nad Metují. Kluci trochu resi počasí, ale ja si byl skoro jistý že pršet při závode nějak výrazně snad nebude, spíš jsem se bal horka. Ráno mi je tak nějak stále stejně, v krku pobolívá, cítím se trochu jako leklá ryba. Ale takové stavy jsem už několikrát před závodem taky měl a pak mi to naopak jelo výborně, takže s tím jdu na start že se prostě uvidí jak to bude letos. Start je opět hodně nervozní, sice mám první lajnu a stojím tak na 5m od olympijského vítěze Kulhového ale co je mi to platné když hned po startu se

zачnu propadat. Je to idealni napad dat start z mirneho kopce dolu a po 500m dat tu prudkou zatačku na namesti ve meste, iz tam to malem lehlo. Kolikac jel vic vlevo a brzy mi mizi, takže aspon v uvodu se mu dari byt trochu vepredu. Jiruse jsem nejak nepostrehl ale taky tam asi nekde bude. PAK nasleduji usek spis mirne z kopce, uzka silnice a a tak neni divu ze to na 3km poprve lehne, kousek za mnou. V cili se pak dozvim ze tam skoncil Kure. Tim jak jsem se necitil fyzicky uplne dobre, tak se to u me projevovalo i v jizde ve skupine, nebyla chut se tam tlacit. A tak nekde na 7 km me dojel a predjel i Vsid s potutelnym usmevem na rtech a slovy "nejaky problem Dreamere?". Nee vubec zadny problem, jenom jsem se z 30. mista na startu propadl nekam na 100+ misto po 7 km, idealni zacatek! Potom zacaly takovy ty kratke brdky, v jednom se nahoru vubec nejelo ale sance dostat se dopredu moc nebyla, presto jsem se natlacil aspon trochu nekam k 70-80. pozic. V te dobe uz jsem videl ze i Kolikac se propadl takže jsem si ho hlidal. Jirus uz byl asi zabudovany nekde vic vepredu, Kure jsem si rikal ze rovnez. Po kratkych brdkach prisly kratke ale prudke sjezdy po uzkych silnickach. Clovek to zna vi co ho ceká, ale pokud to nemate najete tak tam na celo nesjedete vubec, ba prave naopak. Vysledek byl ze pod Vysokou Srbskou jsem najizdel uplne na chvostu hlavniho baliku coz bylo hodne spatne. A protoze mi ani ty nohy nejely jako kybybych byl zdravotne ok, tak jsem v kopci nepredjel skoro nikoho a dost se tam trapil. Pred rokem mi kostky prisly kratke, letos nekonecne, to myslim mluvi za vse. Nahore se jeste trochu kousnu a odskakuju Kolikacovi, ale ve sjezdu vlaju mezi jeho skupinou a skupinou prede mnou, takže kdyz vidim ze toho mam dost, cekam na Kolikace. A delam dobre, zformuje se skupinka a je nas tak 15 a ja jsem rad ze jsem rad a trochu se desim co bude dal. Ted se sice moc nejede takže si orazim ale moc dobre mi skutecne neni. No nic jedeme dal, nicmene nekde pred Velkymi Petrovicemi nas dojde Nemeц z Vokolku, evidentne mel nejaky tech. problem protoze pred rokem byl 10. Tim padem ale jde hned na spic a nase skupina musi prestat jet turisticky a vic se snazit. Nastesti jede stylem "do kopce tak nejak na pohodu", takže tam stacim v pohode, ale nanestesti pro me to dost pousti z kopcu (kyyych az jsem si poprskal monitor, no fuj), kde mam preci jen trochu obtize i kdyz ne takove jako jsem se bal. Par brdku a je tu Odolov! Pred nim jsem se citil nejvic na dne, takže jsem do sebe dal prvni gel a hned se mi Odolov jel dobre, dokonce jsme nasi skupinku roztrhali a do sjezdu jsem sel s Kolikacem na cele. Jenze ve sjezdu si nas Nemeц spolecne s dobre jedoucim Kamilem Ackermannem ze Suacu sjeli a predjeli a to jsme nejeli uplne turisticky. Chvalecske serpentiny se taky moc nejedou, jeste mi tam ucinkuje gel, takže je davam docela v klidu, na to jak se citim. Zato v mirnem sjezdu do Teplic uz gel prestal fungovat a prestoze moc nejedeme, tak se mi zase zacina jet nic moc, proto jsem spis vzadu a ani nestridam. Deleni tras, na dlouho nas jede tak 7-8. Prubeh druhého kola je stejny, uz mam jenom jeden gel a jednu tycinku takže kalkuluji kdy co snist abych vydrzel az do cile. Bidony se nastesti podavaji. Pocasi take obcas pomaha objevily se mraky a kdyz je pod mrakem tak je kolem 22 stupnu, takže je chladneji a to mi pomaha. Druhy Odolov projizdime koleje tesne pred vlakem na cervenou, no bylo to tesne! :) Kopec se mi zase jede relativne dobre zvlást v tech nejvetsich stojkach, vepredu jsme byli vzdy Nemeц, Kolikac a ja. V Chvaleccskych serpentinach se nejdriv jede opet na pohodu, ovsem nahore nastoupi Nemeц a Kolikac ho hakuje! Ja tam zavahal a ackoliv je zacneme s Ackermannem hned sjizdet tak dira uz tam je. Z kopce dolu tak jedeme naplno, do toho zacina prset, no super! Naplno se jede cely usek az do Teplic, nase skupinka se deli, mne odskakuje i Ackermann a po velkem usili se mu dari dojet Kolikace s Nemcem. Ja jeste s jednim borcem jsme kousek vzadu ale uz jsme v Teplicich a porad tam mam diru, jeste me trochu zbrzdilo auto. Nicmene pri najezdu do ciloveho kopce je mam vsechny na dohled, Kolikac je asi v rausi ze se ani neohlédl, jestli za nim jsem :) Kamila Ackermannova zahy predjizdim a prede mnou je tak uz jenom dvojice Kolikac+Nemeц. Zarazuji tezsí prevod a vidim ze je oba sjizdim! Coz me potesi a pak stridave tocim lehci a tezsí prevod. 1 km pred cilem jsem uz za obema, Kolikac presto podle me o me nevedel, Nemeц jo, ten se obcas ohledl :) Mel jsem chut jim jeste propagacne nastoupit a jit pred ne, ale pak jsem vzhledem k memu stavu usoudil ze na na to dnesna neni ten nejlepsi den. 200m pred cilem se Nemeц zveda a ujizdi Kolikacovi, ja na nej konecne zavolam ze jsem za nim a tak nakonec projedeme cilem spolecne, rikal jsem si ze nema smysl abychom mezi sebou spurtovali, kdyz jsme spolu objeli cely zavod. Takze takove byly letosni Sudety, gratulace Jirusovi, dneska byl nejlepsi, po startu se bal z nas nejmin a chytil skupinku ktera dojela pred nami. Ja jsem nakonec rad ze jsem se na start postavil a ve zdravi dojel do cile a jako bonus me potesil ten zaver, kdy jsem si dokazal sjet za svoje od Chvaleccskych serpentín Kolikace s Nemcem. Do budoucna by ale organizator mel opravdu neco udelat s tim startem, kdyby byl start do kopce nebo rozdelene trasy, vsem by se urcite ulevilo.

Jirus – Odolov...takhle krátkej snad nikdy nebyl!

První vlna. Jede se z ostra, hlídám si Kolíkáče a Indiána. Kolíkáč s Dremerem propadají za mě a myslel jsem, že jsou někde těsně za mnou v rámci balíku. Ohlížet se bojím jede se na těсно a mám strach. Srbská celkem na čele vedle mě P. Novák. Jedu nahoru s nim, to docela jde, ale co přichází pak je totál šrot až do Hronova. Na hlavní se to zklidní a regeneruju. Ohlížím se nikde nevidím jedinou Šlapku, tak to je v háji. Plánuju v kopci na Bezděkov odpadnout, ale držím se, Indián je tu taky. Odpadám až v kopci v Petrovicích, tady se to trhá. Indián nikde. Jedeme skupina, Stárkov v pohodě, chystám se na Odolov. Takhle krátkej snad nikdy nebyl :o). Pak se to zhoupne a jsou tu serpentýnky v lese. Držím se pohodě, ale jede se slušně 39x21 a jsme nahoře. Dolu se moc nejede. Druhé kolo je otrava. Po rovinách nikdo nechce jet a do kopce by se strhli. Tak to střídáme, ale vydrží to zdycky jen chvíli, pak zase všichni svěsí. Druhý Odolov je už delší, ve stehnech začíná pošukávat, dávám anticramp, asi zafungoval, nebo jsem to roztočil, je to v pohodě. Při nájezdu do serpenti si poodjízdim, abych měl náskok, až se zase do kopce zblázněj, ale nahoře jsem sám. Tak počkám na nejbližší dva snažím se to dolů roztočit, ale žádný extra tempo to teda není. V kopci do cíle jeden odpadá hned, druhý se drží. Ještě předjíždíme asi dva borce z dlouhý. Dvěstě metrů před cílem házím dolu o dva nebo tři pastorky, zvedám se a je to tady - pivo v cíli, kvůli tomu to člověk dělá. Ale jo bylo to dobrý, jen kdyby se mi nechtělo asi 140km na záchod. Za jízdy to nedokážu a stavět jsem se bál, že by mi to ujelo.

Kolíkáč – Chytneme se za ramena?

Rodinný víkend, v sobotu krásná procházka v Teplických skalách, výlez po žebřících na Střmen byl pro mě, díky závratím, neskutečný adrenalinový zážitek. Na Bišíku skvělé zázemí, škoda jen, že se tady v neděli nekonaly pozávodní ceremonie. Večer menší pokec s CK Záluží a jdu brzy spát. Ráno proběhlo nějak až moc v klidu, na to, co nás zase čekalo za úvodní nervák. V první vlně, okolo týmy Bauknecht -Author, Favorit Brno do toho Hruška a Kulhavý, hold závodů málo, tak si kluci přijeli udělat pěkný trénink. Do toho krátká a dlouhá dohromady, takže pod první kopec na 22. km to bude zase pěkná mela. Po startu sešlápnout plynový pedál k podlaze a držet se co nejvíce vepředu, servisní vozidlo Kastar nám nepochopitelně udělá první trychtýř ještě v Teplicích, vůně seškvařených gumy ze špalků, nadávky, výkřiky, to se ještě bude dlouho vznášet nad balíkem. Stresem se mi nějak sevřel žaludek, před Policí nad Metují šterkový sjezd, začínám se pěkně propadat. Do toho ještě pár výhupů a ostrých zatáček, pod jedním viaduktem již slyším ten nepřijemný zvuk padajících těl a nárazů uhlíkových rámu. Je to hnus, každý rok stejně, nechápu, proč se nerozdělí starty, klidně si připlatím o pár kaček více, než zažívat ten úvodní thriller! Díry na silnici, nebezpečné sjezdy, prostě hledám výmluvy, proč nejsem vepředu jako Jirus! Naštěstí je tu Dreamer, který už ale před startem hlásí, že má cyklistickou nemoc a to rýmičku, takže dnes je prý marný. Zbožné přání, že na pověstné kostky na Vysoké Srbské vletíme v předních pozicích, se nevyplnilo, naopak, přijíždíme tam se štěstím na chvostu po parádní wattové špičce, když vlajeme na ocasa a sjíždíme to. Je mi na blití, je jasné, že to zase ujede, navíc kostky se mi jedou přišerně, trápím se trápím, břicho v jednom ohni, v hlavě frustrace, že to je zase stejně jako každý rok. V Hronově se šikujeme do grupy, balík je v čudu, ale je tu skleslý Dreamer, Kamil Ackermann, no snad se nějak zabavíme. Do toho přilítne zezadu Vokolek Luboš Němec a rozjíždí konečně nějaké tempo. Nevím proč, ale nějak jsem si vsugeroval, že Luboš s Kamilem jsou nad 40 let v mé kategorii, a že je nesmím pustit. Velké Petrovice na 44. km mě již zastihují v lepším stavu, nohy se rozjely, žaludek zklidnil, vypil jsem asi již 1,5 bidonu, snědl banán a dokáží reagovat na tempo nejlepších v naší grupě. Občas se potkám i se špicí, ale s Dreamerem nemusíme naštěstí tak tahat, vždyť přeci nebudeme sjíždět našeho Jiruse. Hlavně díky Lubošovi začínáme postupně sbírat odpadlé lidi, někdy i skupinky, pod prvním Odolovem do sebe narvu gel a docela s chutí polykám ty procenta sklonu. Navíc zase sjíždíme další lidi a to zvyšuje náš vrchařský apetit, na bufetu omylem dostanu bidon jen s čistou vodou, ale i ta se bude nakonec hodit. Začínám si to užívat, všechno funguje tak jak má, jen v hlavě to šrotuje, že je to vlastně špatně, měl jsem jet o skupinu před námi, aby to pěkně bolelo. Závoru vykroutíme nahoru a stále čekám, ž bílá čísla z krátké začnou trochu mezi sebou závodit a rozjedou tempo, které by nás mohlo posunout blíže nějaké grupě před námi, ale to se tak bohužel neděje. V Teplicích krátká do cíle, my jedeme ještě jeden okruh s těmi vypečenými kopci. Zjišťuji, že mi pomalu dochází pití, i ta čistá voda je málem ve mně, a to je další bufet zase až na Odolově. Před Krkavčinou zkusím energetickou žvýkačku, co jsme fasovali na startu, docela funguje, že aspoň nemám v puse vyschlo. Dreamer furt lamentuje, že už to dál s námi nedá, ale

já mu věřím, že se kousne. Odolov se již nejede s takovou lehkostí, ale díky hákování Luboše to docela uteče, nahoře odhodit bidon, čapnout plný a i banán se podařil a mastím to do sjezdu, ve kterých zaostávám. Po chvíli mě přehučí Kamil s Lubošem, stále žiji v přesvědčení, že to jsou moji soupeři nad 40 let, takže těch se musím držet. Trochu jsme prořídli, ale stále asi v 6 kusech pokračujeme směr Závora. Magnesium v sobě, další gel zahučel, jede se mi stále bez sebemenších problémů, pěkný pocit. Na metě 500 m na vrchařskou prémii se zvedá Luboš k nástupu, skočím mu do háku a uděláme si menší náskok. 140. km a my konečně závodíme. Luboš roztáčí špic, občas mu postřídám, do toho dešťová přeháňka, zase budeme mít mokré tretry. Otáčíme se, Kamil to ještě za námi zkouší, ale je osamocen, věřím, že to již udržíme. Ale ještě je to 15 km do cíle, z toho 4 km kopec na Bišík. Voda stříká všude, znovu se otočím přes levé rameno, Kamila již není vidět, asi to vzdal. Když tu najednou, jako duch, se zjevuje za mým pravým ramenem. No ty brďo! Takže pokračujeme ve 3 kusech, boj 40-cátníku pokračuje. Bišík, hned odspodu za to bere Luboš, znovu hodím háček a vezu se nahoru, Kamil nereaguje. Celý kopec se neotáčím, narozdíl od Luboše, který vidí, co se za námi děje, ještě ho chci trochu potrápít, tak se ho držím, ale stejně mu to chci nahoře nechat, byl lepší a o hodně víc dnes tahal a určoval tempo naší grupy. Takže když se na 300 metrech do cíle zvedne, již nereaguji a chci si to o samotě užít. Jaké je však moje překvapení, když se ze zadu ozve tichý hlásek s otázkou: „Chytíme se za ramena?“ Ty wogo Dreamer je tu! To je šok, již jsem myslel, že po tom šrotu, co jsme jeli s Kamilem a Lubošem, je někde dávno v propadlišti dějin, a on metr za mnou Hezký! To víš, že jo, pojď sem ty starý brachu, takový cíl v objetí se Šlapkou si nemůžu nechat ujit! V cíli již vysmátý Jirus, dnes zajel znovu skvěle, po chvíli doráží Olin, pozávodní pokec běží naplno, to jsou chvíle, proč to děláme. Spěchám za rodinou, balíme se a opouštíme to krásné místo jménem Bišík. Byl to parádní víkend, na Srbské jsem si říkal, že tady již nikdy ne, ale kdo ví, třeba za rok, na rozdělených startech, zase ahoj Až doma koukám na výsledky, tak nakonec 6. flek, Kamil s Lubošem jsou ještě mladší, to jsem žil v pěkné představě při závodě, ale kdo ví, možná že bych nejel v závěru tak aktivně. Pořadí týmů mě naplňuje blaženým pocitem, Šlapky se znovu neztratily a stále jim fouká čerstvý vítr do oranžových plachet! Díky všem, co se o to zasloužili!

Mírek – 400 lidí je moc

Sudety Tour 156km- první vlna mi k ničemu není, jedu na jistotu, kolem mě se valí pomalu davy, po pár kilometrech se Kuře sbírá ze silnice po pádu, prostě tohle nemám rád. 400 lidí je moc, navíc když je úvod mírně z kopce. Na 12.km v Polici už je to natažené dělají se díry a ztrácíme kontakt s balíkem. Někde před Machovem zkouším doskočit do skupinky před námi, kde jede Olin, to se ale samozřejmě nezdaří a se sklopenýma ušima zalézám zpátky do té naší. Vysoká Srbská- nahoře ještě vidíme ocas balíku, ale my jsme teprve dole. Nahoru se tak tak vyškrábu, hroznej kopec, 20% po kostkách je šilenej sklon. Formujeme se do skupiny tak 25 lidí, nic moc se mi nejede, ale ještě poslední světlejší chvílku zažívám na Bezděkově, kde to vyjždím vepředu. Pak už začíná pomalu trápení, od nějakého 50km už čekám v každém kopci, že odpadnu. Hlavně začátky kopců se mi jedou šilene, pak se ale vždycky nějak rozjede. Trpím, naposledy potáhnu špici někdy na konci prvního kola, pak se zažívám, jak jen to jde. Kupodivu kopce přežívám a naše skupina se pomalu zmenšuje. Na druhém Odolově už jsme jenom čtyři, dva odpadlíky ještě dojíždíme, Chvaleč taky přežívám a vezu se do Teplic. Někde na 50.km bych si na sebe nevsadil ani korunu, že s tou skupinou dojedu do cíle a ještě většinu lidí nechám někde za sebou. Na špici ani omylem, bolí mě všechno, nohy, ruce, záda. Cílový kopec už trošku chytám křeče, ale jedu, hlavně si dávám pozor, abych nepředjel kluky z BMC a Hakt, protože ti toho odtahali nejvíc a musel bych se hanbou propadnout, kdybych dojel do cíle před nima. Nakonec 86.flek, podobně jako loni, ale ztráta je větší, průměr menší, no ale trať byla asi těžší. Počasí celkem vyšlo, jenom pár kapek spadlo, sice na mně dost teplo, ale přežil jsem. Bouřky byly až cestou domů, což nám v autě tolik nevadilo.

Radim – Sudety Tour aneb když křeček kouše

Silniční maraton Sudety Tour jsem jel v minulosti už třikrát, zdejší trasy jsou moc hezké, pokaždé se mi zde jelo dobře a s výsledky jsem byl vesměs také spokojen, takže ačkoli letos za loňskými výkony zatím zaostávám, rozhodl jsem se nakonec jet a pokusit se to zlomit. Buď to zlomím já, nebo to zlomí mě, říkal jsem si. Největším faktorem, který byl proti, byla dost bolavá kolena, pořídil jsem totiž nové pedály (LOOK Kéo2) a silniční tretry a moc si to nesesdlo, resp. hned po pár desítkách testovacích kilometrech se ozvaly vazy, a to pořádně. Časem by se to sice možná adaptovalo, ale vzhledem k

tomu, že na zbývajících dvou kolech mám SPD, tak si nehodlám při každé změně kola prohazovat zároveň i vazy v kolenech a po krátké, ale věčné úvaze, jsem přehodil i jednici zpátky na SPD (nové pedály a botky budu asi brzy prodávat, takže kdyby měl někdo zájem, dejte vědět). Sobotní testovací vyjížďka s Ladou dopadla dobře, kolena bolela už spíš jen ze setrvačnosti, ale pocitově to bylo dobré, bylo to prostě zase ono. Druhým rizikovým faktorem bylo počasí – mohutné záplavy a podvodně z uplynulého víkendu ještě úplně neodezněly a už na víkend meteorologové hlásili další vydatné deště, ale nakonec jsem nějak spíš tak vytušil, než že bych to nějak exaktně věděl, že pršet na Sudetech v neděli alespoň dopoledne nebude, takže když budu dostatečně rychlý, mohl bych to stihnout bez deště. Posledním faktorem proti byl fakt, že nikdo jiný z oddílu jet nechtěl (není až tak divu, protože paralelně probíhal oddílem spolupřátel závod DDM – Dětský Duetlon Beckov), takže jsem si nezajišťoval ani ubytování a bylo tak potřeba vyrazit až ráno, a to hodně brzy (budík nastavený na 4:20 vypadal dost strašidelně), ale šel jsem si o to dřív lehnout, takže i tato poslední překážka nakonec padla a já se tak v neděli ráno před 9:00 ocitl opět v Teplicích nad Metují na náměstí ve startovním poli (se zajímavým startovním číslem 222) a jak jinak, než opět na dlouhé trase. Ta letos měřila sice jen 155 km (oproti 170 km loni a předloni), ale zase se mimo všech tradičních kopců (Bělý, Vysoká Srbská, Bezděkov, Velké Petrovice, Maršov a závěrečné serpentiny na Bišík) jela dvakrát Krkavčina, Odolov, i Závora, takže na převýšení to bylo určitě naopak ještě výživnější. No nakonec trochu předběhnu a prozradím, že z obávaných faktorů byly všechny docela v pohodě, vstal jsem docela dobře, o kolenou jsem celý závod prakticky nevěděl a počasí celkem taky nějak výrazně nezlobilo, ale přesto všechno se pro mě závod stal doslova peklem. Ale o tom už se dočtete dále. Startují všichni (obě trasy) najednou a ačkoli jsem byl na startu včas a stál jsem poměrně v popředí 2. vlny (do první jsem se s loňským časem jen o pár míst nedostal), tak po startu se dost propadám. Až do České Metuje se jede převážně z kopce, nemohu se nějak rozjet a valí se to přese mě jeden za druhým. Pak konečně přijde na řadu pár brdků a já se zase dostávám trochu víc dopředu (hlavně přes jezdce/střelce z krátké) a za Polici v táhlém horizontu se dokonce docvakávám do velké odhadem aspoň 50-členné skupiny, která už je tedy odtržená od hlavního pole, ale je to zřejmě druhá skupina v pořadí závodu, která slibuje stále velmi kvalitní svezení. Libuju si, že se konečně trochu svezu, ve stoupání na 1. HP Bělý mám sice dost co dělat, ale pořád jsem tam. V Machově na konci vesnice krátký horizontík a tady mě poprvé nepříjemně zacuká v levém lýtku. Cože křeče, tak brzy? A v levém lýtku? Na to přece skoro netrpím. Přisuzuji to předchozí stíhačce a stále věřím, že se z toho zase dostanu. Pak přichází Vysoká Srbská, aneb stěna s 18% na kostkách - tedy ne že by se mi jela nějak lehce, oproti předchozím letům jsem zde v útlumu a dopředu se nijak výrazně neposouvám, ale v zásadě nahoře tam pořád jsem, i když teda s asi 20 m dírou na jezdce z přední naší již potrhane velké skupiny. To nic, to ve sjezdu sjeďu hned, říkám si, ale ouha, ještě na konci krátké náhorní rovinky se přede mne nasunou tři pořadatelská auta a v následujících zatáčkách se před ně nemohu nijak dostat. Před Hronovem se ale silnice zase narovná a po krátkém interválu jsem definitivně zpátky. Definitivně? Ó jak jsem se mýlil. Za Hronovem trasa pokračuje za normálních okolností relativně odpočinkovou pasáží po pěkné silnici mírně proti toku Metuje, jenže co to? Křeč na mě mrká už nejen z levého, ale i pravého lýtku a začínají nabíhat i stehna, co jsem komu proboha udělal? Jsme na nějakém 40. km, do cíle zbývá pořád hodně přes 100 km a co já tady v tom stavu? Zkousím se hodně napít, ale nepomáhá to, trpím a trpím na konci skupinky a kopec na Bezděkov, kde nemívám normálně žádný větší problém, mě nesmlouvavě eliminuje ze skupiny pryč. Nemohu se prostě pořádně opřít do záběru, v nohách mi stále někde cuká nějaký ten náběh, takže si to točím zcela volně a na horizontu až nevidím nikoho před, ani za sebou. Ve sjezdu přes Polici a dále údolím Metuje (tentokrát po proudu) se snažím trochu zregenerovat, ale je to pořád špatný, ještě že jsem si vzal kola s kazetou s 12-...-24-28, takže ve stoupání na Velké Petrovice je tam 28 hned skoro dole, přesto jsem na prvním bufetu ve vesnici dá se říci totálně prošílý. No trochu to teď zkrátím, nelepšilo se to, ba naopak. Dojížděli mě jezdci jeden za druhým, i skupinky, ale já neměl ani sílu zalovit a když, tak jen na chvíli, protože v každém sebemenším horizontu jsem většinou zkréčoval a zase byli pryč. Naštěstí aspoň ty opravdu velké hlavní kopce (Krkavčina, Odolov, Závora), jsem v pomalejší frekvenci nějak přestál, ale jakmile přišel nějaký rychlejší přejezd či horizont, tak zase křeče křeče a křeče. Závodění se odebralo někam jinam, pořád jsem si říkal, že nesmím myslet na cíl, ale jen na to, jak se dostanu na nejbližší další kopec v pořadí. Jen nejbližší postupný cíl! Co bude dál, se uvidí. První kolo zakončuji působením ve 4-členné skupince (sjeli jsme se porůznu ve stoupání na Závoru), dva jsou z krátké a já tak nějak reálně přemýšlím, že to v Teplicích na náměstí u auta zapíchnu, ale zbývajícím kolegou z dlouhé (223, Petr

Janda, Ronal sCZ) mě docela hecuje a přemlouvá, abych jel s ním. A ono je to vskutku docela těžké rozhodování, když vím, že šance na dobrý výsledek je dávno pryč, naopak že budu dost pravděpodobně trpět ještě mnohem víc a do toho se na nás začínají snášet první kapky deště. Skutečně by mi těžko mohl někdo vyčítat, kdybych za této situace vzdal, ale přesto anebo právě proto se nakonec rozhoduji pokračovat, už jen kvůli sebezpoznání, jestli v takovém stavu dokáži vůbec závod dokončit. Nájezd do druhého kola kopíruje to první mírným klesáním údolím do České Metuje, přší a silnice je čím dál mokřejší, někde za Dědkovem už je asfalt durch, ale v České Metuji jako mávnutím kouzelného proutku najednou sucho, což mi poprvé dává šanci již dále nelitovat svého rozhodnutí a šlapat a šlapat. Kolega s číslem 223 má také velké problémy s křečemi, je vidět, že jinak by se (stejně jako já) pohyboval někde mnohem víc vpředu, ale teď to prostě nejde. Pomáháme si vzájemně verbálně i tím, že když dostane jeden křeče, druhý trochu zvolní a jede s ním. Za Stárkovem na začátku dnešního druhého stoupání na Krkavčinu nás ale dojede postupně několik jezdců, kolega se jim snaží přizpůsobit a na začátku kopce mi trochu odjíždí, ale nakonec trochu zázrakem i mě křeče na chvíli povolují a tak tento kopec zvládám po dlouhé době relativně důstojně a v popředí nově utvořené skupinky. Vydržím i zhruba půlku Odolova, ale pak se ozve zase ta stále stejná křečová písnička a poslední kilometr už se doslova ploužím, bojuji o každou úvrať, obličej zkřivený bolestí, ale nakonec se k tomu bufetu nějak doplácám. Je akorát tak čas na banán se solí, ale popravdě už nevěřím, že by můj současný stav dokázalo cokoli zvrátit. A je to tak, následující lehké horizonty směrem k Radvanicím, kde jsem ještě v prvním kole dokázal jakž takž alespoň minimálně zregenerovat, se stávají doslova mým katem. Křeč mě tady stíhá jedna za druhou, několik okamžiků nemohu vůbec otáčet pedály, tak jen sedím na sedle a řvu bolestí, pak se zkusím postavit, protáhnout, jedna křeč ustoupí, druhá zase naskočí, no víc v hajzlu jsem na kole fyzicky opravdu nebyl, a to ani na loňském dlouhém Krušnotonu s Lad'ou. V posledním horizontu nad Radvanicemi mě dojíždí trojička a je v ní i ten kluk s 223, který se předtím zdržel na bufetu ještě asi o něco déle, než já, tak to s nimi zkouším, ale nejde to, nejde, zase to kouše jak hladovej pes! Ve sjezdu do vesnice proklepávám stehna, takže následující horizont vyjízdim sice ne v pohodě, ale aspoň jej vůbec nějak vyjízdim a jsem rád, že aspoň tak. Skutečně bych nikdy neřekl, jak zákeřná může být i ta sebemenší vlnka na silnici. Vůbec mi není jasné, jak se dostanu nahoru na Závoru, převod 39-24 hned od zdola a 39-28 zhruba od 2/3 kopce je samozřejmostí (normálně tak o jeden a ž dva zuby níže), na okolí už jsem rezignoval, jen se nějak dostat n-a-h-o- ... kurva zase křeč! Je to mučení, je to vražda, říkám si, ale neslezu, prostě neslezu, ať se ty blbý nohy třeba zblázní, ať mi třeba upadnou, já prostě jedu dál! Nakonec jsem nahoře, očista těla i duše, většina věcí na světě je mi už tak nějak úplně jedno! Teď následuje sjezd do Adršpachu, trochu si odpočinout, předtím těsně před horizontem nabírám ještě jednoho, co už má taky pěkně vymleto, ale jsme aspoň dva a při následujícím průjezdu dolů údolím si pomůžeme alespoň natolik, že tempo neupadá a před kempem dojíždíme ještě jednoho a ve třech tak vjíždíme do Teplic pod cílový kopec na Bišik. Stopky ukazují 5:45h, tzn. že kdo chce být nahoře pod šest hodin, musí s sebou hodit. V normálním stavu by to nebyl problém, ale dnes je to úplně jiné. Kolegové mají zjevně taky dost, ani spolu moc nemluvíme, každému z nás je jasné, že to mezi námi nebude o závodění, ale vůbec o tom se nějak vydrápat nahoru. Hned v úvodu stoupání na metě 3 km do cíle jdu ze sedla a spíše tak ze zvyku, než že bych na to měl, jim trochu odjíždím. Nicméně náskok tam je, tak teď ho jen držet. Závodnická duše se zase po dlouhé době hlásí o slovo, adrenalin na chvíli zapracuje a dává zapomenout na zdecimované nohy, ale dlouho to nevydrží. Křeče jsou opět zde, naštěstí jen lehké náběhy, normálně by mi dost ubraly na výkonu, ale v tuto chvíli už je snad ani nepovažuji za nějaký extra problém. Dojíždí mě ještě někdo jinej, než ti dva, se kterými jsem přijel do dolů Teplic, ale nemám sílu jej hákovat. Nemám sílu už vlastně asi vůbec na nic a kdo ví, jestli vůbec na to, abych dojel až nahoru. Navíc ti dva se zezadu zase začali přibližovat, ale meta 1 km do cíle mi dodá trochu odvahy, shazuju to vzadu o zub a říkám si, to už udržím, meta 500 m, to už prostě musím nějak ... kruci levý stehno, sakra pravý stehno, v obou křeče jako nevím co, svaly napnutý jako struny, nechápu, jak hlava může přemluvit tělo, aby se to celý ještě vůbec točilo, zadřený ložisko nemůže být horší, oči hypnotizují cílovou bránu, která se ale nechce vůbec přibližovat, svaly už ani nepálí, už ani necítím, že je mám, mozek musel nějak úplně vypnout všechny ochranné mechanismy bolesti, 100 m, cítím jak se všechno stahuje v poslední křeči, CÍL! Jsem tady, ani se nemůžu postavit na zem, mám dost! Čas na mých stopkách se zastavuje symbolicky na 5:59:59h (oficiální čas je ale ještě o pár sekund lepší), hlasatel říká něco o celkovém 142. místě (ze 180 plus 19 dalších bylo DNF nebo DSQ), ale jen já vím nejlépe, že o tyto jindy zásadní údaje dnes nakonec tak nějak vůbec nešlo. Ono není zase tak velké hrdinství

dát nějaký dlouhý maraton, když všechno funguje a člověku se jede dobře, ale dokončit i v takovém stavu, v jakém jsem byl dnes já, to je určitě o dost těžší. Jenže to nikdo stejně nedocení, to vím jen já, kam se zase posunuly osobní fyzické i morální hranice a bariéry. A tak to asi má být. Celkovým vítězem dlouhé trasy se stal náš světový šampion a olympijský vítěz Jaroslav Kulhavý (SPECIALIZED RACING TEAM) v čase 4:19:20,7h a s náskokem 1:48min na druhého Daniela Turka (TJ Favorit Brno), se kterým odjel ostatním (dle informací od kluků z Lawi–Autor) prý už hned na Vysoké Srbské. Třetí místo ve spurtu stíhací skupiny vybojoval nakonec Radek Polnický (Jirapo – Giant). Kompletní oficiální výsledky jsou pak k vidění zde. Poučení z toho pro mě plyne jedno: příště to chce více se proti křečím chránit, banán se solí na bufetu už mnoho nezmůže a s přibývajícím věkem to lepší nejspíš nebude. Takže bez gelů, magnesia apod. už příště ani ránu. Ještě loni jsem to ujel jen na tyčinku Twiggy, jeden sojový suk plus banány na bufetech, letos už to takto nešlo. Taky je možný, že mi nesedlo nakonec to povětšinou docela pěkné skoro letní počasí (teploty na sluníčku okolo 25°C), přeci jen letos to byl zatím víceméně jen hnus, zima a déšť, takže tělo možná nebylo adaptované na tak dlouhý výkon v relativním horku (o tom svědčí i fakt, že i s křečemi v nohách pro mě nebyl ani v závěru problém přelézt v kopci přes 190 tepů). Buď jak buď, pouze na Twiggy a suk už si asi žádný maraton jet nikdy nedovolím. Jedna perlička na závěr: po návratu dolů do Teplic sedím několik dlouhých minut bez hnutí v autě a pečlivě promýšlím každý další pohyb, který musím vykonat, abych mohl odsud odjet (převléci se, naložit kolo, dojít se napít a najíst atd.). No nakonec jsem to všechno nějak dal, ale pořádně nechodím ještě dneska (úterý večer) a moc se to nelepší. P.S.Nejel by někdo za 14 dní na Rampušáka? :-)

VSid – Zastavuji, svalím se do trávy, užívám si sluníčka ...

Co říct? Sudety se začají tradičně stávat mým nejhorším maratonem. No, co bych taky chtěl, když jsem letos byl poprvé v kopcích právě na Sudetech a místo své obvyklé závodní hmotnosti 76 kg vážím 79? A to mám letos najeto nejvíc, co jsem kdy ve stejné době měl... Nemile mě překvapil už úvod, protože jsem musel do zadních řad, ale viděl jsem, že do první lajny nedůslední hlídači pouštěli i ty, kteří tam neměli co dělat. Ono by to bylo jedno, ale start na Sudetech je tedy dost hrůza, a jak v reportu poznamenává Dreamer, mělo by se s ním něco udělat - 400-500 lidí, úzká silnice, hned v úvodu esíčko, se nedivím, že to KAŽDÝ rok hned na začátku někdo odnese a spadne. Posléze také tradičně vlny, brzdy, zpomalení a zase rozjezd... Dostat se dopředu je dost náročné. Ale abych se vrátil k "osobním pocitům". Jelo se mi blbě hned od začátku, pár kilometrů po startu jsem i na rovině dýchal jako kardiak na schodech a ne a ne se zklidnit, holt již kategorie 40+... \ Nakonec jsem se trochu rozjel a držel se hl. balíku, i když dost nataženého. Jak píše Dreamer, skutečně jsem se ho ptal, jestli nemá problém, ale byl to velmi účastný dotaz, neboť viděti Dreamera takto vzadu přišlo mi nezvyklé. Křeče přišly už nevím kde, ještě před nájezdem do "prvního" kola, biceps, pak hned kvadriceps, prostě jsem musel zastavit a počkat. Ok, tak holt další skupina. Že jsem fakt marnej, mi došlo po první Chvaleči. Nicméně ok, držím se, snažím se jet inteligentně, tzn. že sjezdy jedu jako d'as a pokaždé skupině poodjízdim, abych pak vytočil nohy a trochu si dáchnul před dalším stoupáním, nebo ještě lépe, abych si trochu povyjel do stoupání a pak pomalu propadával dozadu. Ale je tu druhý Odolov, a to, co jsem tušil, je tu - opět křeče, tentokrát obě nohy, a dokonce i pod pravou lopatkou (jak rukou víc přitahuju, abych kompenzoval slabší tah pravé nohy). Zastavuji, svalím se do trávy, užívám si sluníčka a provádím strečink nohou Hm, tak nějaký čas samotka, ale na Chvaleči dojíždím odpadlíky z předchozí skupiny. V závěru kopce poodjízdim a s Uwem (jezdec z Německa) dojíždím pod Bišik, a pak nahoru. Uwe byl lepší, ale já byl rád, že křečci jen tak lehce zlobili, takže žádné drámo jsem z toho nedělal - 91. nebo 92... Jinak nepříjemný zážitek mě potkal při druhém sjezdu do Stárkova, kdy opět před skupinou jsem frčel dolů, když vtom zleva ze svahu kde se vzala tu se vzala motorka a řítí se přímo na silnici. Zařval jsem, co to šlo, snad mě slyšel, snad na poslední chvíli uviděl, zastavil těsně před silnicí, právě když jsem ho míjel, uf. Průměr horší než a loňském 180km Krušnotonu mluví za vše. Chybí mi závodní motivace, v jednu chvíli jsem si vzpomněl na Orlíka a jeho turistiku...

RAMPUŠÁK

Dreamer – Rampušák 2013 očima Snílka

Snílek snil ze díky chybející konkurenci (úcast slabší dokonce i proti minulému roku) by mohla vyjít TOP10. Když se ukázalo ze právě TOP10 mu při závodě ujela (ale aspoň s Jirusem!) a když jsem v kopcích vypadal z naší 9-clenné skupiny nejsilnější, tak jsem snil alespoň o 11. místě. Nakonec jsem cílem projel poslední ze skupiny i to se někdy stává! Takže co se to vlastně na letošním Rampušáku stalo a jaké to bylo? Páteční cesta přes ucpanou Prahu docela horo, příjezdíme kolem 21:30, nastěžíme bydlím na pokoji se Středou v deluxe pokoji (vůbec nevadí že je o 100kc dražší), Středka mi objednáva pivo + činu v hospodě, takže nakonec po 22h už připínám číslo na dres a před 23h se jde spát. Spí se dobře, kolem 4h jdu na záchod a slyším že poměrně dost prší, hmm koukám na radar a opravdu dest přišel, přitom být neměl. Ráno vstáváme a stále slyším poměrně hustý dest. Pak vsak Středka říká že vlastně nám pod okny teče nějaký potok a je to tak, sice v noci trochu sprchlo, ale rozhodně neprší a silnice jsou také už polosuché. Je stále teplo, takže se jede v krátkých krátkých. Na startu je opravdu relativně málo konkurence, Cer, Favorit Brno, z Lawi jen Zahradka, plus pár místních borců, při troše štěstí by to mohlo na TOP10 vyjít. Citím se docela dobře, rozhodně lépe než na Sudotech. Po startu propagacní výlet Slapek na celo, když vidím jak tam jede Kolikáč s Jirusem a Olinem tak se vydám za nimi, nějaké pěkné foto asi bude. Sjezd do Hermanic za zavazadly vozidlem, protože se opravuje most. Jedeme celý sjezd 20kmh což je až zbytečně pomale, ale co se dá dělat, bezpečnost nadevše. Pak se konečně začne závodit, zatím je to vsak spíše z kopce, kde je v lese ale vždy mokro, takže se opět propadám, sice ne nijak dramaticky, ale měl bych být víc vpředu. Až pod Vyprachtice se nic moc nedeje balík spolu. Do kopce se už trochu jede, ale pořád zadní drama, jako v minulých letech když jsem byl rád že jsem to tam uvisel. Jsou tu i Jirus a Kolikáč, který je dost aktivní a jede defakto pořád na spící. Ale já se tam také občas protácel, těch TOP10 favoritů zatím nic nehrojí. Vyprachtice za námi, krátký sjezd, kde se trochu propadám ale při přejezdu hlavní jsem tam opět pěkně vpředu. Pak vím že následuje rozbitý technický sjezd do Orlicek nebo kam, najízdim do sjezdu proto z nějaké 10. pozice abych se moc nepropadal. Sjezd je opět mokry a v tehle ranne fázi závodu ještě nemám mozek tak vypnutý. Jste v polovině sjezdu jsem hned za Kolikáčem, před námi Jirus, říkám si pohoda. Pak sjedeme do Orlicek a následuje mírný klikatý sjezd vesnicí. A tady se vpředu začalo jet, balík se natahl a najednou mi těch prvních cca 15 lidí odjíždí. Říkám si pohoda to se sjede, kam by se jelo? Inu jede se do mírného kopce který je začátku taky technický, asi 1-2 prudší zatačky. Když tam konečně najedu, vidím před sebou kousek Kolikáče a ještě pár lidí, ale co je hlavní, celo balíku (těch cca 15 lidí) už má přede mnou náskok cca 50-100m. No nic jede se na velkou plácku naplno, utvoríme skupinku, dojedeme asi 3 lidi, je nás tak 10, ale ta 15ka před námi se nepřibližuje ani nevzdaluje. S Kolikáčem a kamosem z Kanaru který tu také je si nadáváme že to přece není možné, drobné zaváhání, stálo nejspíš byt o 3 pozice po sjezdu vpředu a byli bychom tam. Realita je taková že nejsme. Ale nevzdáváme to, hecujeme s Kolikáčem ostatní že je sjedeme. Jirus tam je, sice bychom měli svestit nohy když tam máme zastupce, ale protože je jasné že o vítězství Jirus nepojede, tak bychom se také rádi s celem ještě svezli, nekam pod Serlich. Skupinka zas ale moc nespolečuje, nicméně celo občas před sebou vidíme. Profil nám bohužel nenahrává, je to takové členité pořád nahoru dolů, není vidět moc před sebe. Po asi 15min jsme celu nejbliž, jsou o jednu serpentinu před námi, jenže jakmile nás spatří že se nebezpečně blížíme tak začnou nastupovat První bufet v Mladkově projíždíme i když někdo tam brzdi a něco bere a tím skupina opět zpomalí. Pak i jednou špatně pulka skupiny odbocí, tak se zase čeká. Za Mladkovem ještě naposledy vidíme balík v místě kde je větší výhled, vidíme že jich je taký tak 10-12, ale už mají náskok tak 40 vt, to už nedáme, pokud pojedou. A zřejmě jedou, my moc nespolečujeme, na spíše se chodí nahodile, prostě taková klasika. Snáším se to s Kolikáčem tahat aspoň do kopce, třeba celý ten první kopec před Serlichem jsem odjel celý na celo s kamosem z Kanaru, chtěl jsem aby se aspoň trochu jelo a doufal jsem že někoho sjedeme, třeba i Jiruse. Sjezd před Serlichem je mokry a technický, vím to znám to ale opět se propadám s Kolikáčem. Na druhou stranu na celo to tam dva borci nedali a jeden akorát vylezl z kroví. Zbytek toho krátkého sjezdu jedem o to víc opatrněji a tak v nájezdu na Serlich ztratíme dobrých 100m na celo naší skupiny, docela des bez Samozřejmě si to v kopci sjedeme ale zbytečně síly navíc. Na Serlichu nahore stavíme jen na rychle doplnění vody, moc jsem doted nepil a začínám to pocítovat. Jede se mi zatím pořád docela dobře, ale oprádně chybí taková ta vybusnost, která nebyla od Sudet, ani na SUACU

minuly tyden. Z kopce jedu vzdy na konci skupinky, obcas hmatnu na brzdy tam kde ostatni ne a hned jsem o 10m pozadu. Posledni vetsi kopec na Komari Vrch dojedeme 2 lidi z dlouhe trasy, vetsinu kopce jedu opet na cele skupiny, aspon takova mala satisfakce, kdyz uz nejedu nekde o skupinu vepredu. PAK je jeste par brdku, do kopce jsem na cele, z kopce na konci, po rovinach stridam, ale obcas nechavam diry, zvlast kdyz to roztaci Kuda na svych karbonech, po rovine mu to opravdu jede moc pekne! S Kolikacem domlouvame taktiku na cil, rika abych mu rozjel spurt, no uvidime :) Pak si vybavuji jeste pekny technicky sjezd do Mladkova, nastesti uz je na suchu a tak ho ve skupine zvladam i ja, ono to jde kdyz se chce a clovek nemusí riskovat ve stylu jedu do zatacky v protismeru i kdyz tam nevidim. A jsme ve Stitech, kazdy uz zacina taktizovat, jedu na spici skupiny 500m do cile, zkousi nastoupit K. Ackermann, ale hned vesi nohy, nastupuji ja, vsichni za mnou. 250m do cile stale jsem na cele, jenze pak jsem se nepochopitelne rozhodl shodit z velke na malou placku a retez se mi nejak kousnul a nez spadnul na malou placku a ja mohl slapat, cela skupina byla 30m prede mnou. Tak jsem svesil nohy a uz to jen tak dotocil, 19. místo v tak slabe konkurenci je pro me prumerny vysledek, ale je to jeden z tech vysledku, ktere neodpovidaji realnemu prubehu na trati, i tak to nekdy dopada, nema cenu vymlouvat se a je to jenom sport! Rampusak 2013 byl nakonec narocnejsi nez jsem cekal, nastoupali jsme na 165km presne 3000m, pocasi bylo vselijake, rano mhlavo, pak i trochu sprchlo, pred cilem i jeden kratky slejvak ale pak i horko 25st. Skoda mokrych sjezdu, zavahani pri prujezdu Orlicek, gratulace Jirusovi k TOP10, Kolikacovi k bedne, ja si moc gratulovat nemam za co, letos je to u me se zavody hlavne o hlave, prijde mi ze podvedome stavim zavody na drhou kolej, do posledni chvile resim pocasi, v tydnu pred zavodem moc neodpocivam, protoze nez se cely tyden setrit me spis zajima jak se mi pojede na Revnicak v 35 stupnich nebo dam 6h na Sumave v kopcich po narocnem SUACU tyden pred Rampusakem. Po prujezdu do Prahy jsem se jel jeste na hodinku ted vecer projet na Modranskou cyklostezku, pri navratu vidim shluk lidi a lezet holku na bruslich s rozbitou hlavou uprostred cesty, vsechno je tedy relativni, clovek se musi tesit z toho co ma, snit se sice muze ale nesmi se to prehanet, zpravidla to byva svazujici!

Jirus – Top ten

Start - srandičky do kopce. Pózujeme fotografovi, jede se za autem, tak je na to čas. Jet se začíná za opravovaným mostem v Heřmanicích, ale žádná křeč, jede se v pohodě. První brdky bez problému, mám strach co se bude dít, až přijdou Výprachtice. Jsou tu, hlídám si Dreamera a Kolíkáče a samozřejmě špic. Nahoře jsme všichni pohromadě, ani to nebolelo. Pak sjezd, hlídám si čelo, Kolíkáč s Dreamerem jsou za mnou. Pak se to nějak vlní, ale asi spíš z kopce, pak se to lehce zvedlo, čelo za to vzalo a musel jsem se hodně zmáčkout, aby mi to nefrnklo. Indián je tu, ale zbytek orange ne. Pak se to tak blbě vlní, celkem zadírám. Když se dostanu konečně do kopce na špic a vidím o serpentinu pod námi skupinu a pět metrů před ní Kolíkáče, jak to celý táhne, tak zkouším zpomalit, ale ostatní to tak nenechalí a hned za to berou, aby nás ta skupina nedojela. No jasně, takže sbohem a beru za to taky, to si nenechám ujet. Pak to valíme, je nás dvanáct. Žádný oddech na horizontu, žádný lážo plážo po rovinách. Jede se, střídá se. Takhle to má vypadat. Užívám si to na špici. Později dva odpadají, jsem v top ten. To by byl super výsledek. Snad z té euforie, snad (a to asi hlavně) že tu není víc favoritů a nejede se až tak, tak se držím a v pohodě i střídám ještě do kopce na Luisino údolí. Sjezd pod Šerlich je ještě pohoda, ale pak jako když utne. Po pár metrech stoupání na Šerlich odpadám. Naštěstí tu zůstávají ještě dva z BSS. Tak to pak točíme spolu. Na 135.km chytám první záškuby křečí, ale ještě rozháním anticrampem, po asi 15ti km leju magneslife. Začínám míň střídat, ale ještě to jde. Ke konci tahá hlavně mladší BSS. Jsou tu Štítý, v nohách mi šhubě a oba pouštím před sebe, přece jen odvedli víc práce, tak je to asi správně. V cíli spokojenost, nakonec je to 10. místo. Můj největší úspěch. S Čerem a Zahradou jet (ne viset) přes 90km je pro mě bomba. To asi ten oranžový dres ;o)

Kolbaba – O mouchách, motorkách a autech

To to letí. Rampušákovi je 17 a před maturitou se rozhodl vrátit z ciziny domů. Mně se v Polsku líbilo, ale Orličky se mi taky líbí. Těšil jsem se a už je to tady. Verdiho otroci, zamáčkout slzu a start. První kopec se mi, zdá se, jede docela dobře. Jenže tak dobře jako já nejede nikdo, a tak brzy zůstávám sám. Aspoň si mohu v klidu vychutnat přejezd mostu v rekonstrukci, kde ostatní museli stát frontu. Fronty nesnáším. Zato sjezd do Lanškrouna mám rád, ale už jsem odykl. Dokonce občas brzdím. Hanba. Okolo je mlha. Ve Výprachticích mne předjíždí čelo krátké trati a pak další a další. Občas někdo pozdraví. Zdá se, že jedu dobře, ke konci stoupání spíše dostatečně. Konečně sjezd. Za Orličkami

dostávám hlad. V pravé kapse nalézám prázdnou tubu a volný gel. Fuj ! Po chvilce snahy se mi daří vyprostit ruku a přilepit ji na řídítka. Je to bezpečné, ale špatně se řadí. Dekontaminuji se až na bufetu v Mladkově. Dál mne předjíždějí už jen jednotlivci a i ti za rozdělením tratí v Rokytnici mizí. Jedu sám, ale zdá se, že se jede velmi dobře. Ve stoupaní v Nebeské Rybné dokonce výborně. Do té doby, než zjistím, že to nebylo stoupaní v Nebeské Rybné. Tak dál. Pomalu stoupám údolím Zdobnice. Začátek kopce není prudký, ale neměl jsem si brát moiru, začíná mi být horko. Konec kopce před Luisiným údolím je prudký a tu moiru jsem opravdu neměl mít. Zastavuji, shazuji a ždímám tekutiny, které teď měly být v krevním oběhu. Nejsou. Ztráta času: 2 minuty, ztráta morálky - k nezaplacení. Navíc teď bude Šerlich. Zatímco za symbol Krále Šumavy bývají považovány šumavské pláně, nespornou dominantou Rampušáka jsou šerlišské mouchy. Musíte jet přes 10, pak jim máte šanci ujet. Jakmile jedete 9, je zle. Já jedu chvílemi 7 a je zle nedobře. Kopec nemá konce. Končím bufet. Litry vody vnitřně i zevně. Rohlíky se salámem, ovoce a zase voda. Musí se jet dál. Z osmiminutového náskoku na plánovaný průměr je třicetiminutová ztráta. Sjíždím do Orlického Záhoří. Už je lépe, 77 km/h žádná moucha nedá. Komáří Vrch vyletím přes 10. Mouchy přihlížejí. Hanička a Zemská brána. Držím tempo a ztráta se zmenšuje. Na čas pod 8 bych ale potřeboval vyměnit stroj s někým z motorkářů, kteří nám tu přemalovali šipky. Já našťástí trasu znám, ale pár lidí to zavede až do hellriderského kempu. Hanba. Bufet v Mladkově už není, ale to nevadí, zbývá poslední brdek a pak po rovině s větrem v zádech. Pane Rampušáku, děkuji. Cíl, ztráta 16 minut je rovných 20 km/h. Taky dobře. Tombola už byla, pivo ještě je. Vítěz prý jel za autem. Je-li to pravda, tak hanba vítězi, jinak hanba pomlouvačům. A to je asi tak všechno. Pěkný závod.

Kolíkáč – Bronzový Rampe, jseš můj!

Venkovní teploměr v Herolticích ukazuje ráno 19 stupňů, je po dešti, ještě proběhnout mezi chatkami a pozdravit ostatní Šlapky a zjistit, co berou na sebe ... Mirek z CK Zaluží jasně velí k nejlehčí variantě. A před penzionem, když vidím Dreamera, jak se oblékl na chlup stejně a ze zadní kapsy mu čouhá flaštička s pitím stejně jako mě, tak se již dostávám do toho správného varu. Na náměstí se pozdravit s Markem Rýznarem a jeho tátou a stejně jako před rokem si pro sebe v duchu popřát hodně štěstí ke splnění svého snu, aby podvečerní vyhlášení bylo i se mnou. Oddělené starty, navíc v Heřmanicích most v opravě, pojedete se za autem a ostrý start až za mostem, takže žádný startovní stres a strkanice, pohoda, klídek, tabáček.... Start, již 11. rokem v řadě zdolávám úvodní kopec ze Štítů a držím se předsevzetí, být co nejvíce vepředu a překulit se přes Hoblovnu s čelem. Nohy z nebes, jede se mi neskutečně lehce, a nějak se mi nechce být v balíku. Otočím se, a mám 30 metrů náskok, vypadá to, že si opravdu všichni vzali k srdci to, že start je až v Heřmanicích, což je dobře, a nechávají mě v klidu větrat. Ale znáte to, ty počáteční jízdy za zaváděcím autem jsou strašně ošidné. A mě se jede tak dobře, rychlost těsně nad 20 km/h., nechce se mi zašít do balíku a Jirus je již u mě, chytáme se za ramena a fotíme, po chvíli i Dreamer a Olin, neskutečná záležitost, toto si budu nadosmrti pamatovat a celou zimu z toho žít, 4 Šlapky v úniku otevírají jeden z nejmaratonů v ČR, 17. ročník Rampušáka! Je jasné, že kdyby nebyl rozkopaný ten most, tak by nás balík nenechal, ale na to se historie ptát nebude... Úvodní kopec nechali celý jen pro Šlapky, až ve sjezdu do Heřmanic se již všichni nalepíme za zaváděcí auto a hoblujeme špalky ve 20km/h. Překop mostu je opravdu nebezpečný, ještě že to takhle dopadlo, jako první zdolávám tuto překážku a již můžeme naplno jet. Ještě chvíli mě nechají, s Olinem postřídáme a pak se již zařadit do prvního kolotoče, který roztáčejí nejaktivnější jedinci. Sjezd do Lanškrouna jsem se prošel pěkně dozadu, ale u cedule LA jsem zpět a znovu dopředu, ty vlnky před Výprachticemi mohou být nebezpečné. Ale zatím se nejede žádný šrot, toto je velká výhoda, když jsou starty oddělené, nemusíme tak polykat úvodní kaše, které vaří většinou borci z krátké. Hoblovna zdolána mezi nejlepšími, vrhnout se do sjezdu do Čenkovic, ostrá levá plná šterku, ale jede se ohleduplně, jsem tam a hlavní silnici přelítávám vedle Zahrady, padáme do Orliček a Jirusovi hlásím, brachu, zatím se to povedlo, jen vydržet! Rozbitý sjezd, stále na dosah Jirusovi, Dreamer je za mnou, ale bohužel se blíží chvíle, která mi sráží hřebínek, rychlý průlet Orličkami nezvládám, tak jako ti okolo mě a začíná naskakovat hrozivá díra. Ale jsem tak nějak ukolébán, že se to zase v klidu pospojuje, Jirus sice přede mnou, ale Dreamer stále za mnou, jo to se podaří. Jede se šrot, odbočuje se na úzkou kroutící se silničku s mizerným asfaltem a o jednu zatáčku výše je již Jirus, no do háje! Místa, která se nikdy nejela, ještě v týdnu na to upozorňuji Dreamera a projíždíme si to na Google Street View (neskutečný, kde všude byly s kamerou) a říkáme si, tady nám to nesmí ujet a teď je to krutá realita! Snílek mě již doletěl s rychlostní ručičkou v červených číslech, je nás asi 10 a zatím

máme všichni snahu to docvaknout. Před Jamným nad Orlicí se zdá, že naše snaha bude odměněna, zahlédli jsme ocas čelní skupiny, ale následuje esíčko, kde vylétne Pepa Kronych ze silnice na louku, navíc je tam auto, které nás trochu přibrzdí no a dole na hlavní je vymalováno, po čele ani památky Zoufale to ještě zkouším vyburcovat a hystericky řvu na ostatní a vybízím je ke kolotoči, kdybychom je docvakli, mohli bychom se bez větších problémů dopravit alespoň do Luisina údolí. Točíme to, co to jde, ale profil nám nenahrává, silnice se vlní a není moc do dálky vidět, ta psychická pomoc ve formě očního kontaktu z čelem tu není. Pak ještě svítla jiskřička naděje v serpentíně před Těchonínem, ale nebylo nám souzeno, jak nás zvětřili, začali nastupovat. Máme po ptákách, jedinou náplastí pro mě je, že Indián to s nimi nevydržel a spadl k nám, tak to vypadá, že jedeme snad o bronz, Prokeš a Švehla jsou před námi, doufejme, že nikdo další ... Pokouším se nějak dostat do nálady, furt brečím Dreamerovi na rameni, jak jsme to podělali. Ten ale říká, neboj Jiruse dojedeme, třeba dají močící pauzu V Mladkově si vyžádat banán, odhodit flaštičku a soustředit se, abych nevypadl z této grupy. Nad Mladkovem v táhlém kopci ještě naposledy zahlédneme čelo, ale to už je ztráta minimálně minuta, to už je bez šancí. Navíc ještě v Pastvinách trochu zmatky se správným odbočením, s Dreamerem se stáváme takovou nerozlučnou orange dvojkou, kopce se snažíme tahat, naopak ve sjezdech jedeme jak podělaný, a sprádáme jasné plány na zimní přípravu, týden v Bohnicích u dobrého psychoterapeuta, který nám odpálí ty brzdicí buňky v mozku. Trasu sice znám dokonale, ale nějak jsem zapomněl, že před Luisiným údolím, nás ještě čekají pěkné vlnky, které tahají za nohy, ale za Nebeskou Rybnou již točíme předpisovou spolupráci, začínám si to užívat, krásná grupa, kde se nikdo nefláká. Finální část Luisina údolí si bere na starost Dreamer s Michalem Kubíčkem a já docela plandám na konci, pak úzký klikatý sjezd, kde v jedné točce se jeden borec vymele a my na to s Dreamerem a Michalem koukáme ve stylu, jako když se stane něco na dálnici a tvoří se kolona a výsledkem je pěkný zásek na skupinu, kterou si sjíždíme snad do půlky Šerlichu! Uff, konečně je máme a pokračujeme v nastoleném tempu, mouchy Šerlichovky jsou tu, vzpomínám na RiCe a Mirka Zbuzka, kolik jsem toho tady s nimi již zažil... Bufet se blíží, nejdříve se mi ani nechce stavět, bidon jeden plný mám, ale nakonec podlehnu síle naší grupy, která též zastavuje. Z bufetu zrovna odjíždí dvojice cyklo Derfl, věřím, že na Komářím vrchu si je sjedeme. A udělal jsem moc dobře, že jsem zastavil, druhou půlku Rampa se totiž více oteplí a bidony budou v závěru pěkně chrastit. Cpu s rohlíkem, banán a gely do kapsy a zalehnout do rychlého sjezdu, kde si najedeme dnešní maximálky kolem 80km/h. Zase točíme předpisovou spolupráci, skláním se hlavně před Pepou Kronychem, pozdějším vítězem kategorie V50, který jede jako brus, letos je pěkně vyladěný. Komářův vrch se změnil v oranžovou cyklistickou symfonii, společně s Dreamerem jsme se usadili na špici a metr po metru sjíždíme Derfly. Juůva to byl zážitek, nádherně jetelný kopec na 110km! A zase dlouhý sjezd, padáme do Bartošovic, trochu nás ještě poškádlí kratičká dešťová přeháňka, ale pak již nic nebrání si užívat luxusního asfaltu a silniček bez provozu okolo Zemské brány. Před Mladkovem ještě za nohy zatahá Čihák s Adamem a pak deluxe sjezd k bufetu, který projíždíme. Magnetické Boříkovice, tam jsme si plánovali s Dreamerem únik, ale jsme rádi, že visíme, tempo se zrychlilo, vidina cíle je na všech cítit. Teď to jen dobře vykutálet s Indiánem, jeho vysoké ráfky budí respekt na rovinách okolo Červené Vody, no Karle Snílku bude to hlavně na Tobě, aby jsi mi to potáhl před Štítý a snad tu koncovku zvládnou. Indián jde dokonce za Bílou Vodou do úniku, skočím mu tam a houknu na něj jedem, ale po chvíli jsme sjeti. Blíží se závěrečný nervák, po 160km a nastoupaných 3000m se bronzové rozuzlení kategorie V40 chystá do závěrečných metrů. Před Štítý nás vítá již v protisměru vyjíždějící se Jirus, Dreamer s Kamilem Ackermannem za sebou táhnou letící skupinu, a otázkou dne je, malá nebo velká? Srabácky to shazují, když tu kolem mě se mihne Indián, nevydržel ten thriller, skáču mu znovu do háku a čekám zásek do nohou, ale vše je jinak, Indián pomalu vadne, zvolna se přes něj převalím, shodím si o pastorek dolů, zvednu zadek a letím do nebeských výšin s rukou zaťatou v pěst, bronzový Rampušáku jseš můůůůj!!! V cíli poklekám před naší hvězdou Jiruse, zajel neskutečně a děkuji Dreamerovi za týmovou hru! A především děkuji všem Šlapkám, že stále držíme při životě ten maratónský oranžový sen, Heroltická hospůdka byla zase naše v báječně povznesené náladě, Strejda si užíval svůj velký návrat, Ivče jsme mohli gratulovat a děkovat jejím věrným domestikům, pokec s CK Záluží, s Radimem Skálou, s hrdinným Kolbabou, který to objel na samotku, s kaskadérem Olinem, který měl na zádech obtisklého Zippa ... a bylo toho ještě více a více...no nedá se nic dělat, těším se snad zase za rok!

Mirek – 100m na Výprachticích

Rampušák-úvodní kopec ze Štítů se jede volně, sjezd do Lanškrouna se to ovšem natahuje a před Lanškrounem si musím trochu hrábnout, abych dojel zpátky do balíku. Pak už se jede do kopce na Nepomuky, to ještě přežívám, ovšem Výprachtice už ne. U cedule konec obce odpadám, nejsem sám, na horizontu před sjezdem máme 100m ztrátu, já ale nejsem sjezdař, abych tam na mokru dojel zpátky. Takže postupně se za Jablonným tvoří pětičlenná skupina a zkusíme stíhat 4 lidi včetně Olina, kteří jedou pár set metrů před námi. Dojíždíme je až někde před Lousiným údolím na 75.km, ale jen díky tomu, že se právě zvedají po pádu. Kromě jednoho se k nám připojují a jedeme dál. Na začátku kopce na Lousino údolí si tak šikovně hraju s brýlemi, až mi vypadává sklo a já se musím vracet. Na skupinu ztráta 200m. Prostě debil. Dva lidi ještě předjedu na Luisino údolí, jednoho na Šerlich a naštěstí nahoře na bufetu právě odjíždí dva lidi. Beru jenom rychle pití a připojuju se k nim. Lukáš Ouzský a hlavně Richard Löbl, to je tahoun k nezaplacení. Jedu s nima, většinou se vezu v háku, protože oni ani nechtějí střídat a tahají to sami, tak se na špici objevuju jen občas. Na Komáří vrch máme před sebou Olina, chvíli se k němu přibližujeme, ale jak uviděl Suchardu před sebou, tak do toho šlápnul a zase nám zmizel. Po sjezdu dolů máme jejich tříčlennou skupinu na dohled, ale ne a ne je docvaknout. Když už to vypadá v kopci na Adama nadějně, tak kolegové 300m před vrcholem začnou svačit a dole v Mladkově ještě staví na moment na bufetu. No mě už je to stejně fuk, mám toho tak akorát a budu rád, když mě dovedou do cíle. Na Králíky celkem pohoda na rovině, občas taky potáhnu, ale po odbočení do magnetu na Boříkovice začíná peklo. Jedem to na velkou, furt třicet, já tam vlaju silou vůle, trpím, tisíckrát si chci vystoupit, táhne to Löbl a nahoře dojíždíme skupinu s Olinem a Suchardou. Bohužel se ale nezvolňuje, začínám chytat křeče do stehen zachraňuje mě sjezd do Červené Vody. Snažím se dát trochu dohromady, na špici furt Löbl, nechápu co tu dělá, proč nejede někde vepředu. Magnet za Červenou Vodou zase plápolám na chvostu, křeče zase přichází, můžu jet jen ve stoje a to ještě blbě, horizont zázrakem přežívám a jedeme do Štítů. Tahoun si chce před spurtem orazit, tak se na špici prostřídáme všichni, já při té svojí zase chytám křeče a pak už jsou tu Štíty a závěrečný kopeček na náměstí. Naivně tam nechávám velkou, jako že to na ní vyspurtuju, ale po 50m zase křeče a jsem rád, že to vůbec dojíždím do cíle, z naší skupiny předposlední. 30.flíček z asi 85 lidí, čas 5:23, průměr 30,6km/h. Musím být spokojený, dojel jsem to s Olinem a Suchardou z KC Brno, ti mi dali na Sudetech 15 minut, ztráta na Kolíkáče s Dreamerem asi 12 minut. Ještě by to chtělo trochu potrénovat, na Výprachticích moc nescházelo, abych to s nima přejel, no ale vzhledem k tréninkovému úsilí by to bylo nespravedlivé. Ono těch 100m na Výprachticích znamená v přípravě natrénovat o pár tisíc kilometrů víc.

Olin – Vykutálený Rampušák aneb Dvů to byly Zippy!!!

Na letošního Rampa a fajn partu z Heroltic budu rád a dlouho vzpomínat, protože byl okořeněný několika akčními příhodami a zážitky a korunován bezva výletem na Dlouhé stráně (nikoli během ale PO závodu!! – poznámka pro ty, kteří zcela neopodstatněně dávají k dobru historiky o mých orientačních schopnostech, které, předestírám, zatím nejsou v natolik zuboženém stavu, abych příkladně těsně před finále závodu zahrnul ze Štítů strategicky směr Jeseníky!!) Po docela svižných, ale totálně prokřečovaných Sudetech (tři dny jsem po Sudetech nemohl chodit) jsem měl před Rampem docela z křečí nahnáno. Trápily mě na něm i minulý rok, kdy jsem se nechal inspirovat nejmenovanou skupinou našich předních závodníků kolem Dreamera a Kolíkáče, kteří na 2 bidony ujeli asi 150 km. Takže pro letošek magnesia, solit, zavodňovat a předsevzetí – na bufetu stavět. S Michalem Skopečkem a Jirusem večer usínáme v Herolticích na 7 lůžkovém pokoji, když nás kolem půlnoci přepadne 4-členné komando opozdílů v čele s Kolíkáčem. No tak hlavně, že dobře došli. Ještě namazat kolena francovkou a usínáme. K ránu nás budí sprška jako blázen, vypadá to na závod na mokru, naštěstí silnice pak lehce ofouknou. Ke snídani jsem již prozřetelně jogurt nesnídal, což se mi na Sudetech málem nevyplatilo (Vysoká Srbská mohla být dlážděná kromě kostek i něčím jiným). Pro příště jediné koláčky a musli. Na startu i při výjezdu do kopce ze Štítů vládne dobrá nálada, protože v Heřmanicích je překopaná silnice a ostrý start se víceméně přesunuje až za most. Takže když vidím Kolíkáče a Jiruse jak 30 m před šinoucí se balíkem pózují fotografovi, tak se tam s Dreamerem snažím nenápadně přicpat taky, abych nebyl po závodě pokárán, že jsem se nedostavil na domluvené focení na špici balíku, když už to stálo tolik peněz zaplatit balík, aby na chvíli přibrzdil a nechal nás jet chvíli špic!!) Před mostem se brzdí až moc, ale jsme tam vepředu, takže za mostem do kopce jedeme s Kolíkem společně, párkrát prostřídáme a už se začíná docela jet. Nejsem na ten vítr

před balíkem moc zvyklý, je to pro mně docela zážitek, tak párkrát střídám ale raději se stahuju do balíku. Přelítáme pár posledních vlnek a už frčíme z kopce do Lanškrouna. Tady mi opět spíná pud sebezáchovy, takže z prvních pozic se rafinovaně přesunuji na ty poslední, k čemuž mi napomáhá i po kraji rozlehlá depresivní mlha. V Lanškrouně se balík opět spojuje a tempo je docela rozumné, Kolíka vidím někde na špici, ale ač bych mohl a stále mi něco našeptává běž do předu, běž do předu, nemám odvahu se tam furt cpát, zdá se mi, že to přeci pořád uvisím, když mám čelo v dohledu. Jiruse mám kousek před sebou, ten je zkušeně zabudovaný, držím se jeho, všechno jde relativně hladce až do vršku Hoblovny, kde už na mně začíná tempo být docela ostré. Ztrácím od špice pár desítek metrů a nedokážu se zmačknout, protože nějaká pojistka mě varuje, ať se nezařiznu hned na začátku a navíc se mi zdá, že to ještě sjeďu. Poznávám v již naředeném balíku kolem sebe pár známých tváří a hlavně slyším dle hýkavých zvuků, že je tady s námi i Pavel Sucharda. To ještě netuším, že to bude můj hlavní sparringpartner během závodu. V dalších sjezdech a vlnkách se nás sjíždí skupinka cca 4-5 lidí v čele s Richardem Löblem, který je velmi dobrý tahoun. Někde ve sjezdech před Jamným nad Orlicí spouštím i bez kamer můj první kaskadérský kousek. Asi chvilka kochání, či čeho a ve vteřině je mi jasné, že pravotočivou zatáčkou už asi neprojedu. Tak to dosmýkávám docela ve slušné rychlosti do krásné zelené trávy na levé straně (což si pamatuje má levá Campa doted) a po několika absolvovaných kotrmelcích se opět plynule rozjíždím kupodivu jenom s odřeným kolenem. Briskně si docvakávám svou skupinku a tvářím se jakoby nic, ale na mém tempu je chvíli poznat, že jsem lehce okoulený a tak mám občas co dělat abych ty vlnky před Mladkovem při vystřídání ve skupině vůbec uvisel. Richard mě chválí za dobré střídání, no já teda nevím, jsem rád, že mě hoši neujeli. Bufetem v Mladkově prolétneme (chycený banán si logicky dovezu až na Šerlich) a v serpentíně nad námi vidíme skupinku – nevím, jestli to byla Kolikova skupina, nebo odpadlíci z ní. Ale je to tak, 300 m v takovém kopci je 1-2 min jízdy, to se těžko sjíždí. Kupodivu mi to docela jede, ale vidím, že Richard vrchař není a tak na sjíždění skupinky před námi není zrovna pomyšlení. Následující kilometry se odehrávají již v poměrně klasickém střídání a svižném tempu. V skupince s námi jede i Jirka Šrain v dresu Alltrainingu, kalhotách Lawi a jede docela pěkně, vyrovnaně a občas za ním jede v háku. Někde ve sjezdech před Nebeskou Rybnou se mi to ale nevyplácí. Tady přichází ke slovu můj kaskadérský kousek č. 2. Mokrý úsek, valíme to 40-50 km/h, já za Jirkou s odstupem cca 3-5 m a v tom z mírné pravotočivé zatáčky vyrazí auto. Jirka asi příliš zmačknul brzdy, vidí, že auto se nevyhne a už se ve smycích válí přede mnou po zemi. Ve vteřině mi bleskne hlavou, že takhle dneska končit nemusím, protože se nezadržitelně v jeho dráze poroučím k zemi také, ale v kotrmelcích cítím, že ten asfalt až tak tvrdý není, protože letím přes něj a na něj a různé součástky jeho kola se mi obtiskují do mého těla. V té chvíli mi ještě letí hlavou, že až vstanu, tak mi vynadá, že svojí vahou morduju jeho karbon. No opak byl pravdou, zvedám se jen lehce potlučený a odřený na pravé ruce a rameni a Jirka se mi děsně omlouvá, že mě sundal. Vidím, že on je odřený na noze docela fest a hlavně jeho zadní kolo vypadá, že už to nerozchodí. A že si zavolá sběrák. To už kolem sviští další borci a Jirka říká, že mám jet, tak jo, opouštím ho chudáka, a já zocelený několika úspěšnými kotrmelci konečně začínám závodit. Skupinka kolem Míry Zbuzka a Pavla Suchardy, která nás kolem přejela, visí tak 500 m přede mnou a pomalu si je ve Zdobnickém údolí sjíždím. No hoši se nikam neženou, takže Luisiným údolím se jede pěkně a trhá se to až v nájezdu na Šerlich. Pavel S. si na něj najíždí tak 200 m přede mnou, já si nastavuju svoje tempo a v první serpentíně se sjíždíme, jede se mi docela dobře, ale už jedu cca 30 km na suchu a tak obdivuju, že Pavel má ještě polovinu bidonu plnou. Obětavě mi dává cucnout, za což mu ještě dlužím poděkování. Nahoru dojíždíme společně, ale já si dopřávám doplnění zásob a Pavel maže z kopce dolů. No nic, zůstávám sám, v sedmdesátikilometrové rychlosti si pohodově svačím a koukám jestli ho dojedu. Jo houby, kilometr za mnou taky nikdo, takže sólo jízda. Při průjezdu Orlickým Záhořím vzpomínám na pěkný výlet, který jsem si tam udělal před týdnem, kdy jsem odbočil ostře doleva do Polska a jel pak po pěkné silnici a krásných serpentínách zpět pod šerlišským svahem ve směru Kudowa Zdroj přes polské lyžařské středisko Zieleniec až do Náchoda a domů. Ale zpátky do reality. Už se těším na stoupání na Komáří vrch, protože tenhle kopec mi docela vyhovuje a dokážu ho jet docela svižně, Pavla zahlédnu tak 500 m před sebou, ale zas to nehrotím. Za mnou furt nikdo. S přibývajícím stoupáním se docela rozjíždím a Pavel mně úspěšně magnetizuje, takže pod vrcholem jedeme společně. Původně jsem si nahoře plánoval čůrpauzu, jako v dobách, kdy jsem ještě Kolíkovi stačil, ale dnes mi ji Pavel nedopřál. Frčíme dolů. Za Horní Rokytnicí už jsme se sjíždíme s číslem 23 (obdivuji číselný přehled Radima Skály, ten musí mít závod snad natočený na kameře) a pak to je pořád o tom samém až do Boříkovice. Tempo nám nějak zlaxnělo, naivně si myslíme, že nás nikdo

nepředjede, a zrovna v okamžiku, kdy s Lukášem Ouzským zrovna probíráme letošní rodinnou dovolenou, nás jako parní válec s vítězoslavným úsměvem přejede Ríša Lobl se svými věrnými. Je tady i Míra Zbuzek. Tak jo, jdem do háku a ve svižném tempu v cca 7 lidech pokračujeme přes Červenou vodu až pod Štítů. Snažím se odtahat na špici taky kus, ale ozývají se mi křeče. Až teď? No to je hezký, tuším, že cílový kopec do Štítů bude docela mazec. Poslední 2 km zvolnění, to asi aby Richard nabral sílu do spurtu (však toho taky odtahal) a v pravotočivé zatáčce do Štítů už se docela zrychluje. Než se stačím zorientovat v ovcogou, tak mě naše skupinka víceméně přelítne a já koukám na to zrychlení. Richard zmizel kdesi před námi. No nic, nahazuju malou, takový king, abych vyjel tenhle kopec na velkou tedy nejsem a točím co to dá, postupně přejíždím vadnoucí borce a zbývá přede mnou už jen Pavel. Toho se mi daří asi 100 m před cílem dojet a páskou projíždím s tuhýma nohama v křeči sotva klikou otočím. Zdravím se s ostatními, Kolík, Dreamer a Jirus v pohodě, hoši vydýchání, usměvaví, no prostě pohoda. Míra Zbuzek pár vteřin za mnou, tak jsem rád, že jsme to dotáhli do úspěšného konce. Druhý den si dělám s hochy ze Záluží krásný, ale lehce deštivý výlet na Dlouhé stráně v Jeseníkách. Cestou nazpět ještě potkávám v serpentínách před Kouty nad Desnou šlapku Hrabosche jak jede naproti hochům ze Záluží. No prostě Jeseníky plné šlapek. A na závěr: když mě Kolíkáč na pokoji po závodě obhlížel obtisky na zádech z mého karambolu, s překvapením mě hlásí, že vidí logo Ksyrium!!! To není možný, říkám, dyť to byly Zippy!!!

Radim – Rampušák aneb moje první seznámení (53x11)

Jelikož jsem si potřeboval spravit chuť po prokřečovaných Sudetech a Rampušáka jsem ještě nikdy nejel, byla moje volba ohledně letošní účasti celkem jasná. Letos navíc byla vlivem oprav komunikace i lehce zkrácená dlouhá trasa, která namísto 185 km měřila jen asi 165 km s převýšením 2700 m, tedy výrazně méně, než na Sudetech na jen o něco menší délce (155 km, 3386 m převýšení). Jelikož nikdo se Sokolů nemohl, domluvil jsem se s Kolíkáčem z CK Vinohradské šlapky, že se s nimi mohu společně ubytovat v kempu v Herolticích. V pátek pak proběhla večer krátká tiskovka v hospodě a okolo 23h se šlo spát. Předpověď na sobotu 22.6. je taková všelijaká, v noci na střechu chatky zabubnuje dvakrát déšť, ráno je sice zataženo, ale relativně teplo a silnice už pozvolna osychají. Tradiční předstartovní příprava (snídaně, hodně se napít, 2x záchod), pak ještě návleky na kolena i na ruce (vestičku nechávám rovnou na chatce) a hurá dolů do Štítů na rampušácký start. Po křečích na Sudetech jsem neponechal nic náhodě a u Nutrendu jsem si v předstihu objednal balíček podpůrné výživy (chemie) na závod v hodnotě 568 Kč za skvělou akční cenu 399 Kč (dle sloganu výrobce). Původně jsem myslel, že si to vyzvednu už v pátek při prezentaci, ale to tam ještě nikdo od Nutrendu nebyl, takže se pro to zastavuji až ráno před startem, ale když vidím, kolik toho je, tak to tam radši zase nechávám, že si to vyzvednu až po závodě a využiji jindy, protože to bych do již plných kapes opravdu nenarval. 2x sojový suk, 2x tyčinka Twiggy a 2x Carbosnack tak budou muset pro dnešek stačit. Těsně před startem ještě sundávám návleky na ruce (dobrá volba) a odskakuji si k lípě na náměstí (ještě lepší volba). Pak už jen krátký proslov ze strany pořadatele a v 8:30 je odstartováno. Po startu se ihned najíždí do asi 3 km kopce, konkurence se letos moc nesjela, tak se vpředu dostává šanci vyhřívat Kolíkáč ze svými věrnými boys v oranžovo-černých dresech a vůbec tam vládne zdá se dobrá nálada a pohoda, bylo by hezký jet se taky ukázat dopředu, ale konstantní tempo 20 km/h do odhadem 5% kopce mi to nějak nedovoluje a naopak jsem hodně rád, že první horizont přežívám jakžtakž aspoň na okasu hlavního pole. Po krátkém sjezdu za zaváděcím vozidlem přijíždíme do Horních Heřmanic, kde se přejíždí opravovaný most, je to tu úzké, jsou tu položeny přejezdové plechy, balík prakticky zastavuje a po maximálně dvojicích se pomalu přesouvá přes most. Vepředu bohužel nejsem a tak mohu jen pozorovat, že zatímco já ještě stojím před mostem, čelo už na druhé straně akceleruje do protikopce. Výsledek je tak předem daný a po celkem krátkém nerovném boji jsem odpojen od skupiny. Postupně se nás dává dohromady pět odpadlíků, nebo chcete-li stíhačů, ale po pravdě je nám všem celkem jasné, že balík si dnes už asi nesjedeme. V prvních dvou kopečkách za Lanškrounem toho mám cekem dost, ale pak se nějak adaptuji a začíná mi to docela jet. Ve skupině jsou tu se mnou (uvádím v pořadí st.č., jméno, oddíl a pro zajímavost i značka kola): 71-Jiří Přidal (CBASE Brno, TREK), 87-Miroslav Müller (NUTREND-KAC Olomouc, DURATEC), 63-Jiří Mašek (Kola Ledec, AUTHOR), 46-Karel Škopek (HEC Jarton Jaroměř, APACHE), kousek za prvním bufetem v Mladkově (beru si tady jen banán za jízdy do ruky) dojíždíme ještě dvojčku 30-Libor Pořízek (Vysočina Cycling) a 16-Stanislav Mládek (CYKLOPROFI HOLICE), se kterým jsme společně s Ladou dojížděli loňský dlouhý Krušnoton. V této skupině pak absolvuji podstatnou část závodu a jeho

všechna hlavní stoupání jako např. to na Luisino údolí (880 m.n.m.), Šerlich (985) a Komáří vrch (925). Počasí je takové všelijaké, spíše zataženo, ale občas vykoukne i sluníčko, občas spadne pár kapek, a to mnohdy i oboje najednou. Odhadem tak ve třetině celkové vzdálenosti se jede na mokru, takže hlavně ve sjezdech v lesních úsecích to chce dávat pozor, o čemž se přesvědčujeme ve sjezdu za Nebeskou Rybnou, kde na nás z pangejtu smutně kyne jezdec v dresu Alltrainingu (sice možná trénuje chytře, ale v závodě už mu to tak dobře nevyšlo). Postupem času někteří začínají v kopcích trochu odpadat (hlavně 63, která to tahala nejvíc v prvních kopcích po startu a 46, která naopak už od začátku v kopcích tahala spíš za gumu), ale zatím se ještě dokáží nějak dotáhnout zpět. V kopci na Šerlich dojíždíme ještě jezdce s číslem 10, ale ještě k bufetu nabere ztrátu a přijíždí tam až v momentě, kdy my už pomalu balíme a po krátké zastávce (doplnění bidonů, jeden voda, druhý ionťák, půlka rohlíku, banán, močopauza a seřízení předpětí lanka přehazovačky) pomalu odjíždíme. Ve skupině se dostávám čím dál více do pohody a zatímco někteří začínají mít v kopcích problémy se udržet, já si to kontroloju povětšinou hezky z čela. Aktivně si kromě mě počíná hlavně 16, která zde má přímé soupeře (87,46) v souboji o třetí místo v kategorii veteránů (V50). V Horní Rokytnici pole v několika horizontech docela potrháme, ale do Bartošovic se to ještě jednou (a naposled) všechno sjíždí. Následuje krátký oddych v údolí podél státní hranice s Polskem, na jehož konci dojíždíme ještě 20, a pak už je tu poslední větší stoupání směrem na České Petrovice. Tady trochu hecují aktivní 16, která zase potrhala skupinu: Chceš jim ujet, tak pojed'! a trochu si to tady dáváme. Udrží se nás jen 71 a 30, ale jelikož pak zase trochu zvolňujeme, tak 87 a 20 se ještě dotahuje (46 a 63 tady definitivně zanecháváme svému osudu). Jedu zrovna čelo a v tom slyším, jak si pánové za mnou začínají něco vykládat, tak se k nim otáčím se slovy: Jo tak vy si tam vzadu povídáte, tak to ne, to zase trochu zrychlíme! a hovory s různě vtipnými odpověďmi typu: Kurva drát! rázem ustávají. Souboj o třetí místo v kategorii V50 se tak rozhoduje na posledním bufetu v Mladkově, kde 87 a 20 zastavují a ať prý jedeme dál. Pokračujeme tedy ve čtyřech, 16 prý začíná mít křeče, takže se na špici točíme jen ve třech. Kolegové po předchozím kopci zdá se trochu zregenerovali, takže v posledním magnetu na Bořikovice mám najednou zase co dělat, ale jede se mi dnes naštěstí dobře, křeče na rozdíl od Sudet široko daleko nikde v dohledu, kolena a zadek rovněž v pohodě, prostě nějak nemám, na co bych si kromě únavy stěžoval. Posledních cca 15 km je skoro zadarmo, zpestřením jsou závory v Červené Vodě, ale přijíždíme k přejezdu prakticky současně s vlakem, takže je z toho zdržení jen pár sekund. Následuje už povědomá příprava na závěr, někdo tu dokonce vylévá vodu z lahví, což u mě vyvolá lehký úsměv. Dojezd do Štítů už je celkem poklidný, oproti zdejším zvyklostem se z důvodu opravy vozovky (sice byla prý nakonec dokončena v předstihu, ale změnu trasy na poslední chvíli už se nepodařilo projednat s úřady) vynechávají závěrečné dva větší kopce a my tak na metě 500 m vyzýváme 16, který už tu zůstal ve své kategorii sám, své místo má jisté a nemusí se tak do posledního kopce rvát: Tak nám to můžeš rozjet!, na což celkem ochotně reaguje (přitom posledních 25 km skoro nestřídal). My se za něj narovnáme (já jako prostřední) a když někde kousek za metou 200 m vidím, jak to 30 začíná vpředu shazovat, nastává pro mě ten správný impuls a na 53-19 vystřelím vpřed vstříc poslednímu kopci. Číslo 30 tím přehazování docela ztratilo, ale 71 reaguje a je kousek za mnou. Já bohužel seznávám, že ačkoli se mi včera v autě nezdál ten dojezd na náměstí zase tak strašný, v aktuální situaci docela krutý opravdu je. Teď už je mi jasný, že jsem si měl vpředu taky shodit na malou, sotva točím nohama, mám už tam 53-24 (53-28 se mi tam už fakt dávat nechce) a kadence přesto znatelně klesá, i když to rvu ze sedla, co to jde. 71 na malé placce jde celkem lehce přede mě, shazovat se mi nechce, že by mi mohl z té 24 klidně i spadnout vpředu řetěz, no prostě nenadělám s tím už nic, nepomůže už ani zahecování: „Radíme dávej!“ od kamaráda Lukáše Ouzského, který už si dává zasloužené pivečko v cíli, a kadencí asi tak 35 protínám cílovou pásku. Nakonec se stopky zastavují na 5:51:02,7 h, což stačí na 46. místo absolutně z celkem 79 účastníků a 29. místo v nejpočetnější kategorii M ze 45. Oboje tedy lehce druhá polovina, na tu první půlku to chtělo být tak o dvě skupiny více vpředu, na což si myslím, že fyzicky i bylo. Takže třeba příště, jenže ono se to lehce říká, ale už hůře realizuje s vědomím té velké porce kilometrů před sebou a navíc to i docela bolí aneb jak správně poznamenal Mirek z CK Záluží: jeho 100 m ztráty na hlavní balík na Výpracticích je v přepočtu několik tisíc kilometrů v tréninku! No a v mém případě to nebylo o stovce, ale v lepším případě o stovkách metrů. Každopádně jsem rád, že na rozdíl od Sudet bylo dnes zdravotně vše v pořádku, trochu zlobila akorát technika, kdy řetěz na horních čtyřech pastorcích nešel úplně přesně, nicméně snížení předpětí lanka na bufetu na Šerlichu (cca 100. km) pomohlo a zbytek už tak byl úplně v pohodě i technicky. V cíli mě tak ovládla myslím celkem po zásluze dobrá nálada z dobře odvedené

práce a došlo i na nějaké to focení se spokojeným bronzovým Kolikáčem, váženým Rampušákem, kolegy z CK Záluží a Olinem: Celkové výsledky dlouhé trasy jsou zde a po vzoru Ondry přidávám ještě i něco hezkého na závěr od fotografa pořadatelů: V sobotu večer pak samozřejmě nechyběla dlouhá tiskovka v hospodě s CK Vinohradské šlapky a s CK Záluží a druhý den pak ještě výjezd na Dlouhé stráně (s bouřkou asi 2 km pod vrcholem) s CK Záluží, takže celkově vzato zase jeden krásnej víkend na kole, jen těch mokrých sjezdů mohlo být o něco méně.

Strejda – Snaha o to stat se kralovskym domestikem

Před Rampusakem mam presne tri tydni na kole (zacit trenovat mi dovolili 8 cervna). Na dlouhou trat je to tristne malo. Na kratkou vlastne taky. Zas nejte Rampusaka vubec – to by mne prislo lito. A tak jsem vymyslel bajecny plan: nabidnu se jako domestik nekomu vyrazne slabsimu a kratkeho Rampusaka projedu tréninkovým tempem. A tomuto cili jsem podridil celou pripravu, jak po technicke, tak po mentalni strankach. Po technicke: vzhledem k předpovědi počasí vzal jsem dobře oblatnikovaneho zimaka (at neobtezuji kapitana strikanim vody od zadniho kola) a nasadil jsem co nejvic ozubenou kazetu, 13/29 (at v kopcich muzu tocit i při pomale rychlosti). Po strance mentalni: precetl jsem obsahy clanek v 53x11 o domestikach. Zajalo mne, jak se Raboň stezoval na pripady, když lidr z nějakého duvodu nejede nejaky závod a z niceho nic domestik dostane volnou ruku a sefove staje od nej ocekavaji i vysledky. A jak je to tezky si najednou preladit mozek na uplne jiny zpusob projeti závodu. V sobotu rano, hodinu před startem dostavam SMS, ze muj kapitan nejede. A hned se citim jako Raboň :). Po cca 5 minutovem přemýšleni však usoudim, ze zajem o me sluzby jako domestika v amatérském pelotonu bude obrovsky a nekoho si v prvni kopci do haku urcite naberu. A taky jo. Jede tu ma dobra znama Zina Matuskova (jednou jsme s ni spolu jeli Tatry). A tak uz nic neresim, jen hlidam, abych se nevzdalil v kopcich a abych na rovinkach udaval slusne tempo. A tak kopce jedu odpocinkove (tady prevod 34x29 se hodil), na rovinkach makam jako o život (zas tady 50x13 bylo obcas malo, rozšlapat to přes 50 km/hod byl docela problem). A tak celkem bez dobrodružství, krizi a velkého vypeti jsme to zajeli tesne pod 5 hodin. Nu, nebylo to spatne, v duchu jsem pocital s casem mezi 5 a 6 hodinami. Ale nejvetsi potesni mi pak samozrejme udelalo večerní posezeni se Slapkami. Jsem rad, ze jsem zpatky. Tesim se na Beskyda. Snad tam predem domluveny kapitan neschluzdi :).

BESKYD TOUR

Dreamer – Beskyd Bike - míchaná vajíčka, špenát, pivo a lopuchové listy na Smrčku

Letosni Beskyd byl plny zazitku, po vsech strankach kdo tam byl tak to vi. Ve stredu vecer posledni trenink, Revnicak 14:46m to uz docela jde, spokojenost. Horko, k veceri ma oblíbená kombinace michana vajicka + kysane zeli, pohoda, v treninkove unave ani neregistruji ze po rozklepnuti vytece jedno vejce zloutek a bilek dohromady, who cares ze je v lednicce mozna tak 3-4 tydny. Ctvrtek uz pouze hodinove vyjeti, ranni tepovka po stredecnim treninku dle ocekavani vyssi. Patek, cas Beskyda, navzdory letnimu tydnu najednou hlasi prehanky v Beskydech, ale sobota by mela byt ok, tak i kdyz pocitove se mi tak nejak moc nechce, sila teamu je silnejsi a jdu opet do toho. Luxusni cesta s Czendou a HonzouB a vecer jiz sedime v hospode, objednavam testoviny se spenatem + pivko. Vse mi naramne chutna ale ouha, jen co opustime hospodu a jdeme do internatu spat, tak se zaludek poprve silne ozyva a jeste pred spanim musim trikrat na zachod, tak tady mi asi neco nekde nesedlo, na prujmy rozhodne netrpim. Usina se mi nic moc a vlastne celou noc se mi moc dobre nespi, nicmene to pricitam predstartovni nervozite. Rano merim tepovku po probuzeni, coz me trochu vydesi, ukazuje mi o 10-15 tepu vic nez by melo, když vezmu ze jsem od pondeli do patku mel vyjizdeni a jediny trenink v tu stredu. Tak co s tim, no co by, zkusime to a uvidime jak to pujde. Snidane, vic piji, porad verim ze je to jen predstartovni nervozita, takovy ten malatny stav, trochu bolest hlavy a ta tepovka. Rozjedz pred zavodem, no tepovka mi vylitne nekam ke 180ti v mirnem brdku za Frenstatem, tohle uz asi nebude jen predstartovni nervozita. A je tu start, klasicky nas predbehlo hodne lidi, po startu se tradicne propadam nekam ke 100. mistu, kolikac, lena i kapr i jirus prede mnou, vedle jede Vsid. Celo moc nejede, zato jezdi proti hodne aut, nebo parkuji ruzne po stranach. Takze kolem 100. mista je to brzda plyn, skoda mluvit, jedu levou lajnu, abych mohl aspon obcas predjizdet, nicmene když jede

auto proti, musím brzdít a radit se doprostřed a zas se propadam. Vše vrcholí na 14. km v Melytovicích, kde to nepekne páda, já vše stíhám ubrzdít ale zezadu mě složí HonzaB, nastěsí s kolem nic, jen trochu odřené kolenorychle nasedám a jedeme, celo jste sjedeme v pohode ale zas zbytečné síly navíc. Ten pak mě vyhecovává a tak se najednou ani nevím jak, dostávám zleva na celo balíku. Zrovna když se pomalu blížíme k obvanému Mnisi. Takže se hodí že jsem tady víc vepředu. A je tu sjezd ve Mnisi, sice už jsem zase tak kolem 50. místa ale to se jste dá, přede mnou jede Beda Prucha, je tu Kapr, super jedoucí Lena, ale Kolikáč s Kaprem už ztrácejí. Hukvaldy, páda Kapr, auu. Ale taký si nás docvakne. No tak parada, přes tu všechnu hruzu na začátku jsem uvisel s celem ten začátek a vypadá to že se svezu až pod Pustevny. Těpy porad strašně vysoko, v podstate porad hranice ANP a to se nejel žádný velký kopec, ale nohy mě zatím drží. Pak nás dolitně další grupa kde je Kolikáč a Jirus takže pod Pustevny jede dost velký balík. A jsou tu Pustevny, celo se natahuje a odjíždí nám, jedeme tempo držím se Kapra, vyjížděmu Pustevny spolu, pod vrcholem Kolikáč s Kaprem trochu ztrácí. Beru bidon od Jany od Kapra (díky moc!) a je tu sjezd. Kapr mi bohužel odjíždí, pak mě předjedu i Jirus a nakonec i Kolikáč, Lena asi odpadl už někde na začátku, no škoda, ale myslím že jel naprosto famózně do té doby. A pod Pustevnami mám tak 200m na 15 člennou skupinu ztrátu, tak to jsem zas protaktivoval, je tam Riha z Kolokramu, někdo z Dukly, Bauknechtu, vypadá to že jsme tak kolem 25-30 místa celkově ta naše grupa, takže zadná orezavatka tam nejsou, však jste v pulce Pustevny jsme s Kaprem před sebou viděli ex profíka Hruska, ale tomu to asi moc nejelo včera. Jeste je tu ale Kamil Ackermann který mě ve sjezdu sjíždí a ve dvou nakonec dockvakneme skupinu před námi. Solan se mi jede docela dobře jste, z kopce si to víc hlídám, takže pod Solani mám díru už jenom 100m a pod kopce jsem ve skupině. Na roviny na Kasarna už se ale začínám cítit blbě, Kasarna už spis visím na konci skupiny. Odpadá Pavel Kuda, na občerstvovácce se spis nestaví, no já stavím, jenže než mi naplní bidon je to věčnost a tak odjíždím poslední, zase frustrováný že už skupinu nesjedu. Nastěsí Duklak zavelel pauzu na mocení, takže se docvaknu, uff to bylo stěsí. Ale už vím že moje síly jsou secteny, cítím se hodně slabě, není to jídle a pítí, oboje v rámci možnosti dodržuju, horko taký není, přesto je mi víc a víc blbě a nepekne mě začíná bolet bricho. Kopec na Bumbalku jste odvisím ale úplně nahore už jsem měl 10m díru a jen se modlím at už začne sjezd. Ve sjezdu jedu na konci v haku i když spis mám porad taký mezeru 10m na skupinu. Sním pulku suché housky v domnění že to zklidní žaludek. Najíždíme k přehradě Sance, říkám Kolikáčovi že končím, bricho bolí už opravdu velmi nepříjemně, v hlavě premitám jestli už se nějaký cyklista někdy při zavode "podelal do kalhot" Najednou stávi Jirus, že křec. Ta naše skupina už taký nejede žádnou hitparadu, ale do moje bricha přichází bolesti v takových minutových vlnách. Pak nás Jirus zazračně dolitně, křec se mu povedlo rozehnat. A pak přichází můj konec, najednou hlava vypína, stavím, ani nelezu nikam do krovi, ale stahuju kalhoty pekne u silnici a včerejší prujem má pokračování. Cele mi to trvá tak 3 minuty, takže když se oblekám akorat projíždí další cca 10 členná grupa, bohužel jí nehaknu a tak zbytek kolem přeřady jedu sám. kousek po hlavní a odbočka na Smrček. V pulce Smrčku to na mě přijde podruhé, odbocuju k nějaké chalupě a opět stahuju kalhoty. Rostou tam krásné lopuchové listy, papírové kapesníčky které vozím už jsem všechny vypotřeboval. Další 3 min pryč a předjíždí mě další skupinka kde je i HonzaB ale protože nemá dres tak ho ani nepoznávám. Smrček už jen tak vyjedu na pohodu, sice se mi vyložene nutně na zachod už nechce, ale bricho porad ok není. Sjezd dolu a klikována mezi zahradkami před cílem. Trochu se rozjedu, říkám si teď už nechci aby mě někdo předjel, takže ten konec už zase docela jedu, asi podobně bych jel ve skupině s Kaprem a Kolikáčem, ale co se dá delat, jsem holt 15 minut za nimi. Dari se mi dojet do cíle a nikdo další už mě nepředjíždí. Uff tak je to za mnou, ale když už myslím že je konec, tak najednou další bolest v bricho a zatímco Kolikáč s Kaprem si vyzvedávají testoviny, já uprkem mirím na toaletu kde si dám jste další dvě dostaveníčka se zachodovou misou.

Secteno podtrženo, zazitku na letosním Beskydu víc než jsem čekal:

1. Pád v balíku, které jsem se obával, opravdu přišel (-)
2. Jel jsem chvíli na celo balíku, navíc po pádu, to jsem opravdu nečekal (+)
3. Cíl vydržet s celem na Pustevny splněny + bonus v silné skupině až skoro pod Smrček (+)
4. Kde přišel nečekány a finalní bonus v podobě trhani lopuchových listů (-)

Hrabosh – Těžký život domestika

Předpověď počasí je slušná, takže se ve čtvrtek večer sháním po odvozu. Podařilo se to domluvit, v pohodě dojíždíme v pátek. Noc klidná, jsem vyspalý, odpočínutý, dobře najedený a naladěný. Pozdější

start mi vyloženě prospívá. Je mi vcelku jasné že letos žádný zaznamenaníhodný výsledek neudělám, jedu se tam hlavně projet a dostat mezi lidi. Jede Ivča, takže se rozhoduju že pojedu s ní a nějak to dopadne. Na startu se dozvídám že Quit jede krátkou a že grupu dotáhne na Pustevny. Začátek je vzadu nervózní, rozlévají se vlny od toho jak se vepředu brzdí. Párkrát cítím spálenou gumu a jednou gumuju i já. Pak se to konečně trochu roztrhá a jedeme ve skupině tak 20-30 lidí. Pořád tahá Quit a nikdo mu nestřídá. Skoro všichni ve skupině jedou dlouhou. Na sjezdy raději chodím dopředu, nechci se smotat kvůli tomu že někdo přede mnou zabrzdí na místě kde k tomu není důvod. Párkrát zkusím Quitovi vystřídat, vím že za mnou někdo jede, ale když se víc ohlédnu zjišťuju že je za mnou akorát Pantáta a zbytečně se větráme. Takže se zase zabudovávám do skupiny. Jedu za Ivčou, ve skupině je dost lidí co nechávají díry, hází vlny a já nemám chuť zkoušet kdo to dělá a kdo ne. Asi třikrát se tam zkouší nacpat nějaký ctihodný, přijel zezadu a vyloženě mě začal vytlačovat z háku. Zkusila to i nějaká holka. Taky se odzadu přihnal Kokot, že jedeme moc rychle, že to je na kokot, že toho budeme mít na kasárnách po kokot... Při průjezdu Kopřivnicí je ve skupině, u prvního bufetu snad také. Ve stoupání na Pustevny se to trochu trhá, lidi z krátké jedou dopředu. Ve vracečkách ho už nevidím. Na Pustevny vyjíždíme společně s Pantátou, občerstvujeme se, bočím. Chvilí po nás přijíždí Nábělkovi, nezastavují, jedou. Chvilí po nich Ivča, která zastavuje, čekáme. Kromě nás tři sjíždíme ve sjezdu dva další, dva nebo tři za námi vyráží z Pusteven. Trochu níž, tam kde je cesta rovná dojíždíme Nábělkovi, jsou sami a čekají. Přes Bečvu jedeme hezky, akorát střídáme jen tři nebo čtyři z deseti. Na začátku stoupání na Soláň chytá Pantátu křeč, vystupuje si, ale baští AntiCramp a docvakává nás. No a půl kilometru pod vrcholem nastupuje, že je prý na asfaltu HP a chce body a na bufetu se shání po pivu. S Ivčou jen projíždíme, máme všeho dost. Sjezd je pěkný, nikdo se mi tam nemotá, Ivča chce vytáčet nohy, takže jedu jen údržbu. V pravotočivé zatáčce, která se v druhé půlce trochu utahovala za sebou slyším řev a pištění brzd. Naštěstí bez následků. Pod kopcem svěšujeme, sjíždí se nás sedm, Nábělkovi v nedohlednu. Přes Karlov jedeme 30km/h pěkně se střídá. Když odbočíme na Kasárna a kopec se zvedá, jdu dopředu a udržuju tempo aby se to netrhlo. Když vjíždíme do lesa za námi nikdo. Pantáta si zase stěžuje na křeče, leju do něj MagnesLife. Za druhou zatáčkou se 100m za námi zjevují Nábělkovi + 1, kterého jsme vyklepali na Soláni. Mlčím a šlapu. Ivča si si jich všimí později. Pantáta myslí že nejlépe rozežene křeče když zabere, takže si tentokrát nastupuje kilometr pod vrcholem a shání se po pivu a chlebu se sádlem. Půl kilometru pod kopcem jsou Nábělkovi stále tak 100m za námi. Říkám si, že když se Ivča s Kateřinou nepotkají na bufetu, mohlo by to Kateřinu nalomit. Navíc my jsme ve skupině v sedmi, oni jen ve třech, kdyby to tak zůstalo bylo by to dobré. To ale předpokládá že bufet bude rychlý. Pantáta tam už půl minuty zevluje, takže by mohl odjet. Abych ostatní motivoval k rychlosti jen nechávám dolít bidony, cpu si banány do kapes a jedu. Doufám že se ostatní, stejně jako já, rychle seberou abychom jim neujeli a Nábělkovi zůstanou sami. Podle obsluhy jsme za Lucií Macíkovou (nejrychlejší žena) tak minutu, dvě. Ve sjezdu Ivča zase vyklepává, takže nejedu žádnou hranu a nehrozí mi výlety do lesa jako na Sudetech. Cestou docvakáváme čtyřčlenou skupinu, měli defekt a pád. Do Makova jedeme za nima, tahaj hezky (a mě je v tu chvíli jasné že z původní skupiny nás nikdo nesjede, včetně Pantáty, protože sjezdy jsme s Ivčou dávali nejrychleji a pod kopcem rychlejší už také nebudou). Říkám si že na rovině za Bumbálkou by bylo hezké být s nimi. Jeden z nich, Petr Janda, mi vykládá že jsme se potkali před dvěma týdny někde u Lomnice nad Popelkou, když jsem jel na Zlatáček. Vůbec si ho nevybavuju, ale ptá se kde mám rohlíky (které dnes nemám), takže mě znát musí. V Makově nám odjíždějí, nahoře musí mít tak dvě minuty. Škoda. Sjezd z Bumbálky je parádní, hladký asfalt, rovina, balím se a jedu 65km/h úplně zadarmo (no dole už nevím jak se srovnat aby mě nebolelo za krkem). Říkám si že v téhle rychlosti je pytel hodně dlouhý, je to rovné, stačí se držet nahoře a občas vzít za brzdy, není co zvorat. Dost mě překvapuje když po odbočce na Bílou za mnou nikdo. Tak se narovná protáhnu... Půlminuta v háji. Ivča mě docvakává ještě s jedním borcem kterého jsme sjeli na vrcholu. Někde daleko před námi je chvílemi vidět skupinka čtyř, kteří tak pěkně jeli před Makovem. Říkám si že je za každou cenu musíme sjet, rovina je dost dlouhá, takže by Ivča mohla něco najet. Takže dost dlouho jedu kaši (kolem 55km/h) a za mnou cvrkaj... Naštěstí ti čtyři jedou jen údržbu, takže je dolítáváme. Když tam jsme, uvědomuji si že tohle byla hraboshova labutí píseň, bylo to příliš dlouhé. Když zjišťují že nejsou čtyři, ale je nás sedm, začíná se víc tahat a střídát. Dvakrát odstřídám a pak už jen zalezám, je mi blbě. Na brdce za Bělou nás skupinka vyklepává, naštěstí se Ivča zmáčkne a pak už na nás všude čekají. Jak jsem utahanej, tak mě tam rozčiluje jeden borec v bílém dresu, který je schopný na jediné zatáčce nechat díru 30m, kterou pak stěží sjíždíme. Ivča se před něj není schopná/ochotná nacpat. Jemu to do kopců docela jede. Po

hlavní jede skupina přes 30km/h hezky za větrem, to docvaknutí se vyplatilo. Dojíždíme pod Smrček. Skupina se rozpadá. Nevím jestli je to tím že jsem od Bumbálky moc nejedl a nepil, bylo mi blbě, nebo jsem se zlomil psychicky (měl jsem za vytyčený cíl dotáhnout Ivču pod Smrček, s tím že odtamtud stejně jede každý víceméně za svý a už jí moc nepomůžu). Dva (Petr Janda, Pavel Ráb) nastupují a mizí vpředu. Pavel Skýba je s Ivčou pořád na dohled, v půlce kopce se to zlepšuje, banán ve mě zůstává, a už mi neujíždějí. Jeden jde bočit a už o něm do cíle nevím. V nějakém brdku mě dojíždí dva, jednoho jsme nechali na Soláni (na Kasárny dojížděl s Nábělkovými) a druhého na Kasárnách. Chci jet s nima, ale zase mě bolí příčná klenba, svěšuju, vyklepávám. Nakonec na posledních dvou kilometrech předjedou i Ivču. Hezké to bylo. Nejvíce mě mrzí že Pantáta zůstal na Kasárnách. Přijel tam dlouho před námi a nenapadlo mě že by tam mohl zkysnout. Pak jel víceméně sám, kdyby odjel s námi, tak by v mírném klesání před Makovem a Bílou, kde jsme měli hezky jedoucí skupinu, tolik neztratil a do Frenštátu dojel s námi a takhle dojel nakonec o 10 minut později. Když bude hezky, tak se zase potkáme v Teplicích.

Ivča – Další z mých návratů do Beskyd

Přiznám se, že se mi tentokrát moc nechtělo. Neměla jsem parťáka na cestu a kromě Quita jsem ani neměla domluvený žádný doprovod během závodu. Z loňských zkušeností vím, že závěr startovního pole je tak roztroušený, že se mi moc nechtělo jet samotné. Představa jet 400 km sama v autě, abych strávila 4 h sama na kole, byla dost hrozná. Na konec mé chmury rozehnal telefonát Strejdy, který mi hlásil, že Balu nejede. Výborně, cesta domluvena, tak hurá do Beskyd. Quit je přihlášený na krátkou trasu a již v Alpách mi nabídl odtáhnouti na Pustevny. V Alpách jezdil výborně a tak se těším. Quit je pan cyklista a pro mě velká jistota do nervózního začátku závodu. Na Pustevnách už budou karty rozehrány a uvidí se, co dál. Od Strejdy mám informaci, že Hrabosh potrénoval a těšil se na spolupráci. U večere přemlouváme i Pantátu, který jel skvěle Zdejcínu. Jupiii 3 stateční Na páteční tiskovce se s Quitem domlouváme, že začátek riskneme a uvidíme, jak to bude vypadat. Dle domluvy vyřážíme poměrně svižně. Quit jede skvěle a v případě potřeby ho střídá Pantáta s Hraboshem. Hrabosh občas trochu plýtvá silami, když blbne na špici, ale každou roli je potřeba se naučit a to i roli domestika ;-). První bufet mám zajištěný od Quita a tak v pohodě vytáčím nohy než mě zase kluci sjedou. Pod Pustevny jsme dotáhli slušnou skupinku, ve které slyším několik ženských hlasů. Nic neřeším, jen se soustředím na točení nohou, na správné dýchání, na rozumné tempo, které s Quitem upravujeme dle potřeby. Nad Ráztokou slyším ve skupince Katku Nábělkovou, hmm to bude soupeřka. Kdo ví jak je letos na tom? Loni jezdila kopce skvěle a já jí jen koukala na záda. Na štěstí sjezdy mívala špatné a to ji doufám zůstalo. Stále se drží za mnou, ale já funím jak pejsek a ona jede jako by nic. To bude asi zajímavý závod. Před Pustevnami je před námi. Já jedu dost hranu. Sice mám radost, že jsme na vrcholu o 20 min dříve než loni, ale máme ještě 4 vrcholy před sebou. Na Pustevnách zastavuji, abych trochu srovnala dech a hlavu. Od Quita dostávám povzbuzení a hurá do sjezdu. Ve sjezdu sjíždíme duo Nábělkových a Hrabosh přebírá špici. Jedeme dost svižně a tak klukům domlouvám, že musíme jet chytře. Je velký kus závodu před námi a plýtvat silami nemá cenu, zvláště když se soupeřka – lepší vrchařka - se svým domestikem veze na konci balíku. Přijíždíme pod Solán a já vzpomínám, jak jsem se tam loni trápila. Očekávám podobné trápení a co to, on ten kopec docela jde. Po zásahu fyzioterapeutky, která mi pomáhala od bolestí břicha, můžu dýchat do břicha, můžu jet ze sedla a zklidňovat si tím tepovku. Super. Pěťo jsi Zlatíčko. Už se těším, až Ti to budu moc napsat. Zahajuji kopec zase na konci skupiny, ale na Soláni jsem s Hraboshem vpředu. Kačka na Soláni zastavuje, ale já mám všeho dost až na Kasárna, tak frčíme dál. Kasárna budou Kačce vyhovovat lépe. Jsou prudší a ona v těchto kopcích přece jen jezdí lehčeji. Slibuji si, že nás musí dotahovat a že je to bude stát síly na víc. Před Kasárnami je za námi, ale mně se oproti loňsku jede mnohem lehčeji. Před bufetem Hrabosh přebírá můj bidon a jede napřed ho naplnit. Kasárna projíždím podobně jako první bufet. Pomalu vytáčím nohy a sleduji, že Nábělkovi slezli z kola. Dojíždí mě jen Hrabosh. Trochu váhám, zda nemáme počkat na Pantátu. Ve dvou to bude těžké, ale jedeme. Ve sjezdu dojíždíme 4 chlápíky, kteří se zdrželi pádem a pokračujeme s nimi. Jedním z nich je Petr Janda z Ronalu a pro mě jiskra naděje, že by nám nemuseli ujet. Ve sjezdu jim stačíme. Hrabosh jede jako d'as a já se modlím aby mu ta síla vydržela až do cíle. Pod Bumbálkou mi začíná trochu docházet. Bolí mě snad každý sval, každé šlápnutí a tak nám čtveřice ujíždí. Hrabosh poctivě čeká a mně je ho líto, že jsem takový hlemýžď, který ho připravil o pomoc. Z Bumbálky jedeme jako střely. Hrabosh je za chvíli ten tam, ale nějaký dojetý dobrodinec mě k němu dotáhl a co nevidím, my dojeli i 4 okolo Pěti

Jandy. Super. K poslednímu bufetu jedeme, jak kdyby nám za patami hořelo. Myslím, že pod 40 km/h jsme neměli ani metr. Je mi ouvej, ale musím to vydržet, jestli je ztratíme, bude to bolet ještě víc. Poslední bufet opět projíždím a při čekání na ostatní protáčím nohy. Okolo přehrady jedou kluci ohleduplně a po každém stoupání na mě čekají MOOOOOC DĚKUJIII. Přece jen mě to nohy trochu napravilo. Každým metrem se blíží pod Smrček. Znáám ho z loňska jak z kola tak z Beskydské 7, ale letos kupodivu šlapat jde. Hrabosh mi hlásí, ať už to nějak dotočím, že už toho má dost. Je mi ho líto, ale přece jen netuším, jaký mám náskok na Katku, tak šlapu jak jen to jde. Od této chvíle už jedu až před cíl sama. Ty brdky před cílem se mi už trochu zajíždají, ale na předposledním vidím orange dres. Jupiii podpora jak vymodlená. Quit. Za mohutného povzbuzování dojíždím do cíle. S časem o 20 min lepším než loni. S pocitem, že mi kopce šlapaly lépe a hlavně s pocitem, jaké to je super jet s partou výborných kamarádů, kterým děkuji a doufám, že si závod užili alespoň jako já.

Jirus – 3.flek v družstvech, to bylo super

Zatím nejrychlejší čas, ale ta radost nějak chybí. Asi na 30.km mi ujelo čelo. Bylo to 10 metrů přede mnou a já věděl, že jestli zaberu a dojedu to, tak se můžu sebrat a jet domů. Nakonec jsme to v pohodě sjeli později, ale byl jsem z toho špatnej. Pak jsem se srovnal a jelo se skvěle, Pustevny jsem uvisel s Dreamerem a Kolíkáčem Kapra, pak pohoda, Soláň brnkačka, Kasárna překvapivě taky, Bumbálka jakbysmet, pořád střídám na čele skupiny. Pak z kopce začínají pošukávat stehna, rozháním to anticrampem a magneslifem, ale v prvním brdku u přehrady zákus, sesedám z kola nadávám a řvu bolestí. Po protažení napotřetí nasedám na kolo a skupinu po chvíli sjíždím, mám energie na rozdávání. Pod Smrčkem to zase začíná škubat, tak holt jedu zlehka aby se to nekouslo. Když je to v pohodě, tak jedu docela slušně, pak se to ale zase ozve a musím zpomalit. Sil mám dost, ale je mi to k hovnu. Tak aspoň půl kiláku před cílem dojedu Kolíkáče a do cíle jdem za ramena. Nakonec jako satisfakce bedna - 3.flek v družstvech, to bylo super.

Kolíkáč – Byl to sen!

Beskyd 2013, můj 12. v řadě, letos se těším moc, Kapr naplánoval svoji účast, tak motivace veliká. Ale i respekt, ten začátek zase bude o hubu, vydržet s čelem pod Pustevny bude základní stavební kámen, vše ostatní by bylo jedno veliké zklamání. Rozjezd před startem ve velkém stylu, oranžová skupina je nepřehlédnutelná, projíždíme si začátek za první vesnici, ve sjezdu to rozjíždím do maxima s vnitřním přáním, abych tady takhle osamocen byl i za cca 45 minut . Léňa taky vyhrožuje únikem hned po startu, tak uvidíme. Náměstí se zaplňuje a oranžová síla se ještě násobí, 18 Šlapek vyrovnává klubový rekord v účasti z roku 2008. Jdeme do první lajny, ale stále stejná písnička, absolutně nezvládnutelný začátek, před nás se natlačí dalších minimálně 50 lidí START! První sjezd a to, o čem jsem snil, je tu, jsem v mini úniku, sám samotinký a za mnou dav rozzuřených zvířat! Uff to je pocit, teď jen vydržet vepředu, ale bude to bolet, vítr fouká proti, již mě dojeli první střelci, snažím se točit blízko čela. Silnice narvaná od kraje ke kraji, auta proti a první špunty, první menší sevření brzdových čelistí, které vepředu ještě nedělá žádnou paseku, ale dovedu si představit, jak se to nese dozadu balíkem. Okupuji s Kaprem většinou levou stranu, což se nejeví jako moc moudré, jelikož jsme stále na větru, ale nějak moc nepřemýšlím v této fázi závodu, jedu jak kdybych mě cíl na Pustevnách, prostě tady musím s nimi vydržet a pak se děj vůle boží. Skvěle jede Léňa, zašitý stále na stejném místě, pěkně zakuklený, stejně i Jirus, kterého občas zahlédnu. Jsem až moc aktivní, Zahrada mi hlásí, ať pošetřím síly, že nás toho ještě moc čeká...jo má pravdu . Blíží se Mniší se svým trychtýřem, znovu si vyjedu na špic a po pravé straně se pomalu propadám, koukám, jak ta levá strana je rychlejší a dostávají se před nás další a další lidi. Jsem bezmocný, doleva se teď nedostanu a první problém je tu. Ještě před sjezdem do Mniší sice jedu vedle Hrušky, ale počítám, že přede mnou je už určitě přes 50 lidí, včetně Kapra, Jiruse, Léni a Dreamera. A historie se opakuje, výjezd k Hukvaldům je pro mě černou mýrou, je tam díra jako vrata, ještě ji sjíždí Petr Novák, ale na jeho rychlost nemám šanci reagovat. To snad není možný! Ten kopec se stále utahuje, každý rok tady zažívám peklo a letos je to zase úplně stejné. Prostě mně to ujelo! Rychlý sjezd a magnet mezi domy v Hukvaldech, šrot, šrot, okolo mě Kamil Ackermann s velkou snahou si to sjet, po chvíli rozeznávám před sebou větší grupu a její špicí táhne někdo ze Šlapek. Nejdříve myslím, že Dreamer, ale po chvíli vidím orange helmu, to bude Kapr! Gumuji se parádně, skáče mezi auty, Kamil to taky skvěle roztáčí a před Kopřivnicí si můžu z plna hrdla zařvat, jsme zpět! Ale za jakou cenu? Proč jsem si musel takhle zbytečně dávat již na 40km? Jsem prostě pacient , ty síly budou zase hodně scházet. Kapr hlásí, že měl

pád, stejně tak Dreamer, aha tak proto jsme je sjeli a překvapivě je tu i skvěle jedoucí HonzaB, který si to docvakl společně ve skupince se mnou. Situace se uklidnila, i Štramberk nepřidal žádné vrásky, snažím se hodně pít a jíst, ono to všechno ještě přijde, vždyť zatím jedeme jen mírně zvlněnou krajinou jako přípravu na ty hity co nás čekají. Frenštát je dobit za 1:50, jedeme v čelním balíku, kde je určitě přes 100 lidí. HonzaB je na suchu, dávám mu trochu napít, nohy docela jedou a i odhodlání hákovat Kapra na Pustevny se pomalu dostavuje. Naše ryba mě ještě slovně povzbudí a u Ráztoky se zakusují do jeho zadní galusky s vědomím, že nesmím pustit. Začátek se rýsuje jako ze snu, to co předpovídal Kapr ráno, když jsme předávali bidony jeho manželce, že skupina B bude nahoře na Pustevnách pěkně v závěsu za sebou, se pomalu vyplňuje! Neskutečné okamžiky, 4 orange za sebou ve vláčku, Kapr, Dreamer, Jirus a Kolíkáč drtí metr po metru legendární stoupání. Ještě dole nás předjíždí Hruška, a pak se již jen soustředit, je to nekonečné. S Jirusem chvílemi chytáme díru, kterou si pak ale zase sjíždíme, navíc, když do naší grupy dolítne ze zadu M.Švehla, soupeř z mé kategorie. Tak toto nesmím pustit za žádnou cenu! Jsme nahoře, Kapr jel skvělé konstantní tempo, které bylo na samé hranici naší snesitelnosti, ale pak mi řekl, že on jel na pohodu, já se z něj snad zblázním! Předávka bidonů od obětavé Jany a srdeční šleha od překvapivého fanouška, našeho maroda Žíži, kterého tam přivezla manželka! Žížo, díky moc za podporu a dej se brzy do kupy! Ve sjezdu na nic nečekám, nesmí mi to ujet jako před rokem, hák za Kaprem to bude to pravé, on ty sjezdy taky jezdí s rezervou a pak tu rovinu určitě roztočí, vždyť je to pan časovkář. Povedlo se, jsme na hlavní směr Soláň, asi v 10 lidech, ze zadu ještě přilítne Dreamer, Indián, Kamil Ackerman. No je to vypečená grupa, Kaňour z Dukly, Říha z Kolokrámu...ty wogo jsem zvědav, jak dlouho mě tady budou trpět Hned dalším sítem by měla být Soláň, ale jela se vcelku v poklidu, s Dreamerem jsme jistili ocas grupy, sice párkrát díra naskočila, ale dokázali jsme se vždy zvednout a doskočit si to. Do sjezdu jdu na první pozici, a mohu tak z blízka pozorovat umění závodníků Míly Švehly a Kaňoura, kteří jedou v těsném háku snad úplně bez brzd a jen se kolem mě mihnou, fíha... Dreamerovu zatáčku jsme zvládli a přes Karolinku vzhůru ke Kasárnám. První magnesium jsem si prdnul již pod Solání, a další dávám teď, sice ještě Bumbálka, Smrček, ale co se dá dělat, jsem již pěkně rozsekanej a křeče tu budou počítám co nevidět Dreamer má ale ještě zdá se větší problémy, nemluví, visí na konci grupy, někdy má i pěknou díru, připadá mi jak Martin Matula v Kolodějích, když trénuje za skupinou. Za to Kapr se vznáší na vlně euforie a glosuje to hláškou: „To je sen!“ , jo je to tak, kdyby mi tohle někdo řekl ráno, že pod Kasárnami bude oranjes grupa B ve 4 lidech, tak bych se mu vysmál. Mě tedy moc do zpěvu není, vím, jaké hrůzy nás čekají a ten můj stav není zrovna moc růžový. Kasárna, první odpadá Indián, já už zase chytám díru, špici totiž tvrdí Kapr s Jirusem. Ještě že tu je Dreamer, který jede stále jako stín za mnou. Kaňour předvádí neskutečný kousek, když v tom nejprudším kopci za jízdy sebere ze země bidon, který tam leží, aby ho zase po chvíli odhodil. Když jsem to večer vyprávěl na tiskovce, tak mi nikdo nevěřil, tak nevím, možná jsem měl již nějaké vidiny, na Kasárnách je totiž možné úplně všechno! Pod bufetem mám chuť zařvat, ať všichni zastavíme, ale nějak jsem se k tomu neodhodlal a byla to pěkná chyba. Většina grupy pokračuje, včetně Kapra, bez zastavení a já se též přidávám, mám strach, že mi to ujede. Jirus s Dreamerem staví, pak po chvíli se stejně ještě jde hromadně močit, takže jsem mohl taky pěkně zastavit, takhle mám vyschlé bidony a zadní kapsy jsou poloprázdné. Příště si zařvu. No nic, risknul jsem to s vědomím, že ten bidon od někoho vyžebrám, doprovodná auta tu někteří borci mají. Sjíždíme do Makova a Indián se vrací ve velkém stylu, vyfrézovaný úsek již zase drtí na špici. Tak co Bumbálka, takový jezdivý kopec to je, ale to by nesměl mít člověk v nohách to předešlé peklo. Bidony chrastí, a moje pravé stehýnko se začíná grilovat v křečové omáčce, konec, kamaráde je konec ... ne ještě se nezakousla, jdu ze sedla a jde to, tancuji jako El Pistolero a mám strach si sednout, pomalu ale jistě ji odháním, stále ze sedla, málem celý kopec ... Podařilo se, vydržel jsem, stejně tak jako bojovník Dreamer, který trpí za mnou ... Kapr s Jirusem bez problémů stále u špice naší skupiny. Snová show pokračuje, ale moc si to neužívám, okukuji jak mlsný kocour bidony a nabízím výměnný obchod Jirusovi, který mi nezištně vyměňuje svůj do půlky vypitý bidon za můj prázdný. Díky draku! Točíme kolotoč, sjeli jsme Kalojírose a Lechnera, já špici jen procházím, narozdíl od Jiruse a Kapra, kteří jedou skvěle řemeslo. Jednu chvíli se tak zdá, že špici okupuje Dukla, Bauknecht-Author a Šlapky, jo mělo to grády, kluci díky! Bufet jen projíždíme, beru banán a první výhup k přehradě odstřeluje Jirus, který v mohutné křeči musí zastavit, vycvaknout a protáhnout. Ty wogo, chudák, a já mu piji jeho bidon. S výčitkami hákuji grupu, Dreamer taky začíná hlásit konec, ale on nevypadá dobře již do Soláně a furt tady je, tak mu moc nevěřím. Najednou jako motorka se ze zadu přihlíží obživlý Jirus a hned se dere na špici, no ty bláho, co tam vzadu potkal?

Smrček na obzoru, moje stehno se zase hlásí a možná až moc brzy si sraťáčky vystupují ve společnosti Kamila, Indiána a Jiruse, který zase tančí svůj tanec. Dreamer již zůstal někde za námi, nezdolný Kapr mizí v hlavní části skupiny. S Indiánem se chlácholíme, že stejně jedeme mimo TOP5 v naší kategorii, hold Beskyd je hodně nabitý konkurencí. Jirus se zase vrací a tak ve 4 kusech zdoláváme poslední úseky letošního Beskyda. Bohužel mi začíná na rameno poklepávat Mr.Hlad'ák, kapsy prázdné, ten risk bez bufetu začíná přinášet své ovoce Jirus znovu odpadává kvůli křeči, Kamil s Indiánem začínají ožívat a drtí závěrečné stojky ve velkém stylu, ještě chvíli jim jedu v háku... Ale když se mě zeptají kde je Jirus, že jsem ho tam nechal, tak se ve mně něco láme a poslední brdek za hotelem Banka již nedokáží reagovat, trochu se mi i zamlží výhled a je to pro mě nějaké znamení, počkej na Jiruse, nezasloužíš si být před ním, on ti dal bidon, byl o hodně aktivní po celý průběh závodu, pěkně mu nabídní cílový průjezd okolo ramen. Hlad'ák je tu, chuť sežrat cílovou bránu i s provazy se stupňuje, naštěstí nemusím čekat dlouho, Jirus je tu, jen mám strach, aby ten blázen ještě nechtěl spurtovat, ale nakonec ho ukecám a emocionálně vygradovaný konec je tu. Dvě Vinohradské Šlapky v objetí okolo ramen vjíždí do cíle, hlásí místní speaker. Bomba to byla, škoda trochu toho závěru, ty vyplácené síly ze začátku prostě chyběly, i jsem trochu podcenil jídlo, netušil jsem, že Kasárna projedu bez zastávky, s pitím mě zachránil Jirus. Kapr bral zlato, prokázal, že ani maraton mu nedělá problém, jet s ním ve skupině byla pro mě velká čest! A vůbec, tenhle Beskyd řadím úplně nejvýše, Šlapky byly neskutečně vidět, tiskovky se povedly, ani po 10-ti letech od založení tahle oranžová parta prostě nevyčpěla...je to sen!

Léňa – Burčák na Beskydu

Na Beskydu jsem nebyl pět let, tento rok jsem jej ani neměl v plánu, ale nucená pauza přes Červen mě tak nějak nakopla na to, že by bylo dobré poměřit své narychlo nabitě síly s ostřílenými maratónci. Rychlo nabitě síly znamená, že za posledních 14 dní před Beskydem jsem si dal cca 500km a většinou v kopcích. Takový jasný a mnou hodně medializovaný cíl na Beskydu byl, pořádně se zrušit, vyrestartovat mozek, ikdyby to mělo znamenat, že do cíle dojdu pěšky trať s 182km a více než 3000m up to slibovala. V hloubi duše jsem snil o tom, jak si to užiju s kvartetem Kapr, Kolíkáš, Jirus a Dreamer a tak nějak počítal s tím, že s čelem dojedu pod Pustevny. Na startu se cítím dobře, startuju tak okolo stého místa, začátek je hodně nervózní jako vždy, první brdky vůbec nevnímám, při výletě na krajnici poznávám silný vítr tak si nehraju na hrdinu a pěkně se zašívám v balíku. Nemám snahu se cpát dopředu, jen kontroluju abych před sebou neměl blbečky co neumí jezdit v balíku, fakt nerad bych se smotal, jak bych v práci vysvětloval, že teď budu v nemocnici a ne na place s tisícema důchodců a vietnamců. Většinou se mi daří jet hned za kolem Jiruse, který se taky nikam nehoní, Kolíka s Dreamerem vidím většinou po své levici jak si to pendlujou sem a tam, Kolíka vidím i na špici závodu, Kapra zahlédnu spíše sporadicky, ten si hlídá čelo. Cestou si stačím prohodit pár slov s Peťou Novákem, poplácávám Čerta, který si couvá z balíku (až po závodě jsem se dozvěděl, že měl naražený stehenní sval a proto musel odstoupit, škoda). První zvednutí tepů přichází až po 48 minutách jízdy, kdy najíždíme na první kopeček, kde jedu hranu, beru dost lidí a na vrcholu vidím před sebou jen Kapra, který mi ještě stihne dojet díru, kterou nám udělal nějaký pacient z krátké resp. Dětské tratě. Následuje úzký sjezd, který si díky tomu, že se jede v lajně nemůžu užít naplno, spíše brzdím a držím se Kapra, kterého taky beru, přeci jen mám rád rychlost a stařík prostě nejede. V dalších kilometrech se tempo zase uklidňuje, tím nás dojíždí odpadlíci, sjíždím se s Jirusem, který mě chválí za krásnou jízdu, no nevím co je na ni krásného, jsem zašitej, nikam se neženou a jsem rád, že jsem nelehnul, ale bodejť maratónci mě prostě mají za turistu a když mě vidí tady s nimi, tak prostě musím jet pěkně. Další kopec, kde jsem uvisel jen díky tomu, že nebyl dost dlouhý byl Štramberk asi v polovině mě předjíždí Dreamer s dnešním oblíbeným pozdravem: Léňo jedeš krásně!, chci se někoho zeptat jak je to dlouhé, ale nemám k tomu odvalu, jen trpím a na větru začínám ztrácet, vypadl jsem z háku Doležala z Lawi a najednou cítím jak to bolí, ještě se mihnu kolem Dana Tremla, kterému chci připomenout jeho výrok o tom, že vlastně do Pusteven se nic neděje... ale nějak nemám síly ani chuť mluvit. Jirus s Kaprem jsou přede mnou, Dreamer na dohled a Kolíkáč, ví bůh.... Po tomto masakru jsem rád, že mám před sebou pár lokomotiv, které mě vrací do čelního balíku, kde zůstalo max. padesát lidí, když se ohlédnu vidím za sebou jen korálky, ale kde je Kolík? Hmm někde asi čůrá. Přichází další brdek do Hukvald, kde mě zpomaluje člověk na zemi on to Kapr! Sakra chlape co tam děláš? Při zpětném pohledu vidím, že naskakuje na kolo, takže vše je v pořádku, začíná se dost jet tak nemám čas kontrolovat co je za mnou. Na lidech kolem mě je vidět, že se už moc nepojede, čeká se na

Pustevny, slyším spoustu obav o tom jak to bude na Pustevnách vypadat, když tam najede tento asi stohlavý balík. Já ty obavy nemám, je mi jasné, že pod Pustevnami dám balíku papá a tím si budu moct v klidu zvolit stopu nikým neohrožován. Čekal jsem, že do toho dvanáctikilometrového kopce najedeme nějak pozvolně, ale ne ono se jede ostře už z Frenštátu, jedeme přes 30km/h a před Trojanovicemi se mi tam mihne i čtyřicítka, jedu v háku za účastníkem Gira Honzou Hruškou a jen si užívám jaké to je, jet za někým kdo měl na sobě růžový dres.... Za Trojanovicemi tempo polevuje na 30km/h a já si začínám uvědomovat, že mám před sebou ještě přes sto kilometrů a největší kopce, tak si pěkně shazuju a prosévám se balíkem na chvost, ještě zahlédnu Kolíka s Dreamrem jak si to po levé krajnici šinou na čelo balíku rychlostí, kterou vůbec nechápu což mě vrací zpět do reality, Léno na ty borce prostě nemáš, tak je ani nezkoušej uviset! Rozdíl je prostě markantní, shazuju a u hotelu Ráztoka už mám pěknou díru na hlavní skupinu, tepe mám na 170 a s tím bych chtěl dojet až nahoru, předjíždí mě HonzaB v ošklivém černém dresu, ptá se mě zda-li to dám, musel jsem vypadat asi dost tragicky. No dám, proč bych nedal jen jsem si vystoupil a jel své tempo abych nechcípnu už tady na sedmdesátém kilometru. Úplně se zavírám do sebe, nevnímám lidi kolem sebe, díry v silnici, stromy okolo, jen svůj pot a náramně lehký převod HonzyB, je tomu se musí jet, jak je mi líto, že Bobek ten pastorek s 27 zuby neměl dřív, ted bych si to taky točil a nemusel se hlídat abych se nezatavil. V hlavě mi začaly hrabat myšlenky, jako: vidíš, sem patříš, jak sis mohl myslet, že to objedeš se staříky Kapr, Kolíkáč? Ti jsou někde jinde, co budeš dělat na Kasárnách? na Smrčku? Pojedeš sám, bez šlapek, dojede tě i sedmihodinový turista z Žehrovic, to si pak teprve užiješ. Co doma, jeli tady s tebou pět hodin z Prahy aby viděli jak jsi na hadry dvacet minut za čelem a to nejsi ani v polovině závodu? Nepřišla ti nějaká smska? A jak tak přemýšlím najednou vidím, že mi HonzaB pěkně odjíždí a na silnici vidím, že na vrchol chybí 1km, nedá se nic dělat, kašlu na bolest, shazuju o dva převody, jdu přes hranu a za pomoci vuvuzel, povzbuzování nezlomného Žižy a rodinky projíždím pět metrů za HonzouB horskou prémie. Ještě se zastavuju na občerstvovače, lámu do sebe melouna, dva kelímky s ionťákem a hurrá do sjezdu. Víím, že Honza na občerstvovače zůstal o něco déle, ale nechci přijít o ten zážitek z rychlosti, tak jedu hranu, díky tomu dojíždím několik lidí, které pak napojím v údolí do pěkné skupiny, která čítá snad dvacet lidí a k mé radosti také s Honzou. Tak to by šlo, pěkná skupina jen to tempo je nějaké ostré, špice na větru mě dost bolí, ne všichni stírají tak se mi nedaří odpočnout tak abych se propadl až na konec skupiny. V nájezdu na Soláň mám docela problém uviset, asi tři lidi nám odjíždí, Honza jede famózně a mě začíná pěkně docházet. Jo chlapče, máš 6tis km natrénováno a vsadím se, že tady v této grupě nemá nikdo míň. Snaží se mnou komunikovat v klidu jedoucí starší borec s dlouhými vlasy, ptá se na mou přezdívku... Začínám být pěkně načnutý tak nejsem schopný delší konverzace než jen tupé - Léna. Do toho nám borci z Bíliny začínají roztáčet pekelné tempo až se trháme na dvě poloviny nějakým zázrakem jsem v té první, našťestí se vše zklidňuje a můžu zase trochu regenerovat před Kasárnami, jenže pak se mi přesně na 104,8km podařilo trefit díru pěkně na přímo, předeek to ještě vzal, ale ze zadu se ozvalo sssssssssssss a byl konec. Asi to tak mělo být a v této skupině jsem neměl být. V klidu sesedám, zastavuju Garmina, kterého sundávám a schovávám do zadní kapsy, otáčím kolo na řídítka (to by mi Bobek dal...), vyndávám náhradní duši a jdu opravovat. Když už mám vyměněno vidím, jak se ke mně řítí nějaký chlápek s pumpou v ruce a se synem v zádech, uff to mám štěstí. Jde jako na zavalanou, předávám mu své respektive Strejdovo kolo a jen si objednáвам 8,5 baru. Borec kolo nafoukne jako nic, díky chlape. Stihneme prohodit pár vět, odkud je, jak se tady vzal a tak dál (bydlí tady, sledoval závod a najednou viděl, že asi potřebuju pomoc...) jo moraváci jsou super lidi. V průběhu opravy mě minuli jen tři lidi, a když jsem nasedl na kolo jeli akorát nějakí dva borci. Jsem pěkně tuhej, jdu do háku a pomalu si zvykám zase na ten krouživý pohyb. Ještě nejsem moc zahřátý a přichází Kasárny, kdo nejel neví co to je za kopec, kdo ví chápe co to je přijet na Kasárny studenej, kašpara tam mám hned, má dvojička skoro nejede, tak ikdyž skoro nejedu tak je ztrácím, když sklon poleví na 11% dojíždí mě již dost svižná jiná dvojice, přecházím tedy z tempa – vyjet to, na tempo - vyjet to na kole (rozdíl je asi 3km/h), díky tomu se zase začínám potit a jdu nad 170 tepů (jako celé Pustevny). Vlastně mi je až líto, že kopec končí těmi hnusnými kostkami a výbornou občerstvovačkou, kde kolem nás běhají krásné místní slečny, nabízejí nám polévku a jiné pochutiny, dávám si klasicky melouny, ionťák, nechávám si doplnit bidon a vše zakončuju pochoutkou tvarohový šáteček s plátkou vysočiny. Další kilometry jsou zase o mé touze jet rychle ve sjezdu, tato touha mě málem vyjde dost draho, protože sjezd je proložen rovnými úseky a brdky, kdy nechci shazovat a musím jet na sílu čímž se mi hlásí obě zadní strany steh, že takhle ne a pěkně začínají škubat, až musím vyhodit nohu z pedálu aby křeč měla volný, nesvázaný průběh od té

chvíle kašlu na užívání a přecházím do režimu přežití, dojet. Díky tomu, že mí nově nabraní parťáci Bursa Pavel a Punčochář Marek jsou na tom podobně tak jen šmrdlám nohama. Před Makovem se sjíždíme s další asi pětičlennou skupinou. Tempo mi hodně připomíná transport trosk do krematoria, nikdo nemluví, nikdo nejede tempo, jen si všichni přejí aby byli v cíli a to začínáme nenápadně stoupat na Bumbálku. Jedu kašpara na 150 tepech a díky tomu jedu špici skupiny v závěru Bumbálky mě vystřídá Bursa, který to táhne ještě ve sjezdu, kde se zase nehledám, roztáčím nohy ala Froomie a najednou mám skupinu dvě stě metru za sebou, takže se poslušně vracím a už nekazím náš transport. Kilometry ubíhají v klídku, začínám se cítit docela dobře což mě mrzí, protože jsem se chtěl zrušit. Tím jak nabírám síly, začínám přemýšlet na věcmi, které na kole není třeba řešit nedá se nic dělat, začínám si pobyty na špici prodlužovat díky tomu dělám takového průvodce kolem vodní nádrže, kde skupinu upozorňuji na krásné výhledy abych je odtáhnul od zadních pláštů, které všichni hypnotizují. Na hlavní před Smrčkem jedeme pěkně v lajně ještě se utvrdíme v tom, že to je to poslední ošklivé co nás čeká a hurá na to. Hned na začátku Smrčku z naší transportní skupiny odjíždí tři lidi, nejspíš neznalí tohoto kopce s nesmyslným názvem, borce, který vyrazil jako první sjíždím asi po kilometru, zároveň cítím, že všichni ostatní jsou daleko za mnou, jen Tuček s Loudou mi mizí. Víím, že ještě před nájezdem do cíle jsou úseky kde by se mi společnost hodila tak je nenechávám ujet moc jsem si jistý, že ve sjezdu případnou několikavteřinovou ztrátu doženu. Na vrcholu mám zásek do třiceti vteřin. Sjezd jedu bohužel opatrně, vybavují se mi myšlenky na pády, které v tomto sjezdu byly v minulosti a to mě brzdí ve výsledku na konci sjezdu mám ztrátu cca 200m. V nájezdu na hlavní na nic nečekám, nechávám převod jak kráva a valím to skoro 50km/h abych ty dva dojel ještě před nájezdem mezi golfová hřiště. Stojí mě to dost sil, ale akorát v nájezdu mezi hřiště je mám. Jak jsem rozpumpovaný ještě i chvíli potahám, kluci jedou famózně a jak nám Louda říká, nejsme tady na rekreaci, tak jedou. Bolí to, bolí to, ale takhle to chci, jsem masochista? Asi jo. Zjišťuju, že jsem jediný kdo zná dojezd, informuju tedy kluky o tom, že nás čekají ještě dvě překvápka a pak, že už to jde. Měl jsem pravdu v tom, že nás čekají překvápka, ale ne v tom, že jsou dvě, byly tři! Za což mi pěkně poděkují a je na nich vidět, že jako místoznalec jsem ztratil jejich důvěru. No co aspoň se rychleji jelo na kreffff až tak, že jsem nemohl otočit nohama. V Trojanovicích v nájezdu do cílového brdku si poděkujeme za super spolupráci v gumaci mozku a dáváme si to na fěrovku, Louda suverénně vyhrává a na Tučka taky nemám takže v transportní grupě jsem třetí. Celkem jsem to čistým časem jel 5:55hod s časy na občerstvovačkách a s opravou defektu z toho bylo 6:07 na 182km a 3444m převýšení. Beskyd jasně ukázal, že na maratony nemám najeto, mám najeto na jejich dokončení, ale ne na závodění. Patřím prostě do svého krásného průměru v UACu, kde mi na vygumování stačí něco kolem dvou hodin. Obdivuju kluky co maratony jezdí na tak vysoké úrovni jako nic, prostě Jirus, Dreamer, Kolíkáč jsou maratonci jak víno a jestli nezačnu více jezdit tak jako burčák nemůžu mezi ně patřit, to je realita. Jako prestižákovi mě to samozřejmě mrzí, ale cíl dojet s čelem pod Pustevny jsem si splnil, takže mírné potěšení jsem také zažil. Beskyd je krásný a spravedlivý, příště přijedu až budu aspoň na úrovni Rulandkého šedého!

Mirek – Beskyd Tour-hlavně dojet do cíle

Beskyd Tour- poslední dva týdny jsem toho moc nenajezdil, spíš naopak, tři dny na Vltavě, minulý týden trénink jenom jeden a k tomu pár svezení, na kole jsem seděl naposledy v úterý. Takže Beskyd byl jenom o tom to nějak objet bez větší krize a že už jsem jich na Beskydu zažil. Tenhle maraton se zadarmo do cíle nedojede. Ráno při rozjetí tepy vysoko, na náměstí si letos stoupám bez větší nervozity. Ambice žádné nemám, hlavně to ve zdraví přežít. Po startu se letos moc nejede, ohromný balík pohromadě, já spíše vzadu a v brdcích lezu přes lidi, kteří odpadají. Jedu to opatrně, každou chvíli se ve zúžení brzdí, takže furt čucháme smrad ze spálených špalků. Na 14.km ošklivý pád před námi, stačíme to dobrzdit, zastavujeme a než prokličkujeme mezi ležícíma lidma na silnici, tak je balík pochopitelně fuč. Naskakuju do nějaké skupinky, docela se to valí a k mému překvapení do balíku za chvíli dojíždíme zpátky. Takže se v něm vezu až na 28.km do Mniší, kde je úzký sjezd, tam se to vždycky natáhne a následuje kopec. Protože jsem byl vzadu, tak pochopitelně odpadáme, kopec jedu tempo, ale ne šrot, nesnažím se dojet dopředu jako jindy, protože bych se z toho dostával až na Pustevny. Postupně se tvoří asi 40 členná skupina, dost lidí z krátký, tak se jenom vezu, šetřím síly, dopředu tahat nejdu. Až před Štrambergem najíždím dopředu, abych si kopec vyjel mezi prvníma a nemusel to potom sjíždět. I dál se valí slušně, rovina to není a jede se hodně rychle, jsem rád, že už v čelním balíku nejsem, tam bych asi trpěl hodně. Z Frenštátu k Ráztoce se taky nešetříme, na malou

shazuju až kousek před hotelem, jakmile se sklon ještě přitvrdí, tak vystupuju a jedu si svoje. Mišutka jde přede mně a i většina lidí, nejde se mi nic moc, s vidinou kopců před námi to jedu opatrně. Na Pustevnách už máme podle výsledků zásek na čelo asi 13 minut. Ve sjezdu dolů dojíždím Mišutku, který se musel vracet pro brýle a pod Soláň to jedeme společně. Ve dvou nám to moc nejede, větší skupina by se hodila. Na Soláň zase trochu trápení, Mišutka zůstává za mnou a před Karlovicema mě dojíždí trojice z Racing Olešná, závodník jenom jeden, ale má k sobě dva lidi bez čísla, kteří mu to tahají, tak se k nim za kruháčem přidávám, pod Kasárna nechci jet za žádnou cenu sám. Domestici jdou fakt pěkně, dojíždíme asi dva lidi. Kopec na Kasárna jim odjíždím, nahoru se dostávám celkem v pohodě, není vedro, na bufetu akorát odjíždí skupina, ale já musím stavět. Sjezd do Makova si pak užívám, jedu v klidu sám a na Bumbálku počítám, že mně dojede skupinka z Karlovic. Taky že jo, nahoru se vezu s nima, tenhle kopec nejde jet solo. Sjezd do Bílé pak je parádní, letíme pěkně, já pořád v háku, na špici mně ani nepustí. Poslední bufet vynecháváme, kolem přehrady už to začíná bolet, ve skupině se držím těžko, navíc oni sjezdy jezdí dost na hraně, takže asi dvakrát odpadám a zase se vracím, naposledy odpadám ve sjezdu pod přehradu a ke Smrčku už jedu solo. Poslední kopec, skupinu si bez problémů dojíždím a jdu překvapivě snadno před ně, náskok do sjezdu se hodí. Dojíždí mně znova až po pár kilometrech, tak se ještě kousek vezu a když už v posledních brdcích cítím blízkost cíle, tak jim opět a už definitivně odjíždím. V cíli 75.místo z asi 150 lidí, 6:16:28, ztráta na prvního těsně pod hodinu. Žádná sláva, už jsem tu zajel na stejné trati čas o pár minut lepší, no ale objel jsem to bez větší krize, tréninku jsem před závodem moc nedal, tak co můžu taky chtít.

Strejda – Beskyd v provedení A

Loni, když jsem na Krali Sumavy dotáhnul pana mistra Kolbabu až do cíle a při tom jsme dojeli a porazili Fousace, jsem v dobrem rozpoložení ducha slíbil Fousacovi, že, pokud za rok pojede Beskyda, tak jedu s ním a udelám všechno, abych ho dotáhnul do cíle. „Tak což voto, pokud mi uvisíš...“ – zněla odpověď. Tak sliby se mají dodržovat, rok ubehnoul, Fousac na start dorazil, a tak hura, jdeme na to. Na startu ale máme i Rainyho a má chuť jet taky s námi, a to už není jen tak nějaká dvojice, to už je plnohodnotná skupina A, vám reknou. Vyrazíme. Starty Fousacovi vždycky sli, jedeme i docela svízne, takže Rainy občas nestíhá a tak na vrcholcích těch nekonečných brdků občas musíme zpomalit, ať nás docvakne. Fousac je z toho nadsený, protože se necítí tím nejslabším článkem. Rainy naopak – dost nervozní, až ho musíme uklidňovat, že je to přece v cyklistice bezna věc, že domácí občas trosku počkají na kapitána. Rainy: „Nu jo, ale za to se platí“. Tak navrhuji, aby měl klidně svědomí, tak taky zaplatí: večer mi koupí fernetu. To Rainyho dost uklidňuje, jede líp, dokonce jednou na železničním přejezdu nam nastoupí. Ale pak - znáte to – začíná ho hlodat pochybnosti, zda ten fernet není až příliš velký vydej, a na bufetu už je rozhodnuto – nejede s námi dál. Nejvíce je z toho frustrován Fousac, protože už se nebude moci na vrcholku kopce orazit. Pomalu dorazíme pod Pustevny. Tady se to pojeví poprvé. Kopec je relativně prudký, a já nemám v nohách takovou sílu, abych to točil kadencí 45 a neujížděl Fousacovi. A tak jedu napřed. Občas se zastavím pod záminkou curani a tak ta skvirka mezi námi není velká. Na vrcholku nám fandí celý zasádrovaný Žižka. Krasný pohled. Ptám se ho, zda mám zaspurtovat. Nu jasné, co tady jinak dělám. Tak roztáčím pedale do maximální kadence a předjíždím nějakého borce z kratky. Diváci jsou potěšeni. Na bufetu, dokud si doplňujeme bidony, se zjeví Rainy. Zřejmě si přece všechno dobře zvážil a usoudil, že fernet není premrštěná cena. Pak už to slo vicemene stejně až do cíle: na rovinkách Rainy na tom byl líp, zase v prudkých kopcích za Fousacem zaostával. Ještě na Kasárne a na Smrčku skupině podjíždím, abych mohl aspoň trosku točit, ale jinak porad jedeme vzorně skupinově a před cílem si můžeme poopravit dresy a slavnostně, rameno na rameno, protnout cíl. Hned za námi cílová brána se sfoukává vítaji nás jak slapky, tak i samotný reditel závodu Libor Hrdina a cyklistický svátek je ukončen. Ačkoli ne, ještě není ukončen, ještě to pokračuje při večerní tiskovce, kde Rainy mi slavnostně kupuje fernetu. Bylo to jak prostě má být: skupina B tvořila celou závod, skupina A plnila funkci zberaku. Ostatní šlapky to využili zevnitř.

time

Beskyd Tour. Od startu dobrý, jede se mi dobře. Před technickým sjezdem se nechávám díky jedné šlapce z Vinohrad trochu zavřít, pak musím dojíždět ztrátu, protože to tam nějaký debil rozpojil... Ale furt dobrý. V kopci Štrambersk trochu cedím, ale to je u mě na začátku závodu normální, takže jsem furt relativně v klidu. Do Pustevn najíždím vepředu, na prvních 2 km si říkám, že je trochu potápím, najednou začínám ztrácet, nejede mi to, pálí mě žaludek a jsem rád, že to uhákuju. Ze sjezdu ztrácím

víc než normálně a na Soláni si to s Lechnerem a Kalojírosem doháníme. Jenomže já zase couvám, kurva, co to s těma nohama je, nesnesu jedinou změnu tempa... Pod Soláni na rovině za to trochu škubne Zahrada, nechám ho jet, když se zvedne zbytek, tak já ne a to je konec. Nohy vyplý, hlava už totál vyplá, je to v prdeli. Pak už jen na pohodu do cíle, trápím se, nejde to. Stavím na občerstvovače a dělám si ze závodu výlet. Nevím, jestli je to tím špatným spaním, přetažením nebo špatným tréninkem, mám chuť se na to letos vy....

zahradník

Beskyd Tour - konkurence opět skvostná - Hruška, Vokrouhlík, Kaňkovský, Lechner a další. Pod Pustevny celkem nervozitka a strkanice v balíku což způsobilo několik pádů. U Hukvald jsem měl malej defekt, ale naštěstí tmel zafungoval a ušlo jen trochu takže se na tom dalo bez problémů jet dál. V Pustevnách tradičně kaše a dělení - ze 100 lidí pod kopcem je nás nahoře cca 15. Trochu poodjel Kauer na prémii a za ním Vokr, ale toho ve sjezdu sjíždíme. Úplně ideálně se mi nejede, ale to je u mě klasika a tak čekám a doufám, že se to snad rozjede. Solán je bolavá - od spoda ataky z nich opět poodjíždí Vokr a dojíždí o vedoucího Kauera. Já se zpočátku ze skupiny cedím, pak se to ale chytá a nakonec vyjíždíme nahoru v cca 10 lidech za Vokrem a Kauerem. Z týmu už jsem zbyl jen já a Dlasky. Blíží se těžký kopec na Kasárna. Ve skupině nikdo nechce moc tahat a tak nás zezadu dojíždí další a další lidi. To se mi moc nelíbí, tak nastupuji ve 4 odjíždíme. Těsně pod začátkem stoupání na Kasárna si nás ještě pár lidí zezadu doskakuje. Nástup mě asi nakopnul a začíná se mi jet dobře. S Dlaskym jedeme v kopci celkem ostře a na vrchol vyjíždíme v 5 lidech. Čelní dvojici máme už na dohled a ve sjezdu je sjíždíme. Pak přichází trochu uklidnění - Makov tak jedu snad poprvé na malou a celkem na pohodu. Okolo přehrady taky v klidu jen párkrát nastupuje dost nesmyslně Valeš, ale vše si již hlídáme. Do posledního kopce Smrček najíždíme v 7 lidech. Hned odspodu přichází několik drobných nástupů, ale skupina se drží pohromadě. Až 1 km před vrcholem udeří Vokr tak drtivě, že se nikdo ani nezvedne. Ještě po sjezdu jej vidíme, ale kromě mě a Dlaskyho nikdo moc nechce jet. Jedeme tempo, do toho sem tam nějaký nástup, ale vše se rozhoduje až ve špurtu. Po zkušenostech z loňska, kdy jsem čekal příliš dlouho, za to беру hned od točky a jedu na dlouhého špurta na 53x16,17. Nikdo mi nestačí a tak беру krásný 2.flek 1:50 min za Vokrem, 3. Matula, 4. Dlasky, 5. Valeš, 6. Kauer. Po závodě přesun do Kroměříže a menší oslava. Strava pak hodila ze špurta zajímavá čísla - délka 300, doba 31 sec, průměrné stoupání 6,3%, průměrná rychlost 36 km/h, průměrné wattly 1020.

Tomáš Gladiš

Naše premiéra v silničním závodě! Tomáš Gladiš a Bronislav Ivan se účastnili Beskyd Tour – závodu na 182 kilometrů, který byl zařazen do seriálu Cykloservis Prestige Road. Kromě silné mezinárodní konkurence daly zabrat i náročné beskydské kopce, ale kluci si při své první účasti v silničním maratonu nevedli špatně. Po Südtirol Dolomiti Superbike, který kluci absolvovali minulý týden, nebylo vhodnější chvíle kdy využít najetý objem než teď. Tak proč nezkusit Beskyd Tour, jehož jsem se chtěl účastnit už dlouho předtím? Pustevny, Solán, Kasárna, Bumbálka, Smrček...to jsou všechno kopce, které jezdím rád i v tréninku a už dlouho mi vrtalo hlavou, jak se to jezdí v závodě. Letos se naskytla příležitost si to vyzkoušet, tak jsem neváhal. Jediné, z čeho jsem měl strach, byla jízda v balíku, riziko pádu a vysoká rychlost. Na silničním kole sice hodně trénujeme, máme za sebou i mnohá skupinová soustředění, člověk by tedy řekl, že ho nemá co překvapit. Ale v rychlostech okolo 50 km/hod. a v balíku, kde startuje najednou 500-600 lidí, je to úplně jiná káva. Však taky mohlo být po závodě už asi 20 minut po startu – bez varování přede mnou balík uhnul před stojícím autem, já jsem se ještě stihl vyhnout tak tak, Broňa taky, ale za ním už to lehlo. První dvě hodiny závodu jsme měli průměr bezmála 40 km/hod. a teprve když jsme projeli Frenštátem, tak jsem se trochu uklidnil. Tu nejnebezpečnější část už mám za sebou. Následovalo stoupání na Pustevny. Z Frenštátu na Ráztoku se pořád jelo celkem svižně, ale v balíku to tak nějak jelo skoro samo. Pustevny jsem nejel úplně nadoraz, nechtěl jsem se nechat vyblbnout lidmi z krátké. A taky jsem předpokládal, že rozestupy nebudou moc veliké a ve sjezdu se to ještě sjede. Ale to jsem se teda přepočítal. Zůstal jsem ve druhé skupině, pár lidí včetně Aloise Kaňkovského jsme ještě posbírali cestou na Solán, ale první skupina byla fuč. Necítil jsem se špatně, ale jel jsem ve skupině smířený s tím, že nemá cenu blbnout a vydat se sám stíhat první skupinu, protože ta nebyla vidět už ani na dlouhých úsecích. Silnice není bajk, sám toho moc nezmužu a jen bych plýtvat silami. Solán a Kasárna jsme přešli společně, první lidi nám začínali odpadat až při stoupání na Bumbálku, ale sjezd k Šanci a okruh okolo přehrady ještě

odhákovali. Štvalo mě, že se moc nestřídalo. Jela se spíš taková udržovačka, žádné ostré tempo, ve skupině jsem patřil k neaktivnějším. Přesto jsme ještě posbírali pár lidí, kteří odpadli zepředu – Kalojírose z Bauknecht-Author, Lechnera z rakouského týmu Gebruder Weiss Obendorfer a pár dalších. Chléb se začal lámat až ve stoupání na Smrček. Vystoupil jsem si ze skupiny, na můj vkus začátek kopce moc napálili a já tohle stoupání znám. Zhruba kilometr pod vrcholem jsem ztrácel na skupinu 50-100 metrů, takže nic hrozného, navíc jsem spoléhal na to, že ve sjezdu to napálím a dojedu je. Jen jsem si předtím chtěl dát ještě gel. Ale to byla chyba. To mě totiž zdrželo o pár sekund, na konci sjezdu jsem měl na skupinu sice menší ztrátu než nahoře, ale oni na rovině založili a odjeli. Nezbylo mi, než zabojoval, nakopnout to a zkusit je dojet. Samozřejmě, že na mě nečekali, ztrátu jsem si odpočítal na 20 vteřin a už už jsem se loučil s tím, že bych je ještě viděl. Ale v posledním kopci z Čeladné jsem si 20tisekundový zásek kupodivu dojel, kluci se tam úplně zastavili! Následný sjezd už jsem si vlezl do háku, trochu orazil a snažil se trochu pošetrít na finiš. To se povedlo, do závěrečných pár kilometrů jsem byl v pohodě, na táhlé rovince okolo zahrádek kousek před cílem jsem trochu zrychlil, pár lidí odpadlo, zbytek jsem si dovedl do finišu a do cílové rovinky najížděl z prvního místa. To nebyl můj záměr, bylo mi jasné, že nezasputuju, ale nechtěl jsem taktizovat jako oni a už mi nic jiného nezbylo než rozjet dlouhý spurt. Těsně před čarou mě čtyři kluci předjeli, ale já byl spokojený. Nevěřil jsem, že bych je ještě dojel, a povedlo se. A na závěr mi ještě nějaké síly zbyly. Převýšení mi Polar spočítal na 3300 metrů a rychlostní průměr 32 km/hod. – to bych nikdy nevěřil, že budu schopný v těch kopcích jet! Zhodnotit, jestli je 30. místo v celkovém pořadí (14. v kategorii) úspěch nebo ne nedokážu, protože silnici nejezdím a nevím. Lojza Kaňkovský, mistr světa v omnium, jel závod po nemoci tréninkově a mně bylo ctí jet s ním ve skupině! Broňa si nevedl špatně. Bohužel neměl takové štěstí na dobrou skupinu jako já a velkou část trati jel na větru sám. V cíli tedy 56. místo a 20. v kategorii.

KRUŠNOTON

Dreamer – Krušnoton 2013 - zážitek na celý život

Jeste v patek odpoledne jsem byl rozhodnutý, že Krušnotona opravdu letos nepojedu, že pro letošek končím se závody? Proc? Protože i když zimní příprava vypadala dobře, jarní závody takové vcelku nadejné, během cervna se forma nekam kamsi vytratila z různých důvodů souvisejících s kolem i mimo něj, takže výsledkem bylo že jsem si po Rampusakovi řekl, že se musím naučit kolo si zase užívat a ne zít z víkendů na víkend a myslet jenom na závody. Výsledkem bylo že jsem se vrátil k mým oblíbeným "dvoukilum" na Sumave, což jsou jízdy mezi 150-180km s převýšením kolem 2500-3000m. Protože počasí je letos v léte luxusní, tak musu konstatovat že jsem od cervence dal vlastně každý víkend jeden takto dlouhý maraton. Do toho jsem si strhl ještě Beskyda, kde mě zas prepadly strevní problémy. To celé se sečetlo a tak jsem si jezdil na Sumave, unava narůstala, závodní rychlost se dale vytracela. Bylo mi to ale úplně jedno, protože jet si 7h na Sumave v krásném letním počasí na samotku je taky neskutečný zážitek, kdo nezná, nepochopí :) Takže máme tu patek přes Krušnotonem, venku prší, nikam nejedu. Nicméně na Sumavu jsem hlásil že asi neprijedu, pak Kolikac píše odjezd od Dreamera 4:30, no nemám dobrý pocit, ale tak ok, začnu se večer připravovat s tím že třeba v noci zaspím, nebo si to rozmyslím, pošlu sms že nejedu a na něco se vymluvit se dá vždycky :) I proto nemám tentokrát zadnou předstartovní horečku, nějak to neprozívám. Ráno se samozřejmě probouzím na čas a poprvé se začínám na závod snad i těsit! Kolikac mě nabírá a jedeme. Nabíráme Kapra, na toho se taky těším, přesně jen on moc maratónu nejezdí. Po uterých Kolodějích kde mi ujížděli jak Kapr tak i Kolikac mám za cíl uviset je co nejdýl, prostě neudělat si až zas takovou ostudu. Ráno docela zima, 13-14st a mlha, jo na Krušnoton se vždycky začíná připomínat podzim, když o tom tak přemyslím. Letos je tomu tedy podobně, ale přes den má být kolem 20st, Beru moiru pod dres a navleky na ruce. Zima je mi opravdu velká ale jen co se odstartuje, tak po 5min už je mi teplo. Jede se v poklidu z Elity je tu tak 5 lidí, není kam chvatat. Mlha padá na bryle, tak je rádeji sundávám a dávám do dresu. Jede se mi dobře, dokonce mě baví i jízda v balíku v popředí, těžko říct čím to je, asi že se tam poradí někdo netlačí jako na Beskydu a Sudetech a dlouhou jedou opravdu jen vyjezdění lidé a ti co ví že nedojedou v TOP20 tak se dopředu moc neženou. Tedy kromě pár borců z Německa, kteří úvod dost tahnou, ale podle projevu na kole je vidět že to je jen tak efekt a v prvním kopci končí.

Prijizdi Vsid ze se mi odlepil cip z prilby. Hmm nojo ma pravdu! Sundavam ho a davam do diry v predstavci, ale potom v nejakem sjezdu mi odtamtud vypadne, zajimavy. Aha tak on mi nevypadnul ale zapadl az nekam ke krku vidlice, tak to asi vysvetluje ze jsem ve vysledcich byl hned po dojezdu, kde jsem se hlasil ze nemam cip. Cip stale mam Prvni kopecky, Neznabohy v baliku v pohode, i ty kratke sjezdy zatim bez problemu, mlha nahore opadava, je prevazne sucho. Sneznik, kopec kde se vzdy balik delil. Letos se ale jede mirneji a tak je nahore stale tak 40 lidi vcetne nasi ctverice K+K, Jirus a ja. Sjezd dolu dolu kde si hlidam aby mi to moc neujelo. Vyjezd na Naklerov se taky da, nohy docela jedou, ale vim ze top forma vypada trochu jinak, je to spis jen ta vytrvalost co me tu ted drzi. Sjezd z Naklerova je jinudy snazim se hlidat si celo ale po sjezdu se propadavam vic nez jsem myslel, byl tam totiz nejaky pes dole ve vesnici tak jsem vic brzdil. Tim nam poodjizdi asi 20 lidi a musime po rovine chvili dotahovat ale je nas taky tak 15 takze to moc sil nestalo. Pak se jede az do Krupky spolecne, ceká nas Komari Vizka. Tam odjizdi cca 10 lidi, ptam se Kapra jestli ma cenu jet chvili s nimi ale nema to cenu. za nami Kolikac s Jirusem a dalsich cca 10 lidi. Cekame na ne a pak jedeme spolecne nahoru. Byla to rozumna volba, verim ze s formou jako pred rokem bych treba s tou desitkou vyjel i Komari Vizku, jenze co pak, nekde bych stejne odpadl a byl dojet. Ne ne, jsem maximalne spokojen tam kde jsem. Na Cinovci bufet, snazim se tam moc nezdrzet, doplnuji bidon, davam i kelimek Coly a kolacek. Kolikac ma trochu problemy v kopci, Kapr na nej ceká. Do sjezdu akorat chytam hak za Jirusem a P. Kudou to se hodi, silnice široka moc slapat nemusim a dojizdime celo nasi skupiny. Kapr s Kolikacem se na obcerstvomacce zdrzeli dele a musi si nas dotahovat, vim ze to tady stoji zbytecne sily na tech rovinach pod kopci a tak jsem rad, ze ted jsem si to pohlidal. Vubec celkove se mi dneska dari jet dobre schovany ve skupine, nikde se nevetram zbytecne. Kopec na Hrob, vzdy se jezdil dolu ted se jede nahoru. Tady se mi jede opravdu dobre, nohy najednou jdou vic zlehka nez na zacatku, tak si rikam parada, treba se ted budu az do zaveru jen a jen zlepsovat! Vyjizdime nahoru k prehrade Flaje, tam jsem myslel ze stavet nebudeme na obcerstveni ale stavi se a tak stiham i druhe WC i kdyz moc se mi nechcelo spis preventivne, aby bricho nebolelo. Zase беру kolacek a piju dva kelimky coly. Uz je dost teplo, moira pod dresem je zbytecna, skoda ze jsem si ji na obcerstveni nesundal, dalo by se to v pohode stihnout. Sjezd do Litvinova, trochu s Kolikacem ztracime na skupinu, protoze sjezd jede nekdo mistni z Koloshopu na prvni miste a ten tam samozrejme moc nebrzdi. Ale ztrata je mala, staci parkrat prislapnout a skupina je kompletne. Kopec na Dlouhou Louku, v prvni pulce se citim jeste dobre, ale tam nahore, jak se otevře, najednou tezknu, k memu prekvapeni odpada krome Kolikace i Kapr a jsou az za mnou. Odpadam ale i ja, od nas je tak ve skupine pouze Jirus, neskutecny vykon! Mam ale malo ztratu, odpadl se mnou jeste jeden kluk, takze za horizontem kdyz se skupina protahuje tak je sjizdime. Tady uz ale citim ze sily dochazej, na spic moc nechodim a i vzadu zacinam obcas delat diry i kdyz jedu jenom v haku. To neni dobre znameni. Po 10min nas dojizdi Kolikac s Kaprem, dotahli nas, ale muselo to tedy bolet! Pritom mi neprijde ze bychom jeli kdovijak, do kopce i po rovine proste takova rychlostni vytrvalost, joo byt tak o neco cerstvejsi, ale mam co chci, pred tydнем luxus na Sumave, dneska luxus na Dlouhe louce! Flaje a dalsi obcerstveni, opet piju hlavne colu + kolacek. Zvlhny usek kolem Flaji, uz se mi moc dobre nejede no, uz premyslim o kazdem zvednuti silnice, proste takovy ten stav kdy jeste vylozene netrpíte, ale vite, ze jste na tom hur nez vetsina lidi ve skupine a vy v ni nejedete v pohode. Druhy sjezd do Litvinova, tady predjizdim i Kolikace, protoze uz tam nechaval neprijemnou diru a tim ze sil mam malo, nechci dole na rovine sjizdet zbytecne nic navic. Dari se, 100m dira s Kaprem je rychle zalepena. A jedeme smer Lukov! Rovinaty nebo klesajici teren, snazim se trochu jist i pit, ale zas to nechci prehnat aby mi neplaval zaludek, co se sice dari, ale mozna jsem preci jen mel pit o neco vic. Sily totiz nepribyvaji a postupne ubyvaji v klesajicim profilu. Ve skupine stridam ale jen se na spici protocim a pak pri napojeni do haku obcas delam diru. Ale tu dela i Kolikac s Kaprem, vypada to ze jsme kolektivne tak trochu se silami u konce :) Posledni obcerstveni Mirosovice, snazim se to zachranit dalsimi dvema kelimky Coly a tretim WC, pak si davam trochu gelu, ale ty sily se ne a ne vratit, tep mi prubezne pada na stale nizsi hodnotu, na kterou je telo ochotno jet. Tak co jako jsme na 230km uz asi opravdu neni kde brat, unava ze sumavskych dvoukil je konecne tady a jak by rekl Roman Kreuziger "nekdo za to zaplati". A tak plati Dreamer, je tu Lukov, skupina odjizdi, prede mnou tancuje v pedalech Kolikac, Kapr uz taky nemuze nebo to jenom predstira a ceká na Kolikace, buh vi a nepovi Co je ale paradoxni, kazdy rok jsem byl na Lukove uplne vydimany a letos mi to neprislo az tak hrozne. Ale vic se zmacknout v dany moment proste neslo. Ale Lukov stary nekonic. Nahore se mi na minutku dari vic zabrat, Z kopce dolu dokonce sjizdim Kolikace s Kaprem. A na otocce na hlavni

do kopce na Milesov, což je poslední kopec závodu jsem vlastně za nimi, 20 metrů maximálně. Takže bych to objel s nimi? A další překvapení, u krajnice stojí Jirus s krci! Tak to je vážení zlatý vrchol Krušnotona tohle vidět. Jenže jenže, když si říkám že mi osud pral a dojedeme nakonec společně, tak v kopci na Milesov mi dochází a tentokrát definitivně. Kolikace s Kaprem nemůžu sjet těch 20m, i když taky skoro stojí. Jirus byl tak 100m za mnou pak krec přelá a během chvíleky me předjel a dojel. Říkám si že ještě třeba na me počkají, ale jedu tak zoufale že vím že to nemá cenu. A tak si jedu svoje. Milesov je nekonečný v mém podání, víc než 140tepu mi tělo nedovolilo, s čímž prostě neuděláte nic. A tak se už jenom ohlízím kdo me dojede. Nastěti jsou to jenom dvě dvojčky ze střední trasy, nejde je ale vůbec háknout. Až na rovine 10km před cílem když si tělo trochu odpocínulo se můžu zase trochu rozjet nekame mezi 140-150 tepu a jet po rovine aspoň 30km. Z dlouhé me nastěti už nikdy nedojede, do cíle tak přijdím nějakých 6minut za Kolikacem, Jirusem a Kaprem, je to dost ale od upati Milesova to bylo ještě cca 25km do cíle. Jak jsem byl rozhodnutý že letos koncím se závody, tak Krušnoton mi vrátil chuť, má to svoje kouzlo když neresíte jestli dojedete 15. nebo 20., neríkám že je to lepší nebo horší než moje turistika na Sumave, oboje je krásné, každé ale jiným způsobem! V zimě bude zase na co vzpomínat!

Jirus – Tak to za to stálo

Tak nějak, jsem bral ten Krušnoton, jako že to bude pohoda. Po šrotu v Tatrách, kde jsme na 200km měli průměr téměř 36km/h jsem se těšil, že tady to bude klídek kolem devětadvaceti. Ta rychlost se celkem splnila, ale v klidu to rozhodně nebylo. Už loni jsem zvažoval, jestli nejet až ráno, ale chci se vyspat dýl, tak jedeme už v pátek, že se vyspíme v hale. Jdeme spát v deset. V jedenáct nespím, ve dvanáct beru ibuprofen, abych otupěl a usnul, v jednu jsem dost nasranej, že jsme nespali doma, ve dvě koukám na telefon a propadám panice, pak mě v 5:30 budí budík. Tak jsem nakonec asi přece jen spal alespoň tři hodky. Rychle najíst a to už slyším Kolikáče u prezentace. Venku mlha, že by se dala krájet, 13,5 stupně, fakt nic moc. Mažu ruce i nohy hřejivkou, bůhví jak bude nahore v kopcích. Za tohle jsem rozhodnutí jsem se prvních padesát kilometrů hlavně ve sjezdech měl rád, ale dalších dvě stě bez ohledu na to, jestli se jelo nahoru, nebo dolů, jsem se upřímně nenáviděl. Ze začátku tradičně pohoda, jen mě překvapilo, že už v Teplicích mám tepy skoro na 170ti a nemůžu popadnout dech. VSid říká, že to nevyspání je jen psychický, že na výkon to nemá vliv, teda na krátkodobý, to mi moc moc pomohlo □. Minulý rok jsem si dal čůrací před takovým kruháčem a když jsem ho pak objel, tak tam stál celý peloton a močil. Letos jsem chytře zastavil až za ním, ale na loňský rok jsme si vzpomněli asi tak čtyři a ostatní jeli dál. Takže stíhačka a pod Neznabohy jsme tam. Výjezd po úzké silničce docela šel, říkal jsem si, že jsme snad i někoho utrhli a v tom všichni staví na záchod. Takže zase. Pak to valíme dál, občas poškbune v lýtku, ale to nic není, zahřívám se a za chvíli to přejde. Přijždíme pod Sněžník, tady se to nadělí. Nejede se mi nejlíp, ale když se o tom zmíním, nikdo mi nevěří. Není divné se jim, říkám to vždycky (a cítím to tak), ale nakonec vždycky jedu dál. Kupodivu se nic nedělilo, nebo alespoň ne tak, abych se oddělil já a se mnou je tu osvědčená grupa z Beskyda Kolikáč, Dreamer a Kapr. Další na řadě je Nakléřov. Nějak mi v paměti neutkvěl, asi byl v pohodě. Kolikáč se ptá, jestli už jsem dával magneslife, on už jo. Já ne, není třeba začínám být v pohodě. No počkej, Krupka zeptá. No v pohodě se nejela, vlál jsem na chvostu, ale udržel jsem se a křeče nikde. Ani náznak. Občerstvení na Cínovci. Máčím salám do soli, zakusují sýrem. Přece jen mě ten Kolikáč nahlodal, tak taková prevence, zasolit napít kolu a frčíme dál. Sjezd z Cínovce je naprosto luxusní. Široká silnice, žádné zatáčky, dá se odpočinout. A je před čím. Kopec z Hrobu mi minule takový nepřišel. Snad je to tím, že se jel dolů nebo nevím. Ale letos to byl pro mě málem hrob. Nejelo se mi dobře, ale kritický to taky nebylo. Tempo se zpomalovalo a únava začínala být znát na všech. Okolo Flají v pohodě, zastávka na bufetu, pokec cestou, pak sjezd do Litvínova. Dost zatáček, ale užil jsem si to. Deset kilometrů za deset minut, no paráda. Cestu přes město zkazila odbočka do Středohoří, která se nás zatím netýkala. Šipka rovně nás neomylně posla na další stoupání – Dlouhá louka. Ač byla fakt dlouhá a sklon čím dál tím víc připomínal zeď, jel se mi tenhle kopec snad nejlíp. Překvapilo mě, že Kolikáč a pak Dreamer začínají ztrácet, když to teď teprve začíná jet. O Kaprovi jsem si myslel, že zaostal schválně, aby v tom Kolikáče nenechal (a myslím si to pořád). To obdivuju. Já bych se bál, že už to nedotáhnu, ale Kapr je fakt borec a týmový hráč. Máš můj obdiv Kapře. Nahore to Dreamer dotahuje a po pár minutách i zbývající dva pomeranče. Na bufetu na Flájích se opět staví, doplňují vodu, opět salám-sůl-sýr a meloun. Do Litvínova v pohodě, předjíždíme čím dál tím víc lidí ze střední tratě. Je super, jak se nás snaží udržet, a i přesto, že tu není žádný krpál a my nejedem nijak ostře, se

jim to nedaří. Jsme prostě borci. Ale asi je to spíš tím, že je to chvost této tratě. Jsme v Litvínově a tentokrát je odbočka doprava naše. Je to z kopce a celkem po větru. Točíme, letíme. Cesta ubíhá kilometry přibývají, začínám věřit, že to vydrží do cíle. Z posledních dvou kopců strach nemám, jede se mi čím dál líp, střídám špice, je to super. Poslední bufet. Opět zastávka, ale já už bych jel, ať jsme v cíli, těším se na to. Za chvíli je tu Lukov, nemám ho rád, ale letos to nebude tak zlý. Je tu. Skupina se začíná trhat. Já jsem tam, ale když se ohlédnu ostatní orange začínají ztrácet a s každým ohlédnutím ztrácejí čím dál víc. Ne nečekám. Jsem rád, že jsem tu a chci dojet do cíle se Švehlou. Jsme nahoře, já první. Využívám náskoku a radši dávám magneslife a anticramp, nerad bych to chytil na posledním kopci. Ale už cestou dolu začíná pošukávat stehno. No nic to přejde. Projíždíme vsí, nájezd na hlavní a je tu poslední kopec. Zabírám, nechci tu odpadnout, nejhůř budu sedmnáctý. To je bomba. Jo to byla bomba. A zasáhla mě do stehna zepředu i zezadu. Jen jsem zařval až opadlo listí z nejbližšího stromu. Nevěděl jsem na kterou stranu protahovat dřív, tak jsem stál opřený o řídítka, nohu propnutou, v kvadricepsu díru jak po granátu a čekal až to přejde. A ono to přešlo, ale jen aby to kouslo znova ještě víc. Takhle asi pětkrát. Mezi tím mě předjíždí Kapr s Kolikáčem a za chvíli Dreamer. A já pořád stojím a řvu. Nakonec to přešlo. Ještě chvilku radši počkat. Dobrý. Opatrně nasedám a rozjízdim to. Jde to, tak přidávám. Za chvíli mímám Dreamera, říkám, ať se hákne ale nevěřím, že to udělá, taky si prožívá svůj příběh. Tak dojezu ty dva a spolu to dorazíme. Za chvíli je mám a jedu dál. Jede se mi kupodivu dost dobře a říkám si co takhle zkusit dojet Švehlu a spol. Kluci se přidávají a na kopci začíná stíhačka. Motorka Kapr to točí o sto šest, my s Kolikáčem se taky snažíme střídat. Nakonec je jasné, že už je nedojedeme, tak si to aspoň užijem. Nájezd do cílově rovinky, bereme Kapra mezi sebe a protínáme cílovou lajnu. Tak to bylo fakt super. Kvůli tomu, a nejen kvůli tomu to zato stálo oblíknout ten oranžový dres a stát se součástí téhle šou jménem Vinohradské šlapky. Díky.

Kocot – 4 kompletné maratonské série

PROLÓG

Pred sezónou 2013 som si zaobstaral virtuálny trénažér a tréningy s týmto zariadením mi prišli veľmi zábavné, a tak som aj v zime natrénoval na svoje pomery naozaj seriózný objem. Táto zima bola veľmi dlhá, obzvlášť u nás pod Tatrami. Napriek tomu, že som pred štartom prvého závodu v roku 2013 mal najazdených 0 km na silnici, predsavzal som si, že na časovke v Bášti a na prvom šlápnutí si musím zajazdiť osobné rekordy. Zimná príprava bola z môjho hľadiska mimoriadne tvrdá a aj finančné investície, do nej vložené boli významné, preto som si zaumienil že v prípade ak v prvom dvojzávode nedosiahnem výsledky aké som si zaumiernil, nebudem už v závodení pre rok 2013 vôbec ďalej pokračovať. Do môjho života ešte k tomu vstúpila osoba, Múza, ktorá dala môjmu životu, mojej psychike to čo som tak veľmi postrádal. Všetko sa začalo náhle odvíjať v môj prospech a tak nič iné ako osobné rekordy niesom ochotný akceptovať. Na prvom dvojzávode sa nič významné neudialo. Oba závody som absolvoval v osobnom rekorde a tak som len sucho skonštatoval, že sezóna pokračuje...

Kapitola prvá: Dôležitý krok medzi dažďovými kvapkami

Tesne pred Mamutom som ochorel. Môj organizmus a moja psychika boli však nastavené veľmi pozitívne, vďaka na moje pomery veľmi kvalitnej tréningovej príprave i vďaka mojej Inšpirácii. Za cenu absolútneho kľudu a vynechania akejkoľvek pohybovej aktivity som sa pár dní pred mamutom úplne uzdravil. Čas som mal už len na jediný tréning, ktorý ukázal že som po chorobe patrične oslabený, no dostatočne pripravený na zdolanie Mamuta. Tak akov posledných rokoch mnohokrát aj na mamuta som jak čurák cestoval niekoľko hodín úplne sám vlakom. Večer pred štartom som sa po prvý krát osobne stretol so Zárybnickým, ktorého veľmi obdivujem. Obdivujem ho pre jeho výkony na bicykli, i pre jeho výnimočnú osobnosť. Zárybnický je trieda! maratón samotný sa šiel ako sa do predu avizovalo za dažďa. Tu som sa stretol so Standom Polnarom, s ktorým sme veľkú časť trasy absolvovaly v dvojici a bol pre mňa naozaj skvelým parťákom. Ako sa neskôr ukázalo nebolo to rozhodne prvý a posledný krát čo sme spoločne absolvovaly ciklomaratón a obaja z toho mali veľmi dobrý pocit. Na mamute ma najviac bavili jeho poznámky typu: "\\\"Aha, už neprší\\\"". Vy, čo ste absolvovali tohoročný maut viete prečo mi to prišlo vtipné. Nieje dažď ako dažď a od tejto chvíle som si začal dávať obzvlášť veľký pozor na to, čo označím za dažď. So standom sme závod zvládli, ja osobne som šiel veľmi opatrne uvedomujúc si že som po chorobe a hlavne to, že prvý krok v ceste za naplnením cieľov, je krokom mimoriadne dôležitým. Do cieľa sme dorazili tesne pred časovým limitom a s veľkým pocitom spokojnosti, lebo počet tých, čo dokončili dlhú trasu Mamuta 2013 bol

mimoriadne nízky. Z vinohradských šlapek sme dokončili len traja, no zároveň sme boli jediným tímom kde dokončili naspôň traja. Z pohľadu celkového výsledku Maratonskej série, mimoriadne dôležitý aspekt. Po závode znovu vlakom dom. samozrejme sám jak taký chuj

Kapitola druhá: Dva v jednom

V tomto roku som dosť vynechával v práci. Všetko v prospech cyklistiky. Jednoducho povedané, čo sa týka cyklistiky, tento rok som šiel po hrane svojich schopností. Preto som právom očakával že na Sudetách zajazdím ďalší osobný rekord a rozhodne sa nebudem potácať niekde na hranici časového limitu. Sudety som dokázal absolvovať len vďaka Rainymu, lebo ak by som sa tam mal trepať bez jeho pomoci, asi by som tam po lokálnych dráhach nebol ešte ani teraz... Sudety som dokázal prejsť s veľkým prehľadom, bez sebamenšej krízy a predovšetkým s Ivčou. Tá ešte nebola v absolútne forme, preto som mal trochu na vrch a myslím že som jej naozaj pomohol. Dokonca som v závere mal ešte toľko síl, že som s ňou dokázal vydržať aj cieľový kopec. Tento maraton som si skutočne vychutnal. Od kedy sa Ivča stala skutočnou hviezdou, bolo mojim veľkým snom absolvovať nejaký maraton spolu s ňou od štartu až do cieľa. Tento krát sa to podarilo a aj v osobnom rekorde. Mám preto "dva v jednom". Je tu však jedna vec, ktorá všetky moje pozitívne dojmy z tohto závodu totálne zmazala. Ja na tieto maratony, do oblastí 600 km vzdialených od môjho bydliska jazdím predovšetkým preto, aby som sa stretol s kolegami a kamarátmi zo Šlapek. Tentokrát sa stalo, že viacerých, ktorí na Sudetách štartovali, som ani nestretol. Som rozhodnutý tohto cyklomaratonu sa už nikdy nezúčastniť a to aj napriek tomu že je výborne zorganizovaný a jeho trasa sa mi mimoriadne páči. Rainy mi svojim priateľským prístupom pomohol nemyslieť na tieto veci a on je pre mňa aj vďaka svojej schopnosti prekročiť svoje reálne možnosti a zdolať náročnú trať, jednoducho osobnosťou sezóny.

Kapitola tretia: Stará klasika

Rampušák je jedna z dvoch stálych maratónskych klasík, ktorá je už dlhé a dlhé roky súčasťou maratonskej série. V tomto roku návrat k tradičnej trase, ktorá je skrátaná o Zborov. Vyplýva z toho, že človek by sa tu nemusel až tak veľmi rozdrbať, aj keď sú tu aj bez Zborova naozaj veľmi závažné kopcovité nástrahy. Cestujem znova sám, znova vlakom, znova sa do centra závodu presúvam na bicykli s ťažkým batohom na chrbte a znova viem, že je to posledný krát. Mám toho už plné zuby... Atmosféra je tu veľmi útulná a konečne sa tu stretávam s množstvom spolujazdcov. Na závodeš samotnom sa snažím riadiť skupinu okolo Ivči, ktorá je ale plná rôznorodosti a občas aj protichodných názorov. Hrabosch ma imituje a karikuje, a so svojou výkonnosťou ktorá od závodu k závodu stúpa si to môže dovoliť. V skupine mám i Standu Polnara a iných fajn ľudí. Behom celého závodu mám iba jedinú krízu, ktorá ma núti na 30 sekúnd zastaviť a jeden a pol minúty trochu sám so sebou bojovať. Potom už som znova v pohode ale moja skupina sa v kopci roztrhla a Ivča s Hraboschom už pália preč... Ach jaj... Len si povzdychnem a zakrútim hlavou. Majk na mňa však čaká, a záver Rampušáka si vo dvojici naozaj vychutnávame. Spoločenská atmosféra je tu vynikajúca. Na vlak musím znova na bicykli s ťažkým batohom, spotím sa pri to jak prasa a cestou dom, ktorá trvá niekoľko hodín a ja ju samozrejme absolvujem sám, prijímam rozhodnutie, že po 11 úastiach s rampušákom končím. Vnútornú silu na absolvovanie ostatných závodov mám len vďaka mojej Inšpirácii, vďaka môjmu tmavovlasému anielovi, ktorý priniesol do môjho života to, čo mi tak veľmi chýbalo a ja som si myslel, že už to nikdy nezažijem. Len vďaka nej som schopný toto všetko podstúpiť.

Kapitola štvrtá: divné pocity

Beskyd je druhou zo starých klasík. Veľmi ťažký a z môjho pohľadu mimoriadne obávaný cyklomaraton. Ale tento krát som naozaj dobre pripravený a silný. I keď deň pred odjazdom sa objavujú prvé straty koncentrácie a hlava jednoducho začína blbnúť. Pri predstave že sa mám zas a znova sám trepať niekde ďaleko od domova a z vlakovej stanice sa do centra maratónu presúvať na bicykli s ťažkým batohom na chrbte a v daždi ma absolútne demotivuje. Situáciu v poslednej chvíli zachráni Kolikáč. Necítim sa dobre. Telesne som dobre pripravený, no vo vnútri cítim neskutočné napätie a nepohodu. Večer pred závodom teda radšej trávim v samote snažiaca sa nadobudnúť znova vnútornú rovnováhu. Len myšlienky na ženu ktorú milujem a ktorá ma tak neopísateľne podporuje, vo mne stále držia nádej a morálnu silu. Závod samotný je pre mňa rozčarovaním. Hneď po štarte zisťujem že moji spolujazdci zvolili mimoriadne riskantnú taktiku. Nemá to žiaden zmysel a ja toto počínanie absolútne nechápem. No veď si blbnite. Ale bezomňa. Priatelia, ja končím a nehrám...! Zo vzdoru a rozčarovania tento závod absolvujem pod svoje aktuálne výkonnostné možnosti, ale za to so Standou Polnarom, s ktorým sa cítim dobre, s ktorým sa vzájomne podporujeme a rozumieme si. V cieľi dosahujem čas zodpovedajúci osobnému rekordu a preto viem že s výsledkom môžem byť

spokojný. V ovzduší sa tu však vznáša čosi podivné a ja začínam tušiť že nastáva dilatácia času a priestoru.

Kapitola piata: Dilatácia času a priestoru

Vo fyzike sme sa kedysi učili o rôznych teóriách pravdepodobností, o teóriách anomálií, relativitách či zakrivení vesmíru. Vo vinohradských šlapkách sa tieto teórie prejavujú tak, že spôsobia efekt ,podstatne väčšej vzdialenosti z Prahy do Popradu, než je vzdialenosť z Popradu do Prahy. Toto je príčinou toho, že neočakávam že by sa na závode Tatry tour zúčastnil niekto z šlapiek. Pre mňa je to však veľmi pozitívna informácia, lebo to znamená že naopak ja sa do Teplic na Krušnoton dostanem rýchlo a bez problémov. Očakávam že by sa tu mohol objaviť jedine Zárybnický, lebo tak ako som už písal, je to človek výnimočných schopností a mimoriadna osobnosť. Nakoniec som veľmi milo prekvapený, že dorazil Mišutka. večer pred závozom a po závode s ním trávim v príjemnej debata pri džúse. Na neho zjavne dilatácia času a priestoru neúčinkuje. Závod samotný je z mojej strany poznamenaný tým, že tu nemám svojich kamarátov na ktorých som sa mohol po iné roky spoľahnúť. Jedine moja Inšpirácia a môj tmavovalší aniel mi z diaľky svojimi myšlienkami posielajú energiu a ja aj napriek obrovskej kríze v druhej štvrtine trate závod nakoniec dotiahnem do úspešného konca. Dosiahnutý čas je veľmi zlý no ja viem že som vybojoval skutočne ťažkú bitvu. Moje maratónske skúre je v tejto chvíli 5/5 a k cieľu už som veľmi blízko. Na záver ma napáda výrok jedného z najväčších Čechov čo kedy žil: \\\"Neříkej že nemůžeš, když nechceš. Protože přijdou velmi brzy dnové, kdy to bude daleko horší: budeš pro změnu chtít a pak už nebudeš moci.\\\"

Kapitola šiesta: Návrat k tradičným hodnotám

využívam už zmienenú dilatáciu času a priestoru a do teplic sa presúvam prakticky bleskovo. Som tam už vo štvrtok večer. Celý piatok sa môžem vnútorne pripravovať na ten Krušnohorský masaker. V hotely sa cítim dobre a prostredníctvom siete neustále komunikujem so ženou ktorá mi v tomto polroku dala tak veľa, že to nedokážem ani opísať. Preto sa cítim silný. Mojim cieľom na závode samotnom je hneď po štarte vstúpiť do opatrne ,no sebedovome idúcej skupinky. Hneď po štarte sa takáto skupina ,na moju radosť vytvára a ja sa tam cítim dobre. Spoznávam tu aj známe tváre. Tak akosi dúfam, že po spojení so strednou trasou by som sa mohol dajako ocitnúť v Igorovej skupine. Snežník či nakléřov mi dnes nespôsobujú také problémy ako po iné roky. V stúpaní na Krupku už to je náročnejšie ,ale som tu v o dosť lepšom stave než napr. v minulom roku. V jednom okamihu ma predbehne Palec a z nášeho krátko rozhovoru vyvodzujem závetr, že Igor nebude za mnou veľmi ďaleko. Na občerstvovačke na Cínovci sa stal zázrak. Stretávam tu Igora, Pantátu a Lenku Bartošovú. Je to návrat k tradičným hodnotám, lebo znovu ideme spolu a znovu zažívame tie pravé cyklo maratónske okamihy, ktoré ma pred časom tak veľmi naplňali. Som plný radosti. V jednom momente je tempo možno trochu rýchlejšie a ja len tesne miniem dieru. Lenka idúca hneď za mnou už nemá také šťastie . najprv sa zdá že je to OK, ale asi po sto metroch už počujeme zlovestné syčanie. Kričím na Igora. Sám rozmýšľam nad tým, že nezastavím, lebo mám strach že Igorová skupina mi aj tak potom utečie. Nakoniec sa ale otáčam. Zisťujem že Lenka má \\\"dvojité zásah\\\" a len jednu rezervu. Páni jazdia galusky, tak nemôžu pomôcť. Hneď vyberám z vrečka svoju dušu a zapájam sa do opráv. Pantáta v snahe o výmenu duše na Lenkynom zadnom kolese pôsobí trochu jak \\\"A JE TO\\\" a ja si samozrejme neodpusťím pár peprných poznámok. Chlapi ma ale berú s humorom a po pár minútach už nasadáme a pokračujeme. Od tohto momentu som ja najslabším článkom skupiny, no ostatní členovia ma podporujú až neuveriteľným spôsobom. Celé je to ako taký zázrak, ktorý sa odohral v chaose, keď som bol presvedčený že už nikdy nezažijem tie úžasné okamihy spolupatričnosti. V stúpaní na dlhú Louku spomínam na Mátonohu a jeho výrok: \\\"Chleba namazanej hovnem, chleba namazanej siflem, kunda piča!\\\" A hore v tej piči naozaj som... Bojujem sám so sebou, bojujem so svojimi komplexami, so svojou nenávisťou voči celému svetu a bojujem s bolesťami. Ale stále bojujem a cieľ sa síce veľmi pomaly, ale predsa len blíži. To čo zo mňa vychádzalo na Lukove to boli tie najoriginálnejšie sémantické kombinácie nádvok aké svet ešte nepočul. Aj na moje pomery to bolo až príliš. Ja si pánov organizátorov Krušnotonu nesmierne vážim, lebo v tejto vašej Českej Líbežnej Republice zorganizovať takýto skvelý cyklistický podnik, to je nadľudský výkon. Ale keby sa mi v stúpaní na Lukov dostal do rúk niekto z hlavného organizačného tímu Krušnotona, tak ho tam asi bez milosti zabijem. Veď ani organizátori nemajú žiadne zľutovanie so mnou. Nakoniec sa ale na vrchol dajako vykotúlám. Moji súkmeňovci hore čakajú na tú neskutočne zdrvenú trosku, ktorú v tejto chvíli bez pochyb som. Zjazd a ľavotočivá zákruta okolo sochy ktorú som v minulom roku pomenoval \\\"Svätý Milešovník\\\" a potom

čosi čo pripomínalo pohyb polámaného pavúka v mojom podaní na poslednom kopci... Už necítim nič. ani bolesť, ani emócie a všetko sa akosi stráca v tom neskutočne brutálnom vyčerpaní.

Kapitola siedma: Sny

Sú dva druhy ľudí:

1. Tí, ktorí snívajú naozaj krásne sny

2. Tí, ktorí hneď čo sa ráno zobudia, idú za svojim snom.

Nikdy si nesmiete nechať vziať svoje sny. Niekedy si musíte až dať konské klapky na oči, aby ste sa sústredili len na svoj cieľ a do uší špinty, aby ste nepočuli všetky tie debilné keci okolo. Napáda ma jeden výrok neznáameho pôvodu: "Prosíme tých, ktorí tvrdia že sa niečo nedá, aby nezavadzali tým, ktorí to už robia. Na kole je dosiahnutie snov často spojené s ukrutnou bolesťou. Vtedy musíte bojovať aj so svojim vnútrom, a ja často presviedčam sám seba, že tá bolesť nieje skutočná, že tá bolesť je len v mojej hlave. Potom však príde nová dimenzia ešte väčšej a neznesiteľnejšej bolesti a musím začať tú drevenú gebuľu presviedčať od začiatku. Ale kým sedíte na kole a šliapete do pedálov, stále ste v hre. Nieje podstatné ake rýchle je tempo, ktorým sa k cieľu približujete, ale to že sen je na dosah. Kým ste nezosadli z bicykla stále máte nádej. A s vašou nádejou žije i váš sen. Náhle sa ocitám v uliciach Teplic, prechádzam kruhovým objazdom, a teraz prudko do ľava k futbalovému štadiónu. Kompletnú maratónsku sériu som absolvoval po štvrtý krát. Som prvý a jediný Slovák ktorý to dokázal. Ak to vôbec niekedy niekto dokázal... Je to slobodzujúce

Kapitola ôsma: Pičoviny

Polovicu detstva som prežil v nemocnici. Ak sieť a som si nerobil plány v tom zmysle, že kam pôjdem cez prázdniny a čo všetko tam zažijem, ale myslel som na to, do akej nemocnice, na ako dlho, a aké bolestivé a mučivé lekárske zákroky tam zažijem. Stovky kilometrov od domova, sám, často s pocitom beznádeje a obrovskej krivdy. Videl som okolo seba deti ktoré na tom boli horšie než ja. Keď som mal asi 4 roky, to bolo pred prvou operáciou srdca, bol so mnou v nemocničnej izbe chlapec ktorý mal také červené autíčko. Ja som si ho od neho požičiaval, a on sa na olátku rád hral s mojou hračkou, myslím že to bol plechový traktor. Jedného dňa ho odviezli na operačný sál a už ho odtiaľ nepriviazli späť. Sestrička potom len prišla zbaliť jeho veci i s červeným autíčkom. Pýtal som sa kde je ten chlapec. Sestrička odvetila že šiel domu. Ja som jej akosi neveril... Myslím že už vtedy som akosi chápal, že on svoje červené autíčko, ani môj plechový traktor už potrebovať nebude. Svojimi deťskými očami som videl i to, ako vo vedľajšej izbe začalo jedno dievčatko chrčať. Náhle zhuk lekárov, kryk a zúfalá snaha lekárov. Aj vtedy som pochopil, že ani ona už svoje hračky potrebovať nebude. Len tak som tam stál a čumel. Sám, stovky kilometrov od domova... Potom tie všetky možné kúpeľné liečenia, ktoré vraj sú pre moje dobro. Deň čo deň nás naháňali do spoločenskej miestnosti a nechávali nás tam zamknutých aj hodiny aby mali od nás pokoj. A doma...? Matka zjapala po všetký pre také veci, ako to, že kniha na policike je otočená dolu hlavou. Už od malička čo si uvedomujem svet jej prepínalo a prepnutom stave mi vo veku 4-5 rokov nadávala do skurvených, vyjebaných otkundesov. Tak sa stalo že som ani nevedel, či chcem byť radšej doma, alebo v nemocnici.. Vlečie sa to so mnou stále. Pred asi 15timi rokmi mi raz jedna slečna, ktorej som sa dvoril povedala: "Vieš, ja sa na svojho partnera dívam aj ako na potenciálneho otca svojich detí a preto chcem niekoho zdravého, nie niekoho ako Ty" Vtedy som po prvý krát pochopil že ja môžem na sebe makat' deň čo deň, môžem driet' a prekonávať ostatných "zdravých" ale aj tak som len skazený tovar... No stále som drel a veril že žijem pre okamihy ktoré ešte len prídu. Toľko bolesti a sklamania. Toľko prehier a mnohokrát na kolenách. V okamihu keď sa to začínalo trochu zlepšovať život vždy prišiel z niečím novým čo ma znovu zrazilo na kolená. Bolo toľko beznádeje. A potom prišli tie sny o cyklistike a pobláznenie presvedčením ako jedného dňa budem vyhrávať preteky. Samozrejme som bol rýchlo vsadený späť do reality a pochopil som, že žiaden žltý, rúžový, či dúhový dres nikdy nebude. Medzi mladými cyklistami som bol často terčom posmechu a radi mi ukazovali to kam patrí. Bol som vyhlásený za neperspektívneho, mizerného, chorého, vadného... Potom prišli tie šlapky. V tom roku 2006 by som naozaj neveril, aké obrovské dobrodružstvo z toho nakoniec bude. Ale tesne po vstupe do Šlapek som znovu vážne ochorel a všetky sny ktoré boli aspoň chvíľu na dosah sa náhle znovu, zas a zas rozplynuli, tak ako vždy... Cestou z cieľového priestoru Krušnotona 2013 to mám znova všetko pred očami, znova to všetko retrospektívne prechádzam. Bolesť, beznádej, samota, odvrhnutie a ten večný pocit nespravodlivej krivdy! Náhle sa však na mojej tvári objaví veľký úsmev. Pochopil som totiž, že to všetko boli len pičoviny, ktorými som si proste musel prejsť. Náhle to všetko zo mňa spadlo. Z hlboka sa nadýchnem a viem že teraz už som od toho všetkého definitívne oslobodený. Myslím na

svoju inšpiráciu, môjho tmavovlasého Aniela, ktorý mi verí viac než si verím ja sám. A myslím na to, že mám za sebou 4 kompletne maratonské série!

Kolíkáč – Milenka proradná

Vestu, návleky, narvat si i nohavice pochutinami, do kapsy flaštičku, energetická a pitná krize ze závěru Beskyda se nesmí opakovat, snad groupe B zastaví na bufetech. Na startu až zadní řady, ale na Krušno-tonu vládne postartovní klídek, žádná loktovačka, tak není problém si vyjet na špici a s pokrevním bratrem Kaprem otevírat 4. ročník nejtěžšího maratonu v ČR! Mlha, oslzlé silnice, Zahrada to glosuje hláškou, to zase bude slimáků na rámu a povzbuzuje Šlapky, že jsou nejpočetnějším týmem na startu dlouhé trasy a chtělo by to tedy tvořit závod! Otírám si brýle od mlhy a roztáčím nohy do provozní teploty, špici okupují Němci, jede se pohoda, klídek. Blíží se Neznabohy, tady se to bude již určitě dělit, ve sjezdu se natlačit do prvních linií a držet Top20. Úzká silnička a procenta sklonu jsou předkrmem před dnešními hlavními chody. Držím tempo Michala Koše, který dnes jede jako domestik pro Zahradu, vybavují se mi reporty na KPO, když jsem hltał jejich reporty o Košíkovi a Studnovi. Kopec je za námi, mlha se rozestupuje a první sluneční paprsky nasvěčují pestrobarevný peloton. Zahrada jde do úniku, že prý musí močit, ale to již ostatní hlásí včetně mně, že chtějí taky, zvedáme ruce a tradiční močení čela je tu. Sjíždíme zase do mlhy k Děčínu, po levé straně se mihne Míra Zbuzek a hrne se na špic. Začátek krušno-tonské Svaté pětice – Sněžníku je tak v režii CK Záluží! A co vymyslí orange? To co předpovídal jejich leader Kapr se vyplnilo, před prvním bufetem je na špici závodu kvarteto holanďanů - Dreamer, Kapr, Kolíkáč, Jirus! Skvělá atmosféra, nezapomenutelné pocity, endorfiny tečou proudem, využíváme motorčky pořadatelů, ke které odkládáme návleky a vesty, to je tedy luxus! Sjezd a jen s hrůzou si říkám, jak ještě dlouho tady s nimi budu, je to tak opojné, jako když zobete brambůrky a každou další získáváte větší a větší chuť na tu další. Nakléřov, to již bude moje konečná, ale stále se jede pro mě přijatelné tempo, vůbec nepřemýšlím, co bude za hodinu, za dvě, prostě zadky Kapra, Jiruse, Dreamera to je taková motivace, že není jiné cesty. Uff bolelo to, bolelo, Nakléřov zdolán a já se stále vezu ve vybrané společnosti za zaváděcím autem! Další sjezd, po kterém si to trochu musíme sjíždět, ale je nás dost a kolotoč funguje. Krupka a krutá Komáří Vížka je tu, náměstí dělí balík, favoriti tvoří 10-ti člennou grupu, hned za nimi Kapr, Dreamer a další dva borci. Mám to zkusit s nimi? Vzpomínka na Pustevny, kdy nám Kapr jel skvělé tempo, mě přesvědčuje, že to musím zkusit! Mám na ně menší ztrátu, ale kousek po kousku se k nim přibližuji, za sebou nechávám Indiána i Mílu Švehlu, v bláhové naději, že tady se rozhoduje v kategorii nad 40let. Jsem u Kapra s Dreamerem, připadám si jako horolezec, který se škrábe po stěně nahoru, pekelný to kopec, konečně mám odvahu se otočit a jen zjišťuji, že naděje nežila ani chvíli, své soupeře si vezu za zadkem. Ale skvělé je, že s nimi jede i Jirus, takže orange sen skupiny B stále pokračuje! Utvořila se asi 15-ti členná skupina a jak kopec pokračuje a pokračuje, tak pomalu zjišťuji, že tady budu hrát jen druhé housle. Nemůžu se srovnat, zoufale vyhlížím, kdy to peklo skončí, každá zatáčka bolí víc a víc. Jistím ocas naší grupy, chvílemi i s menší dírou, jen snad ten oranžový trojitý magnet mě přisával zpět, odpadnout z této skvělé party by se rovnalo časovce jednotlivců a velké ztráty v cíli. Bufet Cínovec na obzoru, zařvu do grupy, bude se stavět, nikdo nic našťestí nenamítá, jen málokdo tu má doprovod. Podařilo se, bidony doplněny, banán, houska se sýrem a vynikající koláčky dávají zapomenout na ty muka před chvílí. Sjezd z Cínovce po hlavní silnici, to byla neskutečná vzpruha, Kapr mi dělal vodiče a tak nějak jsem začal věřit, že dnes musíme projet cílem spolu. Široká silnice s přepychovým asfaltem, jen lehnout na rám a snášet se z majestátného hřebene Krušných hor. Kapře, to nemělo chybu! Hrob, jak příznačný název pro vesnici, odkud začíná letošní 4. kopec ze Svaté pětice, jakmile se sklon začíná zvedat, tak se mi začíná zvedat i nechut' jet dál, není síla v nohách, jako bych je tahal z bahna ... Ani nevím, jak mě to napadlo, ale ze zoufalosti zařvu: „Móóó!“ Bylo to drzé, ale překvapivě to zafungovalo, alespoň mě to tak připadlo, a tempo na špici se umínilo. A tak jsem visel a visel, přemýšlel, proč to dělám, v jedné ze zatáček, když jsem měl zase svoji obligátní díru, slyším hlas z hůry: „Kolíkáci, pojď!“ Kaprův hlas mě vrátil do reality, musím, musím s nimi zůstat. Jirus povzbuzuje a u Dreamera začínám pozorovat menší krizi, již není pevně zabudovaný v grupě, ale postupně se přidává k mému stylu „jako na gumě“... Čtvrtý sviňák za námi, bufet na Flájích ani nikdo nehlásí předem, zastavujeme jako jeden muž. Ještě se vymočít a vzhůru do toho dnešního bláznivého velkofilmu, čekají nás ty nejlepší scény! Kapr se trochu opozdil na malé straně a po menším šrotu si nás docvakává, užívá si to, hláška „je to sen!“ se opakuje čím dál tím častěji. Sjezd do Litvínova, odbočka doprava k cíli je hodně lákavá, ale nás čeká ještě dokončení pětice a to

Dlouhá Louka. Můj stav se o trochu zlepšil, nemusím si rvát „Móóc!“, naopak odpadá Indián a další 2 kusy, což mě povzbuzuje, pokračujeme v 10-ti lidech. Ale Louka je nekonečná, její závěr je vražedný a hned jak přijdou její nejtvrďší procenta sklonu, končím, síly nejsou... kámo je konec ...Ale stane se zázrak, z grupy si vystupuje i Kapr, jak dojemné, kolikrát mě již zachránil! Sbíráám poslední zbytky sil a lámeme bok po boku kopec, který se dokáže dostat safra pod kůži! Dalším povzbuzením je, že i Dreamer +1 již též nejsou součástí skupiny, jen borec Jirus, tam pevně drží. Jsou to chvíle, které asi může přinést jen cyklistika, souznění duší, oba jsme s Kaprem věděli, že jeden bez druhého se neobejdeme, že až se to narovná, že si vzájemně pomůžeme a musíme je dolítnout. Beze slova trpíme, točíme nejlehčí převody, převalujeme kliky z horní do dolní úvratě a pak to konečně přišlo! Koncert, symfonie, naládat tam velkou, zavěsit se za Mistra ČR v časovce, chytout se dole za oblouky ... a pak ho i vystřídat, ukázat mu, že v tom není sám, že ještě něco málo sil ve mně zbylo. Asfalt pochybné kvality, úzká silnička a zatáčky, ale pomalu se přibližující brzdová světla aut jedoucí za grupou, to byla jako transfúze do žil... Jsme zpět, plácnutí si dlaněmi, konečně se mohu napít z bidonu, cucnout gelu a šlehnout si další magnesium. Kapře díky za ten nebeský let! Fláje a znovu bufet, stihl jsem si zase odskočit a pokračujeme dál. Předjíždíme lidi ze střední trasy, jeden z nich je i náš Palec, navzájem se povzbuzujeme ... Sjíždíme do Litvínova a vysněná odbočka doprava k cíli je tu, sen pokračuje, stále jedeme o 10. místo celkově, já o 3. místo v kategorii... Kapr má zlato jistě. Ale to je informace jen pro statistiky, pro mě je to sci-fi, že skupiny jsem nejslabší. Bohužel roviny se začínají točit v pravidelném kolotoči, který mě vhání do otupělých nohou křečové příznaky a cítím svůj definitivní konec. Ale znovu je tu zachránce Kapr, který vytahuje další ampuli magnesia, které leji do sebe, a zdá se, že to zafungovalo. Sice síly to nevrátilo, ale náznaky křečí zmizly. Poslední bufet, znovu všichni zastavujeme, chleba se škvarkami, cola, houska, koláčky, s Kaprem na půl Birella a jede se dál. Před Lukovem si chci dodat ještě sebevědomí a tak si úspěšně odlehčím za jízdy, kluci mě pak dotáhnou do grupy, díky orange boys! Lukov je tu a Dreamer se loučí s hláškou, nečekejte na mě. Moc mu nevěřím, že by se nevrátil zpět, Lukov budeme drápat asi stejnou rychlostí. Duo staříků aneb pokrevní bratři K+K zůstávají stejně jako na Dlouhé Louce bok po boku a grupa 6 lidí i s nezlomným Jirusem pomalu odjíždí. Vylámali jsme tu závěrečnou hrůzu, s Kaprem plánujeme, jak ve dvojici za ramena projedeme cílem, ale Krušnoton si pro nás ještě připravil jiný scénář. Pod Milešovkou, v prudkém nájezdu si nás dolítl Dreamer a před námi se zjevil na krajnici zalomený Jirus v křeči. Tak to je finále! S Kaprem mydlíme poslední kopec, a tak jak jsme předpokládali, za chvíli je tu obživlý Jirus, ale bohužel Dreamer háček nehodil. Jirus zvýšil rychlost, má bláhově chuť ještě dojet grupu, která nám ujela, Kapr ho hákuje, nic se nedá dělat, musím, musím. Blízkost cíle mi dodává sil, ani to nějak nebolí, křeče jsou zažehnány, sice občas díra naskočí, ale kluci mě tu již nenechají. Skvělý sjezd s výhledem na Teplice, na rovině postřídát, moje špice hodně symbolické, cílová rovinka se blíží, dostat Kapra mezi sebe, zavěsit se za ramena a trio Šlapek protíná cíl...Co dodat? Cyklistiko, ty milenko proradná, proč nám tohle děláš? Kvůli takovému dni zase budeme drtit zimní kilometry, bojovat v běhu dní o hodiny strávené v sedle a těšit se, že nám zase něco podobného brzy přichystáš!

Mirek – Dokončil jsem a to se u Krušnotonu počítá!

Krušnoton-po startu pohoda, na začátku ve sjezdech se držím vzadu, je mlha, vlhko, tak opatrně. Kolem 15.km, jak začíná ten magnet, tak se posunuju trošku dopředu, dokonce i možná kilák potáhnu špici, protože se vůbec nejede. Pak ovšem přichází sjezd pod Neznabohy a já se ukázkově cedím dozadu, následné stoupání najíždím na ocase. Kopec vyjíždím na svoje poměry celkem dobře, trochu rychleji než loni, ale na čelo to pochopitelně nestačí a máme díru. Ovšem hoši vepředu zastavují na čůrání a tak tam dojíždíme zpátky. Dole v Jílovém si najíždím zase na první flek a stoupání na Sněžník na 44.km začínám úplně vepředu, abych tak zbytku balíku ukázal naše barvy. To trvá ale tak 100m, začíná mi docházet kyslík a pomalu ale jistě se propadám dozadu. Kopec to slušně potrhál a nahoře jedeme jenom ve dvou se Vsídem, točíme se a ve sjezdu nás dojíždí další a tak je nás asi deset. Takhle přejíždíme Naklérov a je tu Komárka na 85.km. Hned dole se cedím dozadu a trochu ztrácím, doufám, že si to ve druhé půlce dojedu jako loni, ale dneska to teda nejde. Nahoře zůstávám pouze se Standou Mládkem z kat.nad 50 a na Cínovci na bufetu se přidává ještě Jan Töpfer z Velosport Bílina a někdy později se přidává borec v červenobílém na červenobílém Duratecu, tuším Pavel Hejna podle výsledků. Na Cínovci první žranice, koláček, palačinka, cola a jedem dál. Stoupání přes Mikulov nějak vytrpím, už to moc nejede, alespoň se držíme pohromadě. Po rovinách taháme spíše jenom dva, Standa Mládek pořád až do cíle nadává na křeče. Na prvních Flájích zase stavíme, nikam moc

nespěcháme, závod už skončil a proměnil se v boj o přežití. První sjezd do Litvínova nás dojíždí hlavní skupina z krátké tratě a valí to pěkně, dole máme trochu ztrátu, tak ani kousek se nesvezeme. Na začátku Dlouhé louky na 155km nás předjíždí první velká skupina ze střední a pak v kopci i další odpadlíci, my to motáme už dost pomalu, nahoře už pouze jednocifernou rychlostí a pak jsem rád, že to byl poslední dlouhý kopec dneska. Síly ještě nějaké jsou, tak normálně střídám, jede s námi i Pepa Vejvoda z CKKV, co jede střední. Na druhých Flájích si zase dáváme do nosu. Před druhým sjezdem do Litvínova nás dojíždí velká skupina ze střední, kde jsou i Vítek Novák a Vitas. Hlavně to s nima sjet dolů do Litvínova a pak se povežeme zadarmo až ke Středohoří. Sjezd naštěstí jedou trochu lidštěji než před tím borci z krátké a tak se vezeme dál. Vítek nadává, že nikdo nechce jet, což mně ale vyhovuje ? Když se to trochu rozjede, tak se taky přidávám do střídání, ale nemá to většinou dlouhé trvání, protože půlka balíku prostě na špic nejde. Nějakých 30km jsme se s nima svezli, ale jakmile se po rozbité silnici začíná nepatrně stoupat k poslednímu bufetu, tak balík opouštím jako první. Nemám nárok jet s nima. Zaprvé jsou Vítek, Vitas a další výkonnostně úplně někde jinde a taky mají v nohách o tři hodiny míň. Za chvíli si vystupují i zbylí tři spolubojovníci z dlouhé a společně dojíždíme na poslední bufet. Už toho mám plné zuby, krize je tady parádní. Snažím se jíst, dávám ovocného Birella a pak ve čtyřech pokračujeme dál. V jednom sjezdíku chytám trošku díru, už na to nemám, bolí celé tělo a dalších asi 5km jedu za těma třema asi 50m a ne a ne je dojet. Lukov už je poslední hřebíček, je mi úplně jedno jak dojedu, hlavně být v cíli, ve sprše a nemuset šlapat. Zkousím ten kopec jet od kraje ke kraji, ale nepomáhá to. Začínají bolet chodidla. Sjezd do Milešova a poslední kopec, trpím pořád stejně, u cedule poslední kilometr kopce se alespoň trochu zaraduju, že už to mám skoro za sebou. Sjezd dolu je pak taky komedie, chodidla mě bolí ještě víc než když šlapu, tak to jedu z vycvaklýma botama a na pedálech stojí na patách. Posledních 11km už je spíše rovinatých, trošku fouká do zad, sice trpím, jedu víc ze sedla než v sedle, ale i v tomhle stavu jsem měl průměr na těch 11ti kilometrech 30km/h, jak koukám na záznam z HACu. Pak konečně cíl a hlavně sprcha, na to jsem se těšil. 39.flek z 86 lidí, čas 9:25, ztráta 1:34. Pro zajímavost, na posledních 40km, jsem na skupinu s Vítkem Novákem a Vitase ztratil 22 minut ? Pocity smíšené, výsledek nic moc, dostal jsem dost naloženo od lidí, na které mívám menší ztrátu a nebo jezdím s nima, ale dokončil jsem a to se u Krušnotonu počítá, na víc dneska nebylo. Asi by to chtělo na kole trénovat a ne na něm jezdit na pivo do Kařízka ?

Radim – Cyklistický svátek léta

Na Krušnotonu se letos (10.8.2013) jela střední trasa premiérově i jako součást seriálu UAC a přilákala tak asi největší konkurenci ze všech tras (Vokrouhlík, Tomáš Okrouhlický, Jirka Ježek, Nežerka, Janoušek, Vitáček ad.). Není tedy divu, že i já jsem se nechal zlákat, resp. dlouhou jsem si loni docela protrpěl v křečích a letos jsem si na ni prostě nějak netroufal, z oddílu se taky nikdo nepřipojil, tak proč se trápit na dlouhé, když na té střední vlastně všechno podstatné je (snad s výjimkou Děčinského Sněžníku). Předpověď byla celkem luxusní, po vlně veder přišlo příjemné ochlazení na nějakých 25 °C, deště byly hlášeny až na večer, takže počáteční podmínky dá se říci ideální. V červenci jsem v tréninku najel docela dost kilometrů i dlouhých tras, takže příprava řekl bych celkem dobrá, ale co je to všechno platné, v pátek před závodem jsem asi něco špatného snědl, výsledkem čehož bylo, že celý večer jsem strávil na záchodové míse a bál jsem se od ní vzdálit byť jen na pár metrů! Není proto divu, že ráno v Teplicích po vystoupení z auta se cítím slabý jako moucha, svaly v nohách napnuté skoro až ke křeči, zkrátka cítím se, jako kdybych právě dojel do cíle a ne se teprve chystal na start. Úvodní kilometry to tedy vůbec není žádná sláva, dost jezdců se valí přese mě, ale tak nějak se aspoň plácám na gumě na konci hlavní skupiny. Co se děje vpředu, o tom však nemám nejmenší tušení a myšlenky mám spíš na to, kdy a kde to zabalit. V Chabařovicích se to konečně trhá, ani se nesnažím být vpředu a spíš si jedu svoje tempo okolo 180 tepů, přičemž ale předjíždím zpátky i hodně těch, co se předtím na rovině velice dravě a v několika případech i dost nebezpečně drali vpřed. V Krupce za přejezdem krátká trasa odbočuje a rázem je na silnici o hodně volněji, zároveň tady však začíná úvodní a zároveň hodně brutální stoupaní dne na Komárku. A hele, ono to najednou celkem jde, nohy jako z nebes to sice nejsou, ale nějak to jede a spíš se dotahuji na jezdce před sebou, než že by někdo dojížděl mě. Navíc je tu i pár lidí z dlouhé, kteří mají o tři hodiny v nohách víc, jedou tedy většinou pomaleji a slouží tak nevědomky jako takové dobré vábničky k udržení tempa. Dojíždím postupně ze známých tváří Igora Kubína s kolegou z CSK Markus Kvapilem, trojici jezdců Dexter Cycling, kamaráda Lukáše Ouzského, se kterým jsme stáli společně na startu, a několik dalších, kteří utvoří základ skupiny na následující přejezd na Cínovec a aniž bych to zatím tušil, z řadou z nich takto

dojedu až do cíle. Na Cínovci na bufetu pouze přibrzdíme, ale nezastavujeme. Několik jezdců z naší skupiny (myslím že i Lukáš) odbočuje chybně na hřeben jako krátká trasa, ale postupně se zase vrací zpět. Sjezd do Dubí je perfektní, silnice je to jako dělaná nejen pro kamiony, ale i pro cyklisty - prakticky vůbec se tady nemusí brzdit a přitom to jede stále okolo 70 km/h (max. 74,20 km/h) až k začátku obce. Zde na křižovatce točíme doprava a takovou relativně rovinnatější pasáží (ideální místo k doplnění energie) přijíždíme do Hrobu (naštěstí pouze s velkým H), kde začíná kopec č. 2 na Mikulov a Nové Město. V něm si docela poctivě dávám, odjede nám tady akorát Lukáš se svým kolegou z SKC Pečky, pár lidí naopak ztratíme, ale ve skupině stále nějak jsem. Následující přejezd v protivětru na Fláje mi moc nesedí, tak jsem spíš někde schovaný, ale po sjezdu ke křižovatce od Dlouhé louky se snažím držet druhou pozici za nějakým letcem na čele a když se dole ohlédnu, tak za námi pěkná díra. Na bufet na Flájích už ale dojíždíme zase všichni pohromadě i s několika jezdci z dlouhé, co jsme cestou posbírali, a stavíme už skoro všichni, protože doplnit pití a něco k snědku už je přece jen potřeba. Dvojice z CSK Markus a možná i několik dalších však jen projíždí (asi mají někde domluvené doplnění přímo z auta) a už se s nimi až do cíle nevidíme. Za bufetem si ještě odskakuji na malou, takže odjíždím ze skupiny jako úplně poslední s již docela velkou ztrátou. Po krátkém sjezdu pod přehradu si tak v následném výjezdu zpět na ni dávám docela časovku jednotlivců, ale ještě před přehradou jsem zase zpátky, uff. Skupina už se docela konsolidovala, takže cestou na Klíny to docela odsypá. Sjezd z Klínů do Litvínova mám trojnásobně najetý z předprázdninového tréninku s Ladou a Ivarem a to teď nese svoje ovoce - jasně první figura prakticky odshora až dolů a ještě mi dole jeden jezdec děkuje, že ještě prý jsem jel před ním, že jinak by v tom posledním nečekaném esíčku určitě vylítl ven. V Litvínově se nás sjíždí asi deset (prakticky všichni z Flájů) a hurá na další atrakci dne - Dlouhou louku. I tady mi pomohl trénink s Ladou, vím přesně, co mě čeká a tak trochu tradičně s postupujícím časem nabývám v kopcích nad ostatními převahu (navíc dole ještě v serpentínách k tomu ještě moc hezky fandily holky v pořadatelských tričkách a s megafonem), takže tento kopec si v rámci možností užívám už tak 50-100 m před skupinou, v klidu si hlídám tepy, aby nelezly pokud možno přes 180 a nahoře mám ještě čas něco pojist. V následujících hrbolatých houpácích však cítím trochu náběhy do stehna, tak dávám Magnesium a tím je problém křeče pro tento den naštěstí definitivně vyřešen. Točíme dnešní druhé kolečko na Fláje (na bufetu tentokrát staví už všichni bez rozdílu) a Klíny, dojedeme přitom pár lidí (taky číslo 74-Petr Janda z Ronal CZ, se kterým jsem jel Sudety a který dnes jede dlouhou) a je nás už aspoň tak patnáct, možná i víc. Po sjezdu do Litvínova (tentokrát už jen na druhé pozici) následuje přesun do Českého středohoří v celkem dobrém tempu a mně se jede čím dál lépe. Všechny ty kopce si snad poprvé i docela užívám, nemám v nich žádný problém, křeče v nedohlednu, nohy ani moc nebolí, ruce, záda, chodidla - vše relativně v pořádku, jako bych snad ani nebyl na Krušnotonu. A to jsem ráno skoro ani nechtěl jet, jak jsem se cítil bídně! Po posledním bufetu v Mirošovicích (cola, ionťák, preventivně či spíše jako vzpomínka na předchozí ročníky i meloun se solí) jeden z kolegů vyzvídá, co nás dnes ještě čeká za atrakce, tak mu říkám: "Nejdřív nás to trochu pohoupe..." a kolega z dlouhé (číslo 11-Jiří Onděčko) mě hned pohotově doplní: "A pak nás to zabije!". Z posledních dvou větších kopců na trase jde totiž opravdu respekt, v minulosti jsem si je vždy docela vytrpěl, ale dnes je to naštěstí jiné - na Lukově na čele skupiny nijak netrpím, Milešov si taky skoro celý užívám z prvního místa, ještě zde dojíždíme několik lidí z obou tras a vzadu asi občas i někoho ztrácíme, protože počet ve skupině osciluje stále tak okolo patnácti. Následující sjezd přes Kostomlaty a rovinatý návrat k Teplicím v bočním větru až protivětru tak odsypá opět pěkně v tempu, v Zabrušanech v posledním kopci ještě jedu naposledy čelo, magnet za Hudcovem už se docela letí a po napojení na hlavní směr Teplice už to začíná připomínat závěry z dojezdu Tour de France - vláček stíhá vláček, lidi se tlačí dopředu, nervozita v balíku stoupá, skoro až čekám, kdy se objeví Renshaw a začne mě hlavičkovat! To se sice neděje, ale v závěrečném spurtu i tak nehraju první housle. Posledních 300 m od odbočky ke stadionu se mi sice snad poprvé daří jet stále naplno a ze sedla, ale na umístění na předních příčkách ve skupině to nestačí (7. z 10 na střední trase plus tam ještě byli další čtyři lidi z dlouhé, přičemž jeden byl také přede mnou, na druhou stranu už ve spurtu jsme dojeli toho kolegu od Lukáše, který musel mít asi obrovskou radost, že se přes něj na posledních 200 m převalilo hned devět soupeřů ze střední trasy!). Výsledný čas 6:42:47 h je o něco lepší než před dvěma lety, ale trasa byla dost jiná a nedá se to tedy moc srovnávat. Co se týká celkového pořadí, tak 95. místo (41. v kategorii) z celkem 166 (plus 13 jezdců DNF) je bohužel jasně druhá půlka, ale na tu bídu na startu mohu být ještě rád aspoň za to. A nakonec jelo se mi docela dobře, zásadních problémů jsem se tentokrát vyvaroval a navíc prakticky celou trasu (rozhodně

všechny roviny) jsem strávil ve větší skupině, jejíž základ se utvořil hned na Komárce, takže celkově musím být asi spokojen. Lepší už to asi nebude a jak říkal O. Vojtěchovský - spíš musí být člověk v tomhle věku rád, že se dalším rokem aspoň výrazně nezhoršuje. Každopádně příští rok už by to zase asi chtělo zkusit dlouhou, přidá se někdo? Vždyť tento o všech stránkách skvěle pořadatelsky zajištěný závod si to nejen ode mě rozhodně zaslouží! Telegraficky ještě dodám, že vítězem střední trasy se stal Tomáš Okrouhlík v čase 5:29:01 h, který ve spurtu porazil Tomáše Okrouhlického ze Sparty. Za nimi s odstupem cca 2,5 min dojeli Filip Endler a náš paraolympionik Jirka Ježek. LAWI - Author s Nežerkou a Janouškem zůstali tentokrát mimo stupně vítězů (6. a 10. místo), ale zase si mohli spravit chuť 3. místem Petra Zahradky na královské dlouhé trase. A na úplný závěr ještě trocha dat z cyklocomputeru: Vzdálenost = 191,87 km (cca 4 km byly ráno rozjetí po Teplicích, ale i tak ta střední 180 km trasa vychází v reálu na nějakých 188 km), čistý průměr bez zastávek = 28,41 km/h, celkový průměr (i s bufety) = 28,0 km/h, maximální rychlost = 74,20 km/h (krásný sjezd po kvalitním asfaltu z Cínovce), maximální tepy 189 a průměrné 163.

Strejda – Krusnoton 2013

Letos porad hledám formu, a ona potvora ne a ne přijít. Proto na dlouhého Krusnotona netroufnu, ale zkusím toho středního. Aspon nějaké bodíky do UACu si privydelam. Tolik lidí na startu jsem nezazil snad od Krale, kdy se ještě jezdil jako hromadak a startovali všechny najednou. Dlouhy had se ztraci nekde v ulickách vzadu. U pasky postava Vita Sklebeny, ale kupodivu je v civilu, bez kola. Asi jen zbira zkušeností. Vyrazíme. Start je jako vzdycky na mne moc rychle. Porad jedu nad sve pomery a porad odpadávám ze skupinky. Lenka se drzi za mnou, Pantata se nam obcas poodjede, ale vždy se ohledne a zvolni a pocka. Netrpelive cekam na Krupku, at koncecne prijde kopec, vse da na sva mista at muzeme jet sve. A vse vychází. Po ranu bylo trosku zima, citim nutnost se zbavit prebytecných tekutin, coz na bufetu na Cínovci taky cinim. „Jojo, Iгоре, jen se poradne vycurej!“ Laco stoji u krajnici a vypada skoro šťastně. Pak uz není resit, dále jedeme kvarteto. Do kopcu vždy s Pantatou poodjizdime, jedeme tak, aby se dalo aspon trosku tocit. Jedeme zpravidla vedle sebe a tak trosku klábosíme. Na vrcholku počkáme (musim podtrhnou, ze vždy jen kratkou chvílku) a pak zase kvarteto. Po kratke době se mi dari vylpavit kyselinu mlecnu, nahromaděnou v první hodině, a pak uz jedu porad s rezervou a jede se mi cim dal lip. Když v kopci nam fandi divaci, tak pro nej predvadim kadencni spurt, vždy s velkým kladným ohlasem. Ve duhem stoupani na hreben se sjizdi docela velka skupina, ale prichazi doubl defekt a přiznám se, ze bez litosti je nechame jet. Porad cekam, zda na Laca prijde konecna a difinitivna krize, ale ne, porad jede velmi slusne. V kopcich trosku ztraci na Lenku, ale na rovinkach je o poznani lepsi. Po sjezdu k Litvinovu uz se citim silny jako bizon. Porad mi nedela problem tocit vyssi kadenci, asi to bude tim, ze jedeme vyrovnane tempo bez prudkých zrychlení. Lukov poprve v zivote zvládám na kole (minule ročníky jsem vždy aspon kousek sel pesky). Myslim, ze uz vim, jak na ten kopec, priste to urcite zvladnu zase. Ještě Milesov a pak odmena ve forme devetikilometroveho sjezdu a svizny dojezd do cile. Mame to za sebou. Zase se to povedlo. Dekuji vsem spolubojovníkům a tesim se na další zážitky.

VSid – Nad maratony není!

Letos jsem se konečně odhodlal odjet hlavní trasu nejtěžšího maratonu série 53x11 a nijak nezastírám, že jsem neměl klidné spaní Takovou štreku, navíc s takovým převýšením, a ještě k tomu závodně jsem v životě neabsolvoval. Krušnoton se mi ale jak loni, tak předloni jel dobře, ba asi nejlépe ze všech maratonů. Přípravu jsem nepodcenil, i když mi bylo jasné, že těch kopců letos bylo nějak málo, což se koneckonců ukázalo hned na Sudetech, kde se se mnou, ač nezvaná, neustále vezla i "paní z Křečovic". Využil jsem své účasti na Tatry Tour a následného týdenního pobytu v Popradu a ozkúšal tie jejich hory. V Česku nechutné vedro i v noci, ale tady přece jen i díky nadmořské výšce panovalo přijatelnější počasí, a dopoledne se dalo trénovat. Vďaka, bratia - Sliezsky dom, Štrbské pleso..., doliny v Nízkých Tatrách, na Kráľovu Hoľu nezabudnem - převýšení 1 100, šotolina, galusky 21' a 22' (normálně vydržely, žádný defekt, tímto chválím zn. Tufo), kamínky vystřelující do všech stran..., sedlo Javorinka a další "menší" kopce. Doladování proběhlo již na české straně, každý maratonec zná Odolov, Bišík, Chvaleč, Krkavčinu (pro jistotu všechyn min. 2x. Ovšem je třeba dodat, že po velkém zlyhání na Tatry Tour, kdy jsem asi na 130. kilometru prostě přestal šlapat a zařekl se, že už nikdy nebudu závodit, pokud teplota bude 30 a víc, jsem byl rozhodnutý Krušnoton nejet, natož dlouhou, pokud horka nepoleví. A jaký to bylo na závodě? Ještě ráno jsem děkoval Bohu za to fantastické

počasí, které se během závodu dalo očekávat Vůbec jsem nešpekuloval co na sebe, prostě krátký. Rozjezd žádný, ani jsem nestačil a startu pořádně pozdravit šlapkovskou elitu Kapr, Kolíkáč, Jirus, Dreamer, a už se jelo. Podle předpokladů, nikdo se nikam nehnal, takže rozjetí přece jen bylo. Pohoda, žádný nervy, strkanice, pozdravy z pangejtu nebo pády Uvisel jsem před Neznabohy, pak se už se dalo čekat, že při průměrných 9 % na 2,25 km se to bude dělit. Držel jsem se skupinky, kde furt zněla němčina, na každém kopci někdo odpadal, na Komárce jsem zůstal pozadu i já, ale pokaždé se to porůznu pospojovalo. Nakonec jsem stejně zůstal sám, spíš tím, že všichni postupně odpadli, takže to začala být trochu nuda. Přede mnou nikdo, za mnou nikdo... \Kochačka na prvních Flájích, předjíždění hařa turistů... První supersjezd z Klínů, lupnul jsem do sebe svůj supernabuzovák, poobědval něco gelu a začal pomalu vyhlížet jezdce z krátké, až jsem se dočkal - dostihla mě trojice jezdců, připadalo mi, že jedou na vejlet, klábosili, lehce točili, a přitom měli asi 10 minut náskoku na hlavní balík; je to jen odhad, protože hlavní balík mě ani po půlhodině nepředjel Pochopitelně nebyla šance se jich chytit. Nicméně pak se docvakl někdo z dlouhé, přijeli i jednotlivci z krátké a po nějaké době přijelo čelo ze střední. Bylo jasné, že si budu muset počkat až na další grupu, přece jen za Vokrouhlíkem, Nežerkou, Ježkem a spol. se jede blbě i za čerstva, kór když má člověk v nohou navíc 2,5 h Před Dlouhou Loukou mě dojeli tři borci z dlouhé, ačkoli jsme s jedním půlku kopce kecali, druhý odpadl hned dole, třetí postupně. Pak už ani nevím, přece jen se jelo dlouho, následoval bufet, kde jsem nastavil, a zase jsem byl sám. Pak konečně další grupa ze střední a svezení se, už ani nevím kam, vyvezl jsem se krásně, odhadoval jsem, že mám oproti dalšímu za mnou z dlouhé minimálně 5-10minutový náskok. Poté opět poklidná sólo jízda, i když neustále jsem si hlídal, jestli se někdo neblíží. Vyšlo to ideálně, jezdci na +- 30. fleku ze střední mě dostihli půl kilometru před vrcholem posledního stoupání na Milešov. S trochu snahy jsem uvisel, a poté již hukot do Teplic. Nevím proč, docela to hnali, ačkoli jsem občas procedil, že skupinu před nimi v žádném případě nedostihnou a je už taky nikdo nedožene. Vystoupil jsem si na jistotu, asi tři kilometry před cílem, a v pohodě dojel. Musím říct, že jsem vůbec nečekal tak hladký průběh závodu. Fantastické počasí, stravování jsem vychytil, žádná krize, žádné "hloupé chyby", kdy si vyčítám, kolik jsem zbytečně ztratil, žádné technické problémy, na které bych se mohl vymlouvat (vlastně jsem odepsal kazetu, přece jen BBB nebude až taková kvalita...). Chtěl jsem zajet do devíti hodin, nakonec necelých šest minut přes, ale předjel jsem Hanku Ebertovou, jinak by se mi manželka smála Škoda, že jezdím o 3-4 kg těžší než loni, v kopcích je to bohužel znát, nicméně s letošním Krušnotonem jsem maximálně spokojený - co jsem měl, to jsem tam nechal.

Zahrada

Krušnoton - jedu bez rozjetí a prvních 30 km se jede fakt pohodově s průměrem 29. Jen ta mlha a oslzlé silnice kazí ranní idylku. Přicházejí první vážnější kopce - nikdo nemá chuť jet takže pod Komárku nás najíždí cca 30-40 lidí. Komárka se celkem jede, nahoře zkouším ještě prémii (neúspěšně) a pokračujeme ve 3. Po 5 km nás dojíždí skupina 5 lidí takže dále v 8. To vydrží přes Bouřňák až na Dlouhou Louku, kde jsem poslední 2 km dost aktivní a zůstáváme v 5 lidech. Okolo přeřady to ještě zkouším potřhat, ale protitah Čera dost zabolí takže se klidním. Celkem valíme takže počáteční průměr 28-29 leze přes 31. V táhlých stoupáních mezi poli před Středohořím ztrácíme další 2 kolegy, takže zůstávám jen já, Čer a Doležal ze Sparty. Jede se mi dobře a říkám si, že by to možná mohlo vyjít. Bohužel na 220 km přichází v Lukově náhlá krize, v kopci mi to odjíždí a do cíle už pokračuju sám jako 3. Poslední km byly jako vždy nekonečné. Škoda, ve špurtu by to až tak bez šance nebylo, ale i tak velká spokojenost. Krom té krize se mi jelo asi nejlépe za tu dobu co to jezdím. Košík zajel výborně na 7. místě - je to prostě booreec jako za starých časů

KRÁL ŠUMAVY

Dreamer – Král Šumavy - natrénováno, chleba se škvarkama ... a zase nic

Letosní leto se s počasím prostě vyvedlo, to se musí nechat! Kdo si teď vzpomene na cervnové zaplavy? Každý má v hlavě cervencova vedra, která trvala i v začátku srpna a vlastně i ten konec srpna není vůbec špatný a i když už není 30st, pořád je to ještě takové letní. A protože kolo miluju, tak jsem bohatě využíval všechny volné víkendy k dlouhým deluxe jízdám. Víím že to samé jsem už psal v

reportu ke Krusnotonu, ovšem teď před Kralcem to píšu proto, že jak bylo hezky a blíží se konec léta, zjistil jsem že mám ještě hodně dovolené v práci, takže jsem si týden před Kralcem chtěl nechte aspoň týden dovolené vzít musel. A když jsem pomáhal doma kolem baráku a snažil se odpocítat a tedy nejen kolem být živ, díky výše zmínovanému počasí jsem chtěl nechte zase naježdil na Sumave asi 850 km a nastoupal 15km, to vše týden před Kralcem mysleno v týdnu od 19.8.-25.8. Z historie vím, že jezdit takový objem týden před závody není nejlepší nápad, ale jinak to neslo a lepší hrabec v hrsti než holub na střeše, při závodech se může stát i více, koneckonců když jsem v pátek v práci potkal ve výstupu kolegu a říkal mu že jedu Kralcem v sobotu tak popral štěstí a dodal "tak hlavně abys nepichnul". To jsem opravdu potřeboval slyšet v ten moment. Sobota ráno, díky startu v 8:00 vše v pohodě, vím že horko sice nebude, ale zima taky ne, tak budu jen navleky na ruce. Na startu vsichni, K+K když mě vidí sundávají vesty a moiry (nevím co s nimi chtěli vyvadet, holt starci), Jirus salu kolem krku a že poboliva v krku, do toho Voráček že na kole vůbec neseděl v posledních x dnech, prostě pořád stejná písnička, nikdo nemá natrenováno, je nemocnej, jenom já trenuju hodně a stejně mě pak vsichni porazí. Ale uvidíme jak to dopadne dneska! Na startu je letos větší konkurence, pár lidí ze SUAC jako Kopáček a Lobl, plus pár dalších. Po startu tak aspoň nemusíme jet na spici, pořád je dostatek ostatních cyklistů, kteří mají chuť tahat na spici nebo i poodjíždět. První vážnější dělení nastává na Velharticaku a zamysli kde je nás nahore už tak asi 20-25. Sjezd že zamysle se jede dost ostře, ještě že jsem si najel dopředu. Ve skupině se držím v pohodě, ale takové to abych si v klidu vyjel na spici a udával tempo, se nekona, no uvidíme jak dál, pevně věřím že moje největší objemy se dneska musí projevit a rozjede se časem a nejvíce sil budu mít na konci. Hartmanice taky v poklidu, sjezd trochu nervozní lidé se předjíždí, proti autu, zavazací auto zadní .. asi jediné minus letošního KS že před námi nikdo nejel aspoň s blinkrama. Susice a občerstvovačka Chmelna. Stavíme, mocíme, doplňujeme bidon a bereme kousek chleba se skvarkama. U Kapra kontroluju se toho vypil víc, tak se snažím taky pit víc, aby mi nedošlo jako na Krusnotonu. Šimanov nám odjíždí 3 lidi na 50m, jedu spic s Kaprem v té první části, vedle už se objevuje aktivní Kopáček, který nás pak na uprchlíky dotáhne v té největší stojce. Nahoru se taky vyskrabu po boku Kapra, Jirus kousek za námi, Kolíkáček lehce ztrácí. Nicméně Šimanov mě dost bolel, lehké nohy zrovna 2x nemám. Přijde mi že se letos jede o poznání rychleji, později po závodu při pohledu do Garmina zjistuji že je to tak, pod Javorníkem jsme letos o cca 5 minut drive. Sjezd přes Nezdice si hlídám celou, dost se to totiž ve sjezdech natahuje, první trojice to tam hodně pouští, jeden borec to naopak brzdil. Pod Javorník tak najíždím v čelní 5tici, zbytek balíku s Kaprem, Jirusem a Kolíkáčkem si nás musí minutku dotahovat, podle mě zbytečně vydávaj navíc. Javorník se mi moc dobře nejede. Odjíždí nám borec údajně ale jede střední trasu. Nicméně je mi divné, že místo abysme ho sjeli, tak nám ještě ujíždí. A přitom mám pocit že jedu na maximum co jde. Nahore se trochu zvolní, najím se, napiju. Pak přijde úsek do Kásperek mírně hupě nahoru dolů. Tam se cítím chvíli velmi dobře, ale něco podobného jsem zazil na Krusnotonu když někdy v pulce jsem taky měl pocit že jsem se konečně rozjel, abych na konci total odpadl :) Tady to zatím mělo podobný průběh, ještě jsem to myslím říkal Kaprovi nebo Kolíkáčkovi. Sjezd k Rejstějnu a začíná hlavní kopec dne, Zhuri, Kvilda. Tady se stále cítím celkem dobře tak jdu na spic s Kopáčkem. Tahame defakto celý kopec spolu, ale to mi nevadí, protože tady jede každý za svoje. Pak Kopáček trochu poodjíždí ještě s jedním, dojede nás Voráček a jsme ve 4 trochu odjeti. Ale říkám jim že je stejně občerstvovačka z kopce na Kvildě tak to nemá cenu hrotit. Na planině na Zhuri nás navíc zbytek skupiny dojede, nicméně už je nás jenom 8, jak říká Kapr. Odpadl třeba Lobl nebo cyklokrosar, který byl od začátku na spici pořád. Ale rozdíl jsou zčásti malé, stavíme na Kvildě a zbytek skupiny nás dojíždí. Tady doplňujeme vodu a bereme další chleba se skvarkama, protože ten první na Chmelně mi v žaludku nic špatného neudělal. Možná jsem si ale měl vzít dva chleby nebo ještě něco jiného, protože i když nahore není žádné teplo, ve zvláště terenu k Borové Ládě mi najednou trochu začínají docházet síly. Někde tam nahore se to přesně zlomilo a vůbec nevím čím to je. Pit jsem pil, možná jsem mohl o něco víc, jistě možná taky o něco víc, ale prostě najednou jedeme brdky k Borové Ládě a já zjistuji že vůbec nechodím na spic, ale jedu vzadu na chvostu a občas se zbytečně větram. Když v Borové Ládě najedeme na hlavní a začneme proti větru stoupat do Kvildy, cítím se opravdu špatně, docela se jede a je nutné strídat. Udržet se být jen v haku dost bolí, sice hezky že mě chvíli snímá kamera na spici, ale je mi fakt blbě :) Tenhle stav dobře znám, víc se nutím pit i trochu vzít gelu a tyčinky. Vůbec si tak neuzívám okolní krajinu, na nějaké mluvení taky moc náladu nemám. Nejvyšší bod za Kvildou a začínáme klesat k Modravě. Tady už je mi jasné že o prvenství letos bojovat nebudu, vítězské myšlenky se někde u Borové Ládě změnilly na defenzivní, neztrapnit se a neodpádnout na rodné Sumave někde v pulce maratónu! Do Srní na

obcerstvomacku dojizdime trochu v poklidu, takze беру dalsi chleba se skvarkama, snazim se opet vic pit a jedeme dal. Mam ale hruzu z Vysokeho Hrbetu, kde jsem si planoval asi jako kazdy jak zautocim. No a ted nejsem jeste ani na Prasilkych kostkach a ja mam z toho kopce hruzu, protoze vim ze v soucasnem stavu tam velmi rychle odpadnu. Kolem Prasil se na chvili rozjedu, takze Prasilske kostky proletim pobliz cela, nejvic sil ma stale Kopac i na kostkach nam poodjizdi. Pak ve zvlname ternu se zas uklidim na konec baliku a je tu Vysoky Hrbet, kde stale cekam ze odpadnu. Podle predpokladu nastoupi Kopac, chyta se ho Jirus a Kolikac. On to neni kdovijaky nastup, proste staci jet po tech 170km o neco rychleji nez zbytek grupy a vznikla mezera. V pulce kopce vidim ze na tyhle 3 nemam, ale Kapr, Voracek a zbytek skupiny je tak do 10m prede mnou takze s tema bych to mohl nahoru zvladnout. Pak odpada i Kolikac. Nahore za to hodne bere Voracek, ja vidim jak mi to tam ujizdi, z poslednich sil hazu o pastorek tezi prevod a s mlhou pred ocima se prekulim pres Vysoky Hrbet stale s 10m dirou na Kapra, Kolikace a Voracka. Jeste je tam s nami 1-2 lidi. Pak se jede na Stary Brunst pres planinu ktera se taky jmenuje Zhuri, jako to u Kvildy. Lobl s Vorackem se snazi sjet Kopace s Jirusem takze se bohuzel pro me jede porad naplno. Sice jsem prezil Vysoky Hrbet, ale tady bych potreboval tak na 5min zvolnit. Z poslednich sil to vydrzim na Stary Brunst az do sjezdu k Javorny. Tam si rikam no tak ted si ve sjezdu odpocinu. Ale staci nechat malou diru v serpentine, mezera nechal i borec ze Spectrum Bike a najednou mame i s Kolikacem zase diru tak 20-30m na skupinku s Kaprem a Vorackem. A to je osudova chyba, jestli jsem si chtel z kopce trochu odpocinout, tak jsem musel byt v haku za nimi a ne mit uplne zbytecnou mezera! No zoufale se to snazime s Kolikacem jeste nekolik serpentin sjet, v jedne vidime i Jiruse s Kopacem. Ale jak jsem se silama uplne vydimany, tak najednou nejsem po serpentine schopny zvednout se a smysluplne na 10vt slapnout do pedalu a sjet si tuhle malou ztratu na skupinku pred nama. Je to ale jedno s druhym, kdyz nejsou sily, tak i sjezd jede clovek jinak, neni tak soustredeny, zataci pomaleji, takze takhle ta mezera vznikla a takova i zustala. Ba co vic, naopak se pomalu ale jiste zvetsovala. Trvalo to tak 4-5 minut sjezdu, kdy za normalnich okolnosti by si clovek prislapnul a dojel si to, ale ted proste ne a ne. Doufal jsem ze Kolikac nebo ten Spectrumak to dojedou a ja se haknu, ale byli na tom asi podobne jako ja. Pak jsme pod Javornou dojeli velky balik ze stredni trasy kde bylo snad 10 slapek, do toho nas predjizdely auta a ztratil jsem prehled kdo je kde. Chvili jsem myslel ze Kapr s Vorackem zustali v teto velke skupine takze kdyz jsem tam po chvili dojel a rikal si no tak hura, dojel jsem to! zjistil jsem ze oranzone je tam opravdu pozehnane, ale Lobl, Voracek a Kapr nikde a ze jsou zase o kus vepredu, tentokrat o nejakych 150-200m! A to byl muj konec, jeste v jednom mini brdku jsem zkusal nastoupit, ale nohy rekly ze konci! Ta trojice nebo ctverice pred nami uz mizela, me naopak dojel ten mega balik s Ivcou a spol. Coz me prekvapilo, protoze jsem porad mel pocit jak si hrozne davam a jak jedu rychle! Takze kdyz jsem takhle byl dojet a pak mel fazi kdy jsem byl rad ze jsem vubec uvisel i tenhle balik, prislo mi to az komicky a smesny, ze hlava si myslí kdovijak nejedu a pritom jedu uplny nic, tim samozrejme nechci snizovat vykony lidi ze stredni, ale aspon jsem pochopil, proc bylo nerealne sjet tu skupinku pred nami. Zbytek jsem pak tak nejak prezil v te velke skupine, ktera se pred Klatovama jeste trochu delila, malinko jsem se posunul dopredu, drzel jsem se Specetrumaka. V cili jsem toho mel opravdu dost, pogrataloval jsem Jirusovi, ktery dokazal ze letosni rok se mu opravdu vydaril! Opet se ukazalo ze je uplne jedno jestli na Krale prijede Lawi nebo Cer, atd. narocne to bylo uplne stejne jako ostatni maratony! Maraton jsem si uzil, jen skoda ze pri prubehu jsem to moc nedaval najevo, ale asi kazdy to zna, kdyz to nejede a clovek se trapi, tak mu do reci moc neni. Takze takovy byl Kral Sumavy 2013, na vic jsem dnes nemel, prubeh podobny jako na Krusnotonu. Proc mi vzdycky od druhe poloviny maratonu dochazeji sily, kdyz vim ze z tech lidi s kteryma jsem jel nikdo snad s vyjimkou Kapra nejzdi tak dlouhe a kopcovate treninky jako ja, na to jsem stale neprisel Ale Stybarovi se pry driv take smali, ze trenuje az moc, takze si z toho ze mi to letos na maratonech nevyslo uplne podle predstav, zase tak tezkou hlavu nedelam a moje vira, ze se to vsechno casem zuroci stale pretrvava a co nevyslo v roce 2013, muze byt uplne jinak v roce 2014!

Jirus – Chrchlal jsem, kašlal a smrkal

Na to jak jsem se ráno cítil a jak jsem proležel poslední dva dny po odpolednách v posteli, tak to šlo. Ze začátku nic moc. Chrchlal jsem kašlal a smrkal, ale pak jsem to asi rozdejal. Na asi 120.km jsem musel dát ibalgin, aby mi nepraskla hlava. Pak už jsem se cítil celkem dobře a byl jsem schopen normálně zabrat. To co se podařilo ve stoupání na Keply bylo zásluhou P. Kopáče a hlavně Kolikáče.

Ten kdyby se nezved, tak do toho nejdu taky. Pak až do cíle pekelné kolotoč ve dvou. A výsledek-bomba

Kolíkáč – Nohy z nebes, hlava z pekla

Navázat na Beskyd a Krušnohon, kde se povedla skupina B, zažít několikahodinové oranžové opojení společně s Kaprem, Jirusem, Dreamerem, to byl můj cíl letošního posledního dlouhého matche sezóny. Vše probíhá podle zajetých rituálů, Koníku a Kapře díky za ubytování, ani necítím ten pravý start'ák, vždyť letošní Král je znovu jen NEzávod . S Kaprem roztočíme nohy a suneme se na náměstí, kde se v poklidu rozjíždí 20. ročník šumavské legendy.Počasi klaplo, krátký-krátký, obhlížím soupeře, kteří by mohli tvořit čelo nezávodu. Na špici CK Záluží, pak náš Mišutka, ale před prvním brdkem si taky lezu do předních pozic, ať se připravím na první síto, které bude na dvojkombinaci Maloňičák-Zámysl. Jirus jede se zatepleným krkem a s řečmi, že si vystupuje v prvním kopci. Mě se jede dobře, zatím žádný problém, o tempo se starají jiní, orange skupina B zatím číhá v závětrí. Zámysl již trochu bolela, hlavně Voryho zrychlení na horizontu, snažím se být u Jiruse a pomoci mu svou přítomností, aby zůstal s námi, opravdu nevypadal moc zdravě, a že bude mít nakonec na hlavě korunku, to by mě ani ve snu nenapadlo . Síto zafungovalo, je nás kolem 30 lidí, ze známých tváří je tu skvěle jedoucí Šišťa (to asi ten Zlat'ák). Padáme pod Hartmanice, vyhoupneme se na náměstí a letíme do Sušice. Blíží se první bufet, zahlásíme, že se bude stavět, nikdo nic nenamítá ...Tak to se povedlo, napojení, najedení a odlehčení míříme k modle Krále, k Šimanovu. Největší pastorky jsou v permanenci, s menší dírkou jsem nahoře a v následující rovině si je dolítnu. Zase jsme se o kapánek ztenčili, ale oproti minulému roku je nás určitě více. Nebezpečný sjezd přes Nezdice, s Kaprem jsme se trochu zakecali a tak přípravu na Javorník jedeme svižněji a v Laznech jsme u špice. Tu dolní část nemám moc v oblíbenosti, ale letos si to užívám, síly jsou, mám na každé zrychlení, pěkný to pocit. Za to Kapr trochu prská, stěžuje si na záda a dýchá dokonce pusou . Vršek Javorníku je pro mě možná nej zážitek, je to parádní let, 4 oranžády pospolu tvoří nezávod . Hlavou mi letí vzpomínka na Frantu Šraitu, tady jsem ho někdy před 13 lety poprvé potkal, když jsme si projížděli, kudy vlastně vede ten slavný Král. Stále to se mnou vypadá dobře, po úvodních kopcích mi narostlo sebevědomí a dostal jsem se do stavu, že se vlastně nemůže nic moc stát, za soupeře považuji jen Krále 2012 Voryho a věřím, že ve finále ho spláchne oranžová smršť. Ale to jsem se bohužel pěkně mýlil. Sjezd z Javorníku jedu lajdácky a zbytečně mrhám silami v protivětru při sjíždění skupiny, to Kašperky a sjezd do Rejštejna již našťestí jedu soustředěněji a kontroloju dění vepředu. Přichází Zhůří, pěkně na prvním fleku si tam najet a slyšet letošní tradiční hlášku: „ móóóc!“ , dnes překvapivě ne z mých úst. Kapr vytahuje další průpovědku: „Za to dnes někdo zaplatí“ a opravdu, v půlce kopce již s námi není Vory! Ale po chvíli si nás dolítnu, ale asi to nebylo zadarmo. Dreamer s Kopáčem určuje tempo, já bojuju bok po boku s Kaprem a Jirusem, to jsou moje jistoty, že až se to narovná, zase stmelíme skupinu. Navíc je tu bufet, který obšťastníme svoji návštěvou. Po bufetu se dokonce ocitneme všichni 4 osamoceni vepředu, láká to za to vzít a odjet, ale bylo by to nečestné a nesportovní , takže pravidelným tempem pokračujeme dále a skupina je zase po kupě, i když ve značně prořídlém stavu. Následující úsek přes Borovou Ladu a dlouhé, i když pozvolné, stoupání ke Kvildě nějak nemám v oblíbenosti, a i letos, i když je trasa zkrácena o Churáňov a Zdíkov se necítím zrovna fresh. Trochu nás příjemně rozptyluje kamera televize, která okolo nás krouží a povzbuzuje, ale na většině je vidět útlum, to Zhůří zadarmo prostě nikdy není.Nejvyšší bod trati, Tetřevská slat', a teď to už bude jen z kopce , ne ne, ještě pár brdků nás čeká. Za Modravou je to rozbité, Dreamer hlásí problémy, že mu naskakují na skupinu díry a to není dobré znamení. To já jsem zvyklý, chvílemi se až moc kochám a zbytečně pak vydávám síly navíc. Srní bufet znovu se vším všudy, i točený birell přišel vhod. Předjíždíme borce a borkyně ze střední a krátké trasy a těšíme se na pořádný kostkový průklep. Nesmím nic ponechat náhodě a tak na rozeklané kočičí hlavy najíždím mezi prvními a musím pochválit švýcarský klenot a francouzské trubičky, že opravdu krásně žehlí. Tak takhle bezbolestně jsem to snad nikdy nepřekonal, vůbec jsem nevnímal díry mezi kostkami, jen se soustředil, ať jedu co nejrychleji. Stratég Kapr vybaluje svůj závěrečný plán, v posledním delším kopci na Vysoký Hřbet se mám držet Pavla Kopáče, ten se mu zdá nejsilnější a zkusit s ním odjet, Kapr to bude kotvit. Opravdu se necítím špatně, beru ještě magnesium a carboše, asi to zkusím, i když nechávat pokrevního bratra za sebou se mi moc nechce .Skelné a po chvíli odbočka doprava, nejdůležitější okamžik Krále je tu, Kapr to skvěle odhadl, Pavel pomalu odjíždí, já se zvedám a fixuju jeho zadní plášť. Po chvíli se otáčím a jsme osamoceni, za námi zeje již pěkná díra, a navíc se k nám dotahuje další orange Jirus. Tak teď vydržet! Ale bohužel po pár desítkách metrů se

stalo něco, co do teď moc nechápu. Místo toho, abych soustředěně točil a hákoval duo Jirus-Pavel, začínám se otáčet a přemýšlet o tom, že to je stejně marné, že nás grupa sjede, že to je ještě do cíle přes 30km. A naskakuje díra, zpětně si myslím, že síly ještě byly na to jet s nimi, ale ta má zatracená hlava to vyhodnotila špatně. Na kdyby se nehraje a já v tuto chvíli nevědomky vzdávám boj o Krále Šumavy. Necháám se sjet Kaprem a ještě pomateně řvu, že si je sjedeme, zdá se mi totiž, že větší část grupy zůstala za ním, ale to je další mýlka. Kapr správně velí, že orange na špici nepůjdou, a tak asi v 5 lidech pokračujeme dál, včetně Dreamera a Voryho. S Dreamerem se dostáváme do svého spícího stavu, jen se motáme na konci grupy a navíc, když přijde sjezd, jedeme zase až moc svoji brzdící jistotu. A tak se nesmíme divit, že díra naskočila, Kapr se veze v luxusním háku za střídající trojici, a my marně hledáme menší pastorky, abychom si je dolítli. Najednou se před námi zjevuje oranžový mega flek a ona je to Ivča a její melody boys! Silnice je nám malá, do toho pár aut, je to dost nepřehledné, nejdříve si myslím, že Kaprova skupina jede společně s tou Ivčinou, ale když se propracuji na čelo, zjišťuji, že s Kaprem mi nebude souzeno dnes dojet. S Dreamerem ještě zkusíme zoufalý pokus na sjetí, ale je to marné. Přepínám se tedy na mód pomoci Ivče a potáhnu jí špic, po chvíli lezu dozadu něco zblajznout, zase jsem se kochal a pak mám docela problém se dostat do závětrí skupiny. Konec, hlava vypnuta s myšlenkami na to, že to je jen nezavodní vyjížďka, kecám s Quitem a Ivčou a užívám si poslední kilometry letošního Krále... Šlapky zase byly nepřehlédnutelné, srdíčko plesalo nad tou krásou, díky všem co dorazili a velká gratulace Královi Jirusovi, který si korunoval svůj skvělý maratónský rok! Na tomto místě chci poděkovat letos hodně viditelné skupině B, Kaprovi, Dreamerovi, Jirusovi, kluci, prožít s vámi ty nezapomenutelné chvíle, to bude ta spásná komůrka v mé hlavě, kam si vždy zalezu, až přijdou ty podzimní dny šediváci, a já si znovu a znovu budu omílat ty letošní maratónské velkofilmly!

A myslet na to, co máme vytetováno na kralovských trickach

Moje radost

Moje trapiení

Moje euforie

Moje muka

Mirek – Královské trápení

Král Šumavy- Na startu v první lajně a tak s Mírou zahajujeme dvacátý ročník a úvodní asi tři kilometry jedeme vedle sebe na čele. Pak už zalézáme se schovat a trochu pošetrít síly. Stoupání na Chlístov a pak na Tržek se jede nějak svižněji než loni, zatím tam jsem. Na Velhartičáku ale končím, v půlce kopce si vystupuju, zkoušet jet s nima dál by k ničemu nebylo, tohle není UAC na 80km, stejně bych skončil v dalším kopci na Zámýšli. Takže chvíli sám, na Zámýšl si dojíždím Mišutku+1 po sjezdu někdo dolítne nás a tak asi v sedmi letíme dál. Jede se slušně, nejsou to žádní nazdárkové, každý ví jak střídat, zatím spokojenost. Tak projedeme i kolem prvního bufetu na 55.km, podle fotek jsme první skupina za čelem se ztrátou 4 minutky. Pak už je tu Šimanov a první varování. Hned jak se to zvedne tak bolest nohou, není absolutně žádná síla a díra 10m. Tak vyjíždím až nahoru, zadarmo to nebylo, dost jsem se tam vytrápil, pak se zase sjíždíme dohromady. Sjezd přes Nezdice jedu opatrně, díry a nebezpečná zatáčka, tak mám dole trochu zásek, doufám že si to sjedu, ale na začátku Javorníku na 70.km to samé jako před Šimanovem. Nemůžu otočit nohama, úplně bez síly. Chvilí s tím bojuju 20m za skupinou a pak to vzdávám. Konec. Poslední dobou jsem furt unavený, málo spím a teď se mi to vrátilo. Javorník teda vyjíždím sám údržbově, snažím se dát dohromady s tím, že se zapojím do další skupiny. Ale měli jsme dost najeto, takže i s mým šnečím tempem jedu sám přes Kašperky až do stoupání na Zhůří. Na začátku kopce to samé jako na Javorníku, bolest nohou, nevěřím ani, že to vyjedu nahoru. Po dvou kilometrech mě dojíždí jedna skupina, za Svojšema další, nemám šanci se háknout a končím závod. Zhůří jsem jel 46 minut, asi o 10-15 minut pomaleji než jindy. Na bufetu na Horské Kvildě dávám Birelly, pak i kávu a čekám na Míru, že to dojedeme společně. Po 25minutové pauze pokračujeme společně dál. Naštěstí se nejede úsek přes Zdíkov, ten nemám rád. Tak to v rámci možností dojíždíme přes Kvildu, Modravu do Srní. Tam zase bufet, Birrel, chleba se sádlem a sekanou a přijíždí akorát Strejda s Pantátou. Strejda vypadá dobře, při rozhovoru na kameru je nadšený, jak jim to jede, tak to nejde jinak, než jet s nimi a pomoci jim to dobojovat do cíle. Po deseti minutách tak vyrážíme společně dál. Ač to podle profilu nevypadá, tak to rozhodně zadarmo není, Strejda s Pantátou jedou perfektně, tak to stojí hoodně sil jim být trochu prospěšný. Takže to společně dojíždíme do cíle a tam jsem dost mrtvej. V cíli za 8:24, 210,8km, nastoupáno 3256m, průměr

25,1km/h. Čas jízdy 7:50, průměr 26,9km/h, to už vypadá líp 57.flek ze 113 lidí, to ještě jde, v jiných maratonech bych byl s tímhle přístupem poslední Jirus vyhrál, obrovská gratulace jemu i ostatním oranžovým, co s ním jeli. Díky také pořadatelům, v rámci možností to bylo bezvadně zajištěné, jsem rád, že drží i přes veliké problémy s povolováním závodů Krále nad vodou tímto způsobem a taky díky všem cyklistům, co přijeli se zúčastnit. Král je akce od počátků pro úplně všechny výkonnostní kategorie a je dobře, že pořád přitáhne i lidi, pro které je to třeba jediný závod v roce. Účast přes 500 lidí je úžasná.

Strejda – Vsechno vyslo

Letosní sezona se pro mne letos začala pozdě a porad nemohu být jistý, zda už jsem tu formu aspon trochu nabral. Ale chtel jsem vsechno podridit letos prave Krali. Nikam jsem nespechal, vsechny predchozi maratony jsem jel s rezervou a spise jsem nabiral objemy a treninkove davky. Aby bylo jasne, ze jsem nic nepodcenil, v uteri, 4 dni pred zavodem, vyrazime s Pantatou na trenink do Krusnych hor. Ale jsme jen dva, a tak ta vyjizdka nam stala o dost vic sil, nez muj lonsky vylet na Zlatak. Nicmene nepripoustim zadne pochybnosti, verim, ze vse klapne. Jsem dohodnutý jet s Pantatou. Ostatne vetsinu sezony jezdim spolu. Pantata – vyborny partak. Prece pokud jde o skupinu A, vnitřne vždy pocitam s tím, ze sluzi spise pomalejším jezdcum, zacatecnikum, nebo tem, co nemaji natrénováno, proste tem, co potrebují pomoc, podporu. A když uz se clovek citi na víc, tak zpravidla skupinu opusti a snazi se pokusit o vlastní lepsi vysledek. Ale prave Pantata myslenku skupiny A prijal za svou a vždy vlasni abmice obetoval ve prospech grupy, ačkoli vždy mel na víc. Tak na Krali delame vyjimku z nasich obecnych zvyku a skupinu A nevyhlasujeme. Proste jednou rocne se chceme pokusit o vlastní co nejlepsi vysledek. Za cíl si davam vejít pod 9 hodin. Ostatne skupina A je vyhlasena i bez nas, ale jede 160 km. Coz je vyborny, start je spolecny a tak mohli by nas dotahnout pod Zhuri. Taky tak podle toho se radime na startu. Zacatek je zase neudrzitelne rychly. Prvnich 45 minut mam prumerny tep 150, coz nemívám ani na UACu. Nekolikrat uzavzují o vystoupeni ze skupiny. Ptam se Pantaty, jak je na tom. Prej zatím dobry. Tak nechávám tomu volny prubeh. Pak prichazi první dlouhe stoupani (Zamyšl?), tempo se trochu uklidni, na vrcholku jsme s Pantatou na cele a rozhodujeme, ze dneska necekame, a mazeme napred. Porad je tu dost zavodniku a nam se dari drzet v haku. Není ani duvod se moc zdrzovat na spici. Proste parada. Na bufetu za Susicemi nas dojizdi skupina slapek zase. A zase jedeme spolu. Po Simanovu uz ale jim ujizdime nadobro. Ve stoupani na Javornik u samotneho vrcholku dojizdime dva borce, co vypadaji jako profici. Dresy Radioshack Nissan a Omega Pharma Quick Step, oholehe nohy, krasne kulate kadencni slapani, rovnomerne tempo, do kopce zpomali, po rovince to roztoci, proste jedou presne to, co my, ale bohuzel jen 160. Snazim se je premluvit na dlouhou, ale nechtějí, prej letos nemaji najeto. Ale i tak pod Zhuri prijizdime v case 4:02, slibny zacatek. Na Zhuri stoupame ve dvou. Kopec je hodne dlouhy, trva nam to rovnych 40 minut, nez se tam nahoru vyskrabeme. Od lonska mam vyzkousene: kazdych 500 m jit ze sedla a jet ve stoje 100 m, pak zase sednut a zase supet. Takova pravidelna zmena rytmu pomaha preterpet. Jedeme asi dobre, ponevadz predjizdime cca 6 az 8 zavodniku, nas – nikdo. Prekvapuje mne, ze nahore na bufetu je hodne lidi, tady jsme vzdycky byli sami. Nezdrzujeme se dlouho – vyrazime. Jedeme setrne tempo, a tak nas po cca 15 km dojizdi další tri borce a zase se muzeme hakovat a tempo utesene stoupa. V Modrave mame čas 6:12 a tak tech 9 hodin zacinaji vypadak jako realne. Prepadnout přes Modravu a hura dolu k Antyglu. Skupinka se cestou rozpadá, do bufetu dojizdime ve dvou, zacinam mit trochu strach z te rovinky – nerovinky po hřebenu. Nikdy se mi ještě nejela extra dobre, je to proti vetru, dost vzlnene a k tomu kostky, sily taky docházeji. Ale snazim se nepripustit zadnou ani chvilkovou slabost, vim, ze to je cesta do pekel. Když se mne na bufetu ptaji na kameru, jak se mi jede – hyrim optimismem a pochvaluji vsechno: trasu, poradatele, skupiny, počasí, vlastní sily. A hele – nejvetsi prekvapko celeho zavodu: jsou tu Mirek a Mireček. Koukaji na mne tak trochu nevericne, rychle se zvedaji a jedou s nami. A jsou to teda ve skutku kralovsti domestikove: jedou presne takove tempo, které jsme jen tak-tak schopni akceptovat. Mirek se kazdou chvili ohlizi a pak spokojeje slape dal. Takze az pod posledni kopecek doslova prolitneme, prumer na tomhle useku 29,3. Bere ho hodne sil, a prave ten posledni kopecek uz je dost pomaly. Však Mirkovi na vrcholku v klidu nechávají odjet skupinu, co jsme cestou nasbírali a kamaradsky na nas cekaj. Ještě par hupu a uz sjezd ke Klatovym. Ale co sjezd – let. Na poslednich 28 kilometrech mame prumer 40,9!!! Není cas ne ani napít ani vycucnut gel. V cíli chvili přemyslím, zda mam pozvratet, nebo to ustojim. Ale netrva to dlouho, vsechno se uklidni a cas 8:24 – to je odnekud ze risi snu.

Letosni vrchol sezony mame za sebou a je opravdu povedeny. Ted uz se mohu zas vratit k myslence skupiny A :). Nu dále uz jen same dobře zprávy: Mame Krale. Dojizdi spokojeny Kolbaba, co porazil Fousace i bez me pomoci. Slapkovska skupina na 160 km dojela pohromade a ukazala prikklad vzorne spolupraci. Tak se tesim na Krale 2014. At uz bude v zavodnim kabate nebo ne, pokud budu zdrav – nebudu tam chybět.